COLECȚIA

Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Mireasa răpită

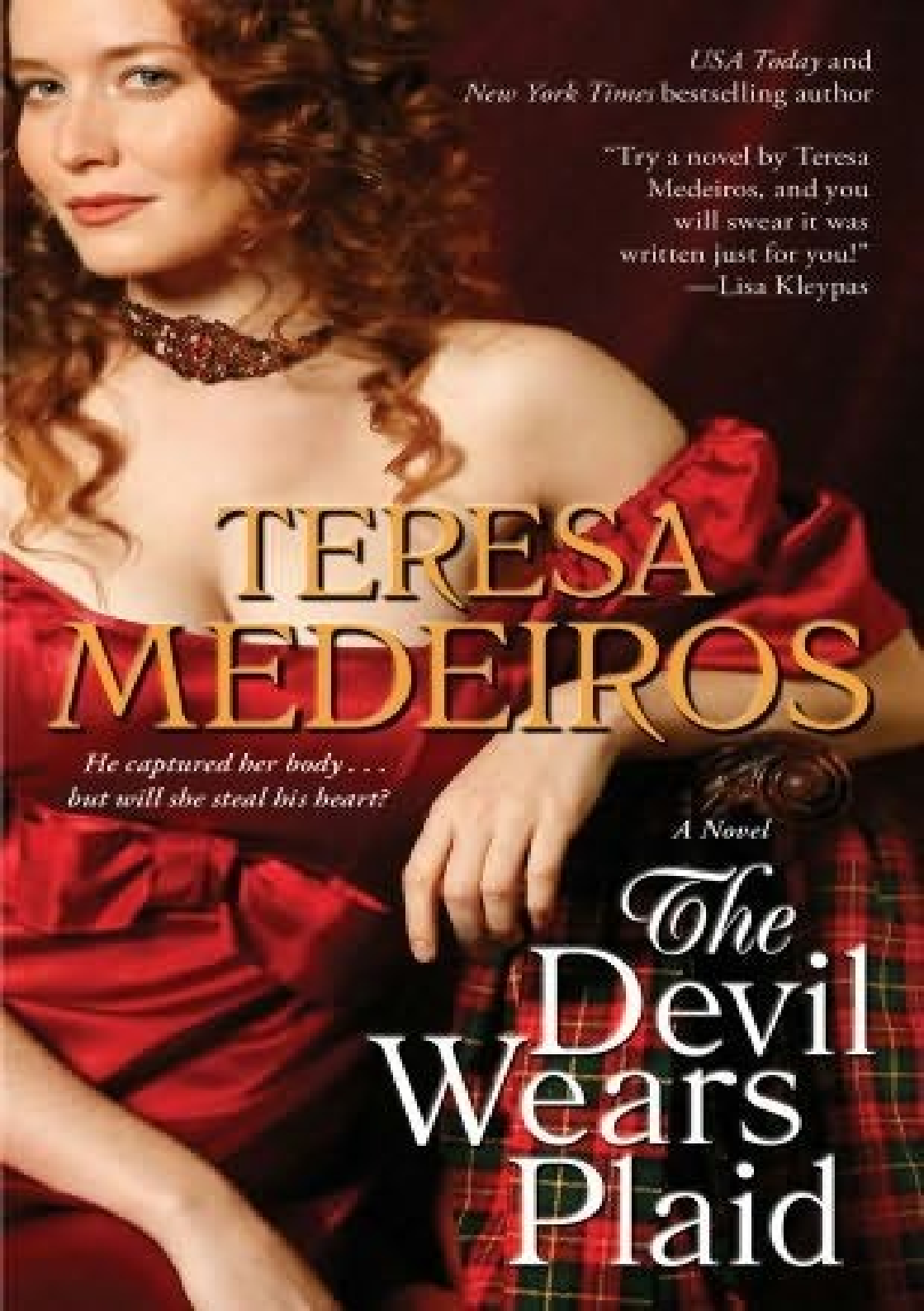
USA Today and
New York Times bestselling author
"Try a novel by Teresa Medeiros, and you will swear it was written just for you!"
—Lisa Kleypas
TERESA MEDEIROS
He captured her body . . . but will she steal his heart?
A Novel
The Devil Wears Plaid

Teresa Medeiros
Mireasa răpită

The Devil Wears Plaid
Teresa Medeiros 2010

Alma, parte a Grupului Editorial Litera

Mireasa răpită
Teresa Medeiros
2014 Grup Media Litera

Copertă: Florentina Hidor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEDEIROS, TERESA
Mireasa răpită/Teresa Medeiros. Trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-169-0
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 135.1

Teresa Medeiros

Mireasa răpită

Traducere din limba engleză
Nicoleta Mitrofan

Pentru nepoatele noastre frumoase, Jennifer Medeiros şi Maggie Marie Parham. Farmecul vostru, compasiunea pentru ceilalţi şi dragostea pentru Dumnezeu sunt întotdeauna o sursă de inspiraţie pentru mine.

Pentru Michael, care face ca fiecare zi a vieţii noastre împreună să fie un vis devenit realitate.

Capitolul 1

— Ah, doar uită-te la draga de ea! Tremură toată de bucurie.

— Şi cine ar putea-o învinui? Probabil a visat la ziua aceasta toată viaţa ei.

— Păi, nu-i acesta visul oricărei fete? Să se căsătorească cu un moşier bogat care să îi permită să-şi îndeplinească orice dorinţă?

— Ar trebui să se considerare binecuvântată că a pus mâna pe o asemenea pradă. La câţi pistrui are, nu e ca şi cum ar fi vreo mare frumuseţe.

— Aş pune rămăşag că n-ar putea scăpa de ei nici cu o cutie întreagă de loţiune Gowland! Şi nuanţa arămie a părului ei o face să arate puţin cam banală, nu crezi? Am auzit că l-a cunoscut pe conte în Londra, în timpul celui de-al treilea – şi pentru ea *ultimul* – sezon londonez, când mai că îşi pierduse orice speranţă de a-şi găsi un soţ. Păi, zic şi eu, lumea vorbeşte că are deja douăzeci şi unu de ani.

— *Vai!* Atât de bătrână e?

— Da, aşa am auzit. Era cât pe ce să rămână necăsătorită, să ştii, până când moşierul nostru a zărit-o stând lângă fetele bătrâne şi şi-a trimis

unul dintre oamenii lui să danseze cu ea.

Chiar când ea se uită drept înainte şi se strădui din răsputeri să ignore şoaptele înfocate ale celor două femei care stăteau în biserică pe rândul din faţă şi bârfeau, Emmaline Marlowe nu putea nega adevărul din vorbele lor.

Într-adevăr, visase la această zi toată viaţa ei.

Visase să stea în faţa unui altar şi să-şi făgăduiască pe viaţă inima şi fidelitatea bărbatului pe care îl adora. Nu îi surprinsese clar faţa în acele vise vagi, dar nimeni nu putea nega pasiunea care i se citea în ochii lui în timp ce promitea să o iubească, să o respecte şi să o preţuiască pentru tot restul zilelor lui.

Îşi coborî privirea la buchetul tremurând de busuioc de câmp uscat din mână, recunoscătoare că privitorii radioşi care împânzeau rândurile de bănci lungi şi înguste ce flancau culoarul central al abaţiei puneau tremurul ei pe seama emoţiilor sublime pe care le simte orice tânără mireasă înainte să-şi rostească jurămintele. Ea era singura care ştia că era mai degrabă consecinţa răcelii care părea să pătrundă prin pietrele străvechi ale catedralei.

Şi în inima ei.

Aruncă o privire pe furiş la cimitirul care se afla dincolo de ferestrele înalte şi înguste. Cerul de culoarea cositorului neşlefuit părea ameninţător, fapt ce făcea ca ziua aceea să aducă mai mult cu o zi de iarnă în toată regula, nu cu

una de la mijlocul lunii aprilie. Ramurile scheletice ale stejarilor şi ale ulmilor nu aveau nici urmă de boboci înmuguriţi. Pietrele funerare încovoiate se înălţau din solul pietros, cu epitafurile lor şterse de asaltul neobosit al vântului şi al ploii. Emma se întrebă cât de multe dintre cele care se odihneau acum sub pământ fuseseră în faţa altarului ca ea, mirese tinere pline de speranţă şi de visuri spulberate prea repede de alegerile făcute de alţii şi de scurgerea inevitabilă a timpului.

Piscurile zimţate ale muntelui se iveau în spatele curţii bisericii ca nişte monumente din vremuri chiar mai străvechi. Acest climat dur din Ţinuturile înalte, unde iarna refuza cu încăpăţânare să renunţe la dominaţie, părea la lumi distanţă de dealurile uşor şerpuitoare din Lancashire, unde ea şi surorile ei adorau să se zbenguie fără nicio grijă pe lume. Acele dealuri erau deja înverzite şi ofereau promisiunea primăverii, chemând acasă orice călător destul de nesăbuit să le părăsească.

„Acasă”, se gândi Emma, şi inima îi fu cuprinsă de un fior ascuţit de dor. Un loc în care nu avea să-şi mai găsească rostul după ziua de azi.

Aruncă o privire panicată peste umăr şi îşi văzu părinţii stând în şirul de bănci rezervate familiei Hepburn, zâmbindu-i plini de mândrie, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Era o fată bună. O fiică ascultătoare. Se bazaseră întotdeauna pe ea ca să fie un exemplu bun pentru cele trei surori mai

mici. Elberta, Edwina şi Ernestine erau înghesuite lângă mama lor, tamponându-şi ochii umflaţi cu batistele. Dacă Emma s-ar fi putut convinge că familia ei plângea de fericire, lacrimile lor ar fi fost mai uşor de suportat.

Mai multe şoapte şi zâmbete afectate îi perturbară gândurile când femeile îşi reluară conversaţia.

— Uită-te la el! încă mai face o impresie minunată, nu-i aşa?

— Într-adevăr! Îţi face inima să tresalte. Şi e clar că deja o iubeşte la nebunie pe fată.

Nemaiputând să nege caracterul inevitabil al destinului ei, Emma se întoarse cu faţa către altar şi îşi ridică ochii ca să întâlnească privirea admirativă a mirelui ei.

Apoi, îşi plecă iar privirea, aducându-şi aminte că depăşea silueta lui zbârcită cu mai mult de cincisprezece centimetri.

El îi zâmbi uitându-se în sus la ea, aproape desprinzându-şi setul prost montat de dinţi din porţelan de Wedgwood. Obrajii îi dispărură cu totul când îşi trase dinţii înapoi cu o plesnitură care păru să răsune în abaţie cu forţa unui foc de armă. Emma înghiţi în sec, sperând că acele cataracte care-i umbreau ochii lui albaştri urduroşi să-l facă să vadă suficient de prost încât să confunde grimasa ei de dezgust cu un zâmbet.

Silueta lui sfrijită era marcată de toate însemnele funcţiei lui de moşier al terenurilor

Hepburn şi căpetenie a clanului Hepburn. O manta scoţiană cu roşu şi negru, unduitoare, aproape că îi înghiţea umerii lăsaţi. Kiltul asortat îi expunea genunchii osoşi ca două mânere de uşă de culoarea fildeşului. O geantă scoţiană pentru ceremonii ponositǎ îi atârna între picioare, geanta având porţiuni neregulate lipsite de păr, asemenea capului stăpânului.

Cele două babe bârfitoare aveau dreptate, îşi aminti Emma cu asprime. Bărbatul era un conte – un nobil extrem de puternic despre care se zvonea că avea atât respectul semenilor lui, cât şi aprecierea regelui.

Era datoria ei faţă de propria familie – şi faţă de averea lor care se diminua rapid – să accepte cererea în căsătorie a bărbatului.

La urma urmei, nu era vina tatălui ei că fusese blestemat cu o groază de fiice în loc să fie binecuvântat cu fii care să plece în lume să-şi facă propriile averi. Faptul că Emma îi atrăsese atenţia acestui conte de Hepburn chiar înainte de a îmbrăca mantia tristă a celibatului fusese un noroc extraordinar pentru ei toţi. Datorită poziţiei generoase pe care lordul i-o acordase deja tatălui ei, mama şi surorile sale nu aveau să mai fie niciodată trezite din somn de tărăboiul terifiant al creditorilor care băteau la uşa din faţă a conacului lor şubred şi nici nu aveau să-şi mai petreacă fiecare moment cu teama că au să fie date afară din casă şi trimise la azilul de săraci.

Poate că Emma era cea mai frumoasă dintre fetele Marlowe, dar nu era atât de atrăgătoare încât să-şi poată permite să refuze un astfel de pretendent strălucit. În timpul călătoriei lor istovitoare către acest colţ izolat din Ţinuturile înalte, mama ei îi vorbise despre fiecare detaliu al nunţii ei cu o voie bună plină de determinare. Când ajunseseră la poalele unduitoare ale muntelui şi casa contelui se zărise în cele din urmă, surorile ei suspinaseră cu o admiraţie supusă, fără a-şi da seama că pretinsa lor invidie era mai dureroasă pentru Emma decât mila exprimată deschis.

Nimeni nu poate nega splendoarea castelului vechi amplasat sub umbra înaltului pisc Ben Nevis acoperit de zăpadă – un castel care îi găzduia pe lorzii Hepburn şi pe miresele lor de secole întregi. La sfârşitul acestei zile, Emma avea să fie doamna castelului, dar şi mireasa contelui.

În timp ce clipi în jos înspre mirele ei, se strădui să-şi transforme grimasa într-un zâmbet adevărat. Bătrânul fusese pâinea lui Dumnezeu cu ea şi familia ei din momentul în care o zărise în aglomerata sală publică în timpul unuia dintre ultimele baluri din sezonul londonez. În loc să-şi trimită un emisar în numele său, el călătorise tot drumul până la Lancashire să o curteze şi să-i ceară binecuvântarea tatălui ei.

Se comportase ca un nobil desăvârşit în timpul vizitelor sale, nefăcând niciodată vreo

remarcă denigrantă la adresa salonului lor ponosit, cu covorul şters, tapetul scorojit şi mobilierul nepotrivit şi nici nu se uitase dispreţuitor la rochiile ei demodate şi foarte peticite. Judecând după farmecul său curtenitor şi după comportamentul graţios, ai fi crezut că servea ceaiul la reşedinţa Carlton, cu prinţul regent.

O tratase pe Emma ca şi cum ar fi fost deja contesă, nu fiica cea mare a unui baron sărac care avea să urmeze aproape sigur calea azilului pentru săraci. Şi nu venise niciodată cu mâna goală. Un lacheu cu o mină severă îl urma mereu, cu un pas în spatele contelui, cu braţe vânjoase încărcate de cadouri – evantaie pictate manual, mărgele de sticlă şi modele colorate de rochii pentru surorile Emmei, săpun parfumat cu lavandă franceză şi suluri frumoase de muselină şi rips pentru mama ei, sticle din cel mai bun whisky scoţian pentru tatăl ei şi ediţii legate în piele din *Cântece ale inocenţei* ale lui William Blake sau cel mai recent roman al lui Fanny Burney pentru Emma. Poate că erau doar mărunţişuri pentru un om cu poziţia contelui, dar astfel de bunuri de lux nu mai fuseseră de foarte mult timp văzute în conac. Generozitatea sa adusese o culoare plăcută în obrajii mamei ei şi provocase ţipete autentice de bucurie din partea surorilor Emmei.

Emma îi datora bărbatului recunoştinţă şi loialitate, dacă nu chiar inima ei.

„În plus, cât de mult mai are să trăiască?” gândi ea cu un junghi disperat de vinovăţie.

Deşi se zvonea că avea aproape optzeci de ani, arăta mai degrabă de o sută cincizeci. Judecând după paloarea cenuşie şi după sughiţul tuberculos care îi însoţea fiecare respiraţie, era posibil ca nici măcar să nu supravieţuiască nopţii nunţii. Când răsuflarea lui rău mirositoare îi ajunse la nări, Emma se legănă pe picioare, temându-se de posibilitatea ca nici ea să nu-i supravieţuiască.

De parcă i-ar fi citit gândurile sumbre, una dintre femeile care stăteau în rândul din faţă şopti afectată:

— Un lucru e cert despre moşierul nostru – trebuie să aibă o experienţă amplă în satisfacerea unei femei.

Însoţitorul ei nu reuşi să-şi înăbuşe un râs zgomotos aproape porcesc.

— Într-adevăr, ar trebui. Mai ales că a supravieţuit deja la trei neveste şi tuturor odraslelor pe care le-a avut, să nu mai vorbim despre cohorta de amante.

Imaginea mirelui ei în vârstă molfăindu-i buzele într-o parodie bâjbâită de pasiune îi trimise Emmei un fior rece pe şira spinării. Încă nu îşi revenise după ce se văzuse nevoită să îndure instrucţiunile dureros de serioase ale mamei sale cu privire la ce ar trebui să facă în noaptea nunţii. Ca şi cum actul descris nu ar fi fost şi aşa destul

de groaznic sau de umilitor, mama ei o informase şi că, dacă îşi întorcea faţa de la el şi se mişca un pic sub el, eforturile contelui aveau să ia sfârşit mult mai repede, în cazul în care atenţia lui devenea prea obositoare, trebuia să îşi închidă ochii şi să se gândească la ceva plăcut, ca un răsărit de soare deosebit de frumos sau o tavă de biscuiţi proaspeţi. După ce termina cu ea, era liberă să îşi tragă în jos cămaşa de noapte şi să se ducă la culcare.

„Liberă”, repetă inima Emmei cu o zvâcnire de disperare. După această zi, nu avea să mai fie niciodată liberă.

Ea îşi întoarse privirea de la chipul plin de speranţă al mirelui şi îl surprinse pe strănepotul contelui uitându-se încruntat la ea. Ian Hepburn era singura persoană din abaţie care arăta la fel de nefericit pe cât se simţea ea. Cu fruntea lui romană înaltă, cu gropiţă în bărbie şi părul negru elegant adunat la ceafă într-o coadă de satin, el ar fi trebuit să fie un bărbat chipeş. Dar, în această zi, frumuseţea clasică a trăsăturilor sale era afectată de o emoţie periculos de apropiată de ură. Nu era de acord cu această căsătorie, temându-se, fără îndoială, că trupul ei tânăr şi fertil urma să aducă pe lume un nou moştenitor Hepburn care să-l priveze de moştenirea lui.

În timp ce pastorul citea pe un ton monoton din liturghia lui John Knox, Emma se uită din nou peste umăr şi îşi văzu mama lipindu-şi faţa de

haina soţului ei, ca şi cum nu mai putea îndura să asiste la ceremonie. Surorile ei începură să fornăie din ce în ce mai tare cu fiecare minut. Năsucul ascuţit al lui Ernestine era roz şi, judecând după tremurul violent al buzei pline de jos a Edwinei, era doar o chestiune de timp înainte să înceapă să plângă cu sughiţuri.

În curând, vorbăria incoerentă a pastorului se apropie de final, iar Emmei nu îi mai rămase decât să-şi încredinţeze solemn devotamentul şi corpul acestui străin zbârcit.

Ea aruncă o privire înnebunită în spate, întrebându-se ce ar face toţi dacă şi-ar ridica poalele împodobită cu dantelă ale rochiei de mătase de mireasă şi ar porni-o spre uşă într-o goană nebună. Auzise numeroase poveşti pline de avertismente despre călători nepăsători care dispar în sălbăticia din Ţinuturile înalte, fără a mai fi văzuţi vreodată şi fără a se mai auzi nimic de ei. În momentul de faţă, părea o perspectivă incredibil de tentantă. La urma urmei, nu era ca şi cum mirele ei ramolit ar putea fugi după ea, s-o arunce peste umăr pentru a o aduce cu forţa înapoi la altar.

Ca pentru a sublinia acel lucru, contele începu să-şi orăcăie jurămintele. Prea curând, el termină, şi pastorul se uită la ea, aşteptând să înceapă.

La fel cum o făceau şi toţi ceilalţi din abaţie.

În timp ce tăcerea ei se prelungi, una dintre

femei murmură:

— Of, săraca fată este năpădită de emoţii.

— Dacă leşină, el nu va reuşi să o prindă fără să-şi rupă spatele, şopti însoţitorul ei.

Emma deschise gura, apoi o închise din nou. Îşi simţi gura uscată de parcă nu ar mai fi băut nimic cu zilele, simţind nevoie să-şi umezească buzele cu vârful limbii înainte de a face o altă încercare de a vorbi. Pastorul clipi Ia ea din spatele ochelarilor cu ramă din oţel, compasiunea din ochii lui căprui blânzi aducând-o pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Emma se uită peste umăr din nou, dar, de data aceasta, nu mama sau surorile ei îi captară privirea, ci tatăl ei.

Privirea lui imploratoare era grăitoare. Ochii lui aveau aceeaşi nuanţă de albastru-închis ca ai ei. Ochi care păruseră pentru prea mult timp bântuiţi şi vânaţi. Ea putea jura că tremurul mâinilor lui aproape că se diminuase de când contele semnase înţelegerea. Nu îl mai văzuse îndreptându-şi mâna spre sticla pe care o ţinea întotdeauna ascunsă în buzunarul vestei nici măcar o dată de când ea acceptase cererea în căsătorie a contelui.

În zâmbetul lui încurajator, ea surprinse o urmă a altui bărbat – unul mai tânăr, cu ochi limpezi şi mâini sigure, a cărui respiraţie mirosea a mentă în loc de băuturi spirtoase. Se avânta şi o punea dintr-o mişcare pe umerii lui pentru o

plimbare ameţitoare, făcând-o să se simtă de parcă era regina a tot ce vedea, nu doar un copil murdar, cu genunchii jupuiţi şi cu un zâmbet care etala nişte dinţi neregulaţi.

Ea mai văzu şi altceva în ochii tatălui ei, ceva ce nu mai observase de foarte mult timp – speranţă.

Emma se întoarse către mirele ei, îndreptându-şi umerii, în ciuda a ceea ce puteau crede privitorii, nu avea nicio intenţie să plângă sau să leşine. Se mândrise întotdeauna că era mai puternică de atât. Dacă trebuia să îl accepte drept soţ pe acest lord ca să asigure viitorul şi averea familiei ei, atunci exact asta avea să facă. Avea să-şi dea tot interesul să fie cea mai bună soţie şi contesă pe care averea şi titlul lui o puteau cumpăra.

Dădu să deschidă gura, pregătită pe deplin să promită că avea să-l iubească, să-l preţuiască şi să i se supună, la bine şi la rău, în boală şi în sănătate, până când moartea avea să-i despartă, când uşile duble de stejar din partea din spate a abaţiei fură trântite de perete, lăsând să intre o rafală de vânt iernatic şi o duzină de oameni înarmaţi.

Lumea din abaţie izbucni într-un cor de strigăte speriate şi de ţipete. Bărbaţii se răspândiră printre strane, cu feţele lor nerase rigide de determinare şi cu pistoalele pregătite să înăbuşe orice semn de rezistenţă.

În loc să-i fie frică, Emma simţi o licărire ridicolă de speranţă aprinzându-se în inima ei.

Pe măsură ce ţipetele iniţiale se diminuară, Ian Hepburn păşi cu îndrăzneală pe culoarul central al abaţiei, punându-se între ţevile ameninţătoare ale armelor intruşilor şi fratele bunicului său.

— Ce vrea să însemne asta? strigă el, glasul său sacadat răsunând din tavanul boltit. Nu aveţi niciun pic de respect pentru casa Domnului, sălbaticilor?

— Şi cine e domnul acela, mă rog? răspunse un bărbat cu un accent scoţian atât de profund şi de intens, că trimise un tremur involuntar pe şira spinării Emmei. Cel care a făcut aceşti munţi cu propriile sale mâini sau cel care crede că s-a născut cu dreptul de a le conduce?

Ea icni laolaltă cu toţi ceilalţi în timp ce proprietarul acelei voci se ivi călare în uşile abaţiei, pe un cal negru falnic. Un murmur de şoc se înălţă când nuntaşii se făcură mici în scaunele lor, privirile lor avide reflectând deopotrivă teamă şi fascinaţie. Destul de ciudat, privirea Emmei nu fu acaparată de fiara magnifică cu piept strălucitor şi coama de abanos ce se revărsa pe spate, ci de bărbatul suit în spinarea impunătoare a armăsarului.

Şuviţe groase negre ca tăciunele îi încadrau faţa bronzată, în contrast cu verdele glacial al ochilor lui. În ciuda frigului din acea zi, el purta

doar un kilt de lână verde cu negru, o pereche de cizme înalte cu şireturi şi o vestă fără mâneci din piele maro tăbăcită care lăsa să i se vadă pieptul puternic şi neted. Ţinu în frâu animalul de parcă s-ar fi născut în şa, umerii lui puternici şi antebraţele musculoase de-abia încordându-se când mână calul până la altar, forţându-l pe Ian să se dea înapoi împleticindu-se dacă nu ţinea cu tot dinadinsul să fie călcat în picioare de copitele mortale ale animalului.

De lângă ea, Emma îl auzi pe conte şuierând:

— *Sinclair!*

Ea se întoarse şi îşi surprinse mirele în vârstă cu chipul negru de furie şi schimonosit de ură. Judecând după vena vineţie umflată care îi pulsa în dreptul tâmplei, era posibil să nu supravieţuiască nunţii, cu atât mai puţin nopţii nunţii.

— Iertaţi-mă că întrerup un moment atât de duios, spuse intrusul fără nicio urmă de remuşcare în timp ce îşi făcu armăsarul să se cabreze şi să se oprească la jumătatea culoarului. Doar nu v-aţi gândit că aş putea rezista tentaţiei de a trece pe aici şi de a-mi prezenta omagiile într-o astfel de ocazie memorabilă. Invitaţia mea trebuie să se fi pierdut la poştă.

Contele flutură spre el un pumn decrepit.

— Singura invitaţie pe care oricare Sinclair o va primi vreodată de la mine este un mandat de arestare de la magistrat şi o dată pentru

spânzurătoare.

Drept reacţie la ameninţare, bărbatul nu făcu decât să-şi arcuiască o sprânceană în semn de uimire.

— Îmi făcusem speranţe că următoarea ocazie de-a intra pe uşa acestei abaţii avea să fie pentru înmormântarea ta, nu pentru o altă nuntă. Dar ai fost întotdeauna un ţap bătrân destrăbălat. Ar fi trebuit să ştiu că nu poţi rezista tentaţiei de a-ţi cumpăra încă o mireasă care să-ţi încălzească patul.

Pentru prima dată de când dăduse năvală în abaţie, privirea batjocoritoare a străinului se opri asupra ei. Până şi acea privire scurtă fu de ajuns pentru a aduce culoare în obrajii palizi ai Emmei, cu atât mai mult cu cât cuvintele sale conţineau un adevăr de netăgăduit şi condamnabil.

De data aceasta fu aproape o uşurare când Ian Hepburn încercă din nou să se strecoare între ei.

— Poţi să ne iei în derâdere şi să pretinzi că îţi răzbuni strămoşii, aşa cum faci mereu, spuse el, un rânjet curbându-i buza superioară, dar toată lumea de pe acest munte ştie că cei din familia Sinclair nu au fost nimic mai mult decât nişte ucigaşi şi hoţi de rând. Dacă tu şi bandiţii tăi aţi venit să-i deposedaţi pe oaspeţii unchiului meu de bijuterii şi de bani, atunci de ce naiba nu treceţi odată la treabă, să nu mai irosim timpul?

Cu o forţă surprinzătoare, mirele Emmei

trecu în goană pe lângă ea, cât pe ce să o trântească.

— Nu am nevoie ca nepotul meu să-mi poarte luptele. Nu mă tem de o lepădătură neobrăzată ca tine, Jamie Sinclair, mârâi el, trecând ţanţoş chiar pe lângă nepotul său, cu pumnul osos încă încleştat. Hai, arată de ce eşti în stare!

— Oh, nu am venit după tine, bătrâne. Un zâmbet indolent îi curbă buzele intrusului în timp ce scoase un pistol negru strălucitor de la centura kiltului său şi îl îndreptă spre corsajul alb ca zăpada al rochiei Emmei. Am venit după mireasa ta.

Capitolul 2

în timp ce Emma se uită în ochii verzi glaciali ai străinului pe deasupra ţevii pistolului acestuia, înţelese dintr-odată că era posibilă o soartă şi mai tristă decât căsătoria cu un bătrân ramolit. Genele groase, negre ca smoala care îi încadrau ochii nu reuşiră să ascundă ameninţarea nerostită ce strălucea în adâncul lor.

La vederea pistolului îndreptat spre pieptul Emmei, mama ei îşi puse o mână peste gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt. Elberta şi Edwina se

prinseră una de cealaltă; bucheţelele de violete de mătase de pe bonetele lor asortate fremătau, şi ochii lor albaştri se măriseră din pricina şocului, în timp ce Ernestine începu să scotocească prin poşetă după sărurile ei mirositoare.

Tatăl ei sări în picioare, dar nu făcu nicio mişcare de a-şi părăsi locul. Era ca şi cum fusese îngheţat de o forţă mai puternică decât devotamentul pentru fiica lui.

— Dumnezeule, ce naiba se întâmplă aici? urlă el, sprijinindu-şi mâinile pe spatele scaunului din faţa lui.

În timp ce pastorul se dădu în spate spre altar, distanţându-se în mod deliberat de Emma, contele îşi coborî pumnul încleştat şi se dădu încet înapoi, lăsând cale liberă între inima Emmei şi pistolul încărcat. Judecând după tăcerea în expectativă care îi învăluise pe toţi ceilalţi oaspeţi, era ca şi cum ea şi Sinclair ar fi fost singurele două suflete din abaţie. Emma presupuse că trebuia să aibă şi ea o reacţie, că trebuia să leşine, să izbucnească în lacrimi sau să-l implore cu ardoare să o cruţe.

Ştiind că, foarte probabil, la asta se şi aştepta tâlharul, îţi făcu curaj să-şi înăbuşe teroarea tot mai mare şi să stea dreaptă şi ţanţoşă, să-şi ridice bărbia şi să-i răspundă privirii nemiloase cu o privire sfidătoare. Îşi înfipse unghiile în buchet, ca să-şi ascundă tremurul violent al mâinilor, strivind parfumul persistent al florilor uscate de busuioc

de câmp. Preţ de o secundă, o altă emoţie pâlpâi în ochii aceia verzi glaciali – una ce ar fi putut fi luată drept amuzament sau… admiraţie.

Fu rândul lui Ian Hepburn să treacă pe lângă unchiul său, cu dispreţul clocotind în ochii lui negri. Se opri la o distanţă sigură de bărbatul călare.

— Aşadar, ai ajuns să te cobori atât de jos încât să profanezi biserici şi să ameninţi că împuşti femei neajutorate şi neînarmate. Presupun că nu ar fi trebuit să mă aşteptat la ceva mai demn din partea unui nenorocit ca tine, *Sin,* adăugă el, rostind numele de parcă ar fi fost cea mai defăimătoare poreclă.

Sinclair îşi mută pentru scurt timp privirea de la Emma la Ian, fără a slăbi strânsoarea cu care ţinea pistolul.

— Atunci, nu ai de ce să fii dezamăgit, nu, prietene?

— Nu sunt prietenul tău! strigă Ian.

— Nu, răspunse şoptit Sinclair, vocea lui căpătând un ton ce aducea a amărăciune, sau poate a regret. Presupun că nu ai fost niciodată.

Chiar şi în retragere, contele rămase sfidător.

— Eşti dovada vie că nu este suficient să studiezi la St. Andrews ca să transformi un şobolan de munte într-un gentleman! Pesemne că bunicul tău este enervat la culme de faptul că şi-a irosit monedele lui preţioase trimiţându-te la universitate. Monedele furate, fără îndoială, din

propria-mi vistierie de către banda lui pestriţă de oameni de nimic!

Insultele contelui nu părură să-l afecteze pe Sinclair.

— N-aş numi-o chiar irosire. Dacă nu m-aş fi dus la St. Andrews, poate nu l-aş fi cunoscut niciodată pe nepotul tău fermecător, aici de faţă. Replica aceasta îi aduse o altă privire din partea lui Ian. Dar mă voi asigura că am să îi transmit bunicului meu salutul tău data viitoare când îl voi vedea.

Deci tâlharul acesta trăise pentru un timp printre oameni civilizaţi. Asta ar putea explica faptul că accentul scoţian dur îi fusese cizelat făcându-l chiar mai periculos de insinuant şi de muzical pentru urechile Emmei.

— Şi ce ai de gând să faci, mă rog, tâlhar odios ce eşti? întrebă contele. Ai venit să-ţi grăbeşti propria călătorie inevitabilă spre iad prin uciderea miresei mele cu sânge rece pe altarul unei biserici?

Emma remarcă alarmată că mirele ei devotat nu părea deosebit de consternat de acea perspectivă. La titlul şi bogăţiile lui, ea se gândi că nu avea să fie prea complicat să-şi procure o altă mireasă. Ernestine şi Elberta erau amândouă destul de mari ca să se căsătorească. Poate că tatălui ei i s-ar fi permis să păstreze înţelegerea cu contele dacă îi oferea omului posibilitatea de a alege între cele două fete, astfel încât ceremonia

să poată continua fără alte întreruperi.

După ce vor fi şters de pe podea sângele ei, bineînţeles.

Îi scăpă un sughiţ nervos. Se străduise să nu leşine şi să nu implore pentru viaţa ei ca să sfârşească alunecând periculos de aproape de pragul isteriei. Aşa începu să înţeleagă că, de fapt, chiar putea muri aici, aflată la cheremul acestui străin nemilos – o mireasă virgină care nu a cunoscut niciodată adevărata pasiune sau atingerea plină de dorinţă a unui iubit.

— Spre deosebire de alţii, spuse Sinclair cu o politeţe insinuantă, eu nu obişnuiesc să ucid femei nevinovate. Un zâmbet amabil îi curbă buzele într-un mod mai periculos decât orice surâs dispreţuitor sau orice privire încruntată. Am spus că am venit după mireasa ta, Hepburn, nu că am venit să o omor.

Emma îi citi intenţia cu o clipă înaintea oricui altcuiva din abaţie. O observă în forma pătrăţoasă a fălcii lui nerase, în tensiunea care îi pulsa prin coapsele musculoase, în modul în care îşi înfăşură pumnii puternici pe frâiele de piele tăbăcită.

Şi, cu toate acestea, rămase ca o stană de piatră, paralizată de determinarea crudă din ochii lui mijiţi.

Totul păru să se întâmple deodată. Sinclair îşi înfipse pintenii în coastele calului. Animalul porni brusc, cu ochii mişcându-i-se sălbatic şi cu nările umflate. Veni în goană pe culoarul abaţiei,

îndreptându-se direct spre Emma. Mama ei scoase un ţipăt cutremurător, apoi căzu la pământ leşinată. Pastorul se ascunse în spatele altarului, hainele lui negre fluturând în urma lui precum aripile unei ciori. Emma îşi duse braţele înspre faţă, pregătindu-se să fie călcată în picioare sub acele copite strălucitoare.

Exact în ultima secundă, calul făcu stânga, în timp ce Sinclair se aplecă pe partea dreaptă. Înfăşură un braţ puternic în jurul taliei Emmei şi o ridică, aruncând-o cu burta în jos în poala lui, de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât un sac cu cartofi viermănoşi, şi lăsând-o fără aer. Încă se chinuia să-şi recapete răsuflarea când el mână calul într-un cerc strâns, forţând animalul să se ridice pe picioarele din spate într-o piruetă ameţitoare. În timp ce copitele mortale se înălţară, Emma trase adânc aer în piept, convinsă că avea să o facă pentru ultima oară, aşteptând ca animalul să cadă pe spate şi să-i zdrobească pe amândoi.

Dar altele erau intenţiile răpitorului ei. El mânui hăţurile cu o forţă animalică, demonstrând o adevărată măiestrie când forţă calul să se supună voinţei sale. Animalul scoase un nechezat asurzitor. Copitele sale din faţă loviră cu putere podeaua, în timp ce potcoavele de fier scoaseră scântei la contactul cu dalele de piatră.

Vocea puternică a lui Sinclair acoperi până şi ţipetele stridente şi strigătele de panică

înnebunite ce răsunară sub tavanul boltit. Dar cuvintele lui îi erau adresate contelui:

— Dacă o vrei înapoi nevătămată, Hepburn, va trebui să plăteşti – şi să plăteşti cu vârf şi îndesat! Pentru propriile păcate şi pentru păcatele înaintaşilor tăi. Nu ţi-o voi aduce înapoi până ce nu-mi vei restitui ce e al meu de drept.

Apoi plesni cu hăţurile spatele calului, făcând animalul să o ia la trap pe culoarul catedralei. Ieşiră ca tunetul prin uşă şi trecură de pietrele funerare cocârjate din curtea bisericii, fiecare pas lung al calului purtând-o pe Emma tot mai departe de orice speranţă de salvare.

Capitolul 3

Emma nu ar fi putut spune cât de departe sau cât timp merseseră aşa. Zdruncinăturile pe care le simţea până în măduva oaselor de fiecare dată când copitele calului izbeau pământul îngheţat împrăştiau din ce în ce mai mult agrafele cu vârf de chihlimbar pe care slujnica ei le înfipsese cu atâta migală în buclele indisciplinate ale Emmei, câtă vreme stătuse în faţa oglinzii în acea dimineaţă. Nu trecu mult şi şuviţele desfăcute începură să atârne ca o perdea orbitoare pe faţa ei.

Avu vaga impresie că erau înconjuraţi de alţi

cai, alte copite bătătorind pământul într-un ritm la fel de neobosit ca al lor. Oamenii lui Sinclair săriseră probabil pe propriii cai în faţa catedralei şi li se alăturaseră în fuga lor nesăbuită.

Se mişcau mult prea repede ca să poată opună şi cea mai mică rezistenţă. Dacă ar fi încercat să se arunce de pe cal, căderea i-ar fi zdrobit fiecare oscior din corp.

Poziţia ei lipsită de demnitate ar fi fost chiar şi mai precară dacă nu ar fi fost mâna mare, caldă, masculină care o ţinea ferm de spate, şocant de aproape de ridicătura suavă a fundului ei. Presiunea constantă a mâinii lui era singurul lucru care o împiedica să se legene în poala răpitorului ei ca una dintre păpuşile de cârpă dragi ale Edwinei.

În ciuda acestui gest protector cam ciudat, nu era nicio garanţie că următorul salt al calului nu avea să-i frângă o coastă fragilă sau nu avea să-i împrăştie creierul pe unul dintre trunchiurile copacilor care când se iveau, când dispăreau în vreme ce ea privea înnebunită. În timp ce peisajul trecea pe lângă ei cu o viteză ameţitoare, estompându-se în faţa ochilor ei, simţea cum se încordau muşchii de la coapsele puternice ale răpitorului ei. Acesta mână calul prin tufişuri, păduri şi pe teren deschis de parcă era una cu animalul.

Când copitele animalului părăsiră terenul acoperit cu muşchi şi se lansară în zbor peste o

prăpastie adâncă, Emma îşi înăbuşi un ţipăt şi strânse ochii cât putu de tare. Când îndrăzni să îi deschidă din nou, erau pe marginea exterioară a unei faleze abrupte. Surprinse în treacăt hăul ameţitor şi dealurile unduitoare de la poalele muntelui încoronate de turnurile de piatră cu creneluri ale castelului Hepburn. Teama ei se transformă într-o groază cumplită când înţelese cât de mult se depărtaseră atât de catedrală, cât şi de civilizaţie.

Călăriseră vreme atât de îndelungată, că nu ar fi fost surprinsă nici dacă ar fi ajuns la porţile iadului. Dar, când Sinclair trase în cele din urmă de frâie, încetinind ritmul calului până la un trap dureros, apoi la o plimbare legănată, nu mirosul sulfuros de pucioasă îi luă prin surprindere nasul, ci parfumul puternic de cedru.

Emma nu ştia la ce să se aştepte după sosirea lor la destinaţia necunoscută, dar cu siguranţă nu îşi imagina că avea să fie pur şi simplu trântită în picioare. Când Sinclair îşi trecu un picior lung peste spatele calului aterizând cu o graţie lipsită de efort, ea se înclină pe spate şi fu cât pe-aci să cadă. Îşi simţi picioarele slăbite şi nesigure, la fel cum păţise şi când tatăl ei luase întreaga familie să facă yachting la Brighton cu o vară înainte ca norocul lui la jocul faraon să ia o întorsătură atât de tragică.

Îşi recăpătă într-un final echilibrul şi descoperi că se afla în mijlocul unei poieni largi,

deasupra etalându-se cerul cenuşiu schimbător şi împrejur un crâng luxuriant de conifere. Ramurile lor fine domoleau suflarea puternică a vântului, reducând vâjâitul la simple suspine.

Aici, unde şi aerul mirosea a libertate, ea era un prizonier al circumstanţelor mai mult decât oricând altcândva.

Cum călătoria istovitoare luase sfârşit, ar fi trebuit să simtă o oarecare uşurare. Dar, când îşi dădu buclele încurcate de pe ochi ca să îl confrunte pe cel care era acum stăpânul destinului ei, se temu că era pe cale să se confrunte cu o evaluare de un alt fel.

El stătea de partea cealaltă a calului, mâinile lui îndemânatice desfăcând chinga de alamă care fixa şaua. Şuviţele părului său netuns îi alunecară pe faţă, ascunzându-i chipul.

Emma stătu acolo într-un suspans plin de agonie în timp ce el trase şaua grea cu un efort trădat doar de umflarea discretă a muşchilor braţelor lui. Aruncă şaua pe un morman din ace de pin şi reveni să tragă căpăstrul de pe gâtul lucios al calului.

Oamenii săi se apropiaseră pe cai la o distanţă respectuoasă şi descălecau şi ei cu aceeaşi uşurinţă. Deşi câţiva fură suficient de îndrăzneţi să îi arunce priviri piezişe şi să şuşotească între ei, se comportau de parcă imitau indiferenţa liderului lor.

Emma simţi cum teama ei începe să se

transforme în furie. Se aşteptase ca Sinclair să o terorizeze, nu să o ignore. Se ocupa de sarcinile lui obişnuite de parcă nu ar fi răpit-o cu brutalitate ameninţând-o cu arma atât de la propria nuntă, cât şi din sânul familiei ei.

Îi aruncă o privire în spate, întrebându-se dacă ar băga de seamă în cazul în care ea ar lua-o la goană în căutarea libertăţii.

— N-aş încerca asta dacă aş fi în locul tău, spuse el pe un ton indiferent.

Tresărind, Emma îşi roti uşor capul îndărăt. Sinclair dădea cu o perie pe coastele tremurânde ale calului, toată atenţia lui fiind aparent acordată sarcinii îndeplinite. Era ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile şi direcţia în care privise cu un simţ mai puternic decât orice auz sau văz.

Şi totuşi, ea simţi un fior satisfăcător de triumf. Cel puţin dovedise că nu era atât de indiferent la prezenţa ei pe cât pretindea.

— Ca ostatic al dumitale, nu asta ar trebui să fac? Ea se chinui să îşi înăbuşe tremurul din glas. Să încerc să scap din ghearele dumitale răufăcătoare?

El ridică dintr-un umăr puternic.

— De ce să-ţi iroseşti puterile, fetiţă? Nu ai face nici zece paşi înainte să te opresc.

— Cum? împuşcându-mă în spate?

În cele din urmă, se uită la ea, arcuirea uşoară a unei sprâncene negre avertizând-o că nu reuşise decât să îl amuze.

— Dar asta ar fi ca şi cum aş arunca praful de puşcă pe apa sâmbetei, nu? Mai ales în condiţiile în care îmi eşti mai de folos vie decât moartă.

Ea pufni.

— Un sentiment admirabil, domnule, dar mă tem că tocmai v-aţi arătat asul din mânecă. Dacă ştiu că nu aveţi nicio intenţie de a mă ucide, atunci ce mă împiedică să fug?

El înconjură calul, cu paşii la fel de rigizi şi de hotărâţi ca vocea.

— Eu.

Acum, că Emma reuşise să-i câştige pe deplin atenţia, avu motive să-şi regrete îndrăzneala. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce dădu înapoi, ştiind chiar în clipa când făcea asta că nu avea nicio speranţă să se ferească de el. Era exact cum mirele ei nu era – tânăr, musculos, viril şi… periculos.

Poate că nu avea nicio intenţie să o omoare, dar mai erau şi alte lucruri pe care i le-ar putea face, pe care mulţi le-ar considera chiar mai rele.

Mult mai rele.

Ajunse cu spatele la un trunchi noduros de pin, aşa că nu-i rămase decât să aştepte apropierea lui implacabilă. Pesemne că şi aerul era mai rarefiat aici pe faleză. Cu cât el se apropia mai mult, cu atât mai greu îi venea ei să respire. Până în momentul când umbra lui o acoperi, blocând lumina timidă a zilei, ea se simţea deja cu capul în nori..

Crezuse că acei ochi de un verde-deschis cu genele negre groase care îi acopereau erau trăsătura lui cea mai frapantă, dar de la o distanţă atât de mică nu mai putea fi sigură. Poate că nu era cu nimic mai mult decât un tâlhar obişnuit, dar avea pometii proeminenţi ca ai unui rege. Nasul lui era drept precum o lamă, iar nările îi fremătau uşor deasupra buzelor cărnoase, aproape păcătos de senzuale. O urmă firavă de gropiţă îi umbrea bărbia.

Îşi puse ambele mâini pe trunchiul copacului deasupra capului ei, aplecându-se atât de mult spre ea, că îi putu simţi căldura care radia din fiecare centimetru musculos al lui. Atât teama, cât şi starea ei de ameţeală se intensificară, ajungând la un nivel periculos când inspiră mirosul lui cald, masculin, de mosc.

În ciuda tonului lui aspru, vocea lui era la fel de suavă ca o catifea zdrobită pentru urechea ei delicată. Mesajul său nu era destinat pentru urechile bărbaţilor din jur, ci pentru ale ei exclusiv.

— Dacă fugi, voi fi nevoit să pun mâna pe tine. Aşa că, dacă nu cumva crezi că are să-ţi placă – şi s-ar putea să fie aşa –, ar trebui să te gândeşti de două ori înainte de a încerca să fugi.

Apoi, căldura protectoare a corpului său dispăru, şi ea fu încă o dată expusă suflului de aer rece. În timp ce fu cuprinsă de un tremur imposibil de controlat, care avea mai mult de a

face cu ameninţarea lui blajină decât cu frigul, Sinclair se îndreptă agale către calul lui blestemat de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

Ea se uită la ceilalţi bărbaţi şi descoperi că scurta lor confruntare le atrăsese atenţia. Un individ cu un chip bolnăvicios şi cu o barbă sub formă de săgeată de culoare închisă îndrăzni chiar să-i dea coate tovarăşului său şi să chicotească îndeajuns de tare.

— Nu ar trebui să vă comportaţi atât de îngâmfat, domnule, strigă ea la Sinclair, mândria ei ofensată alungându-i frica. Bănuiesc că triumful dumitale va fi de scurtă durată. Probabil contele anunţă autorităţile şi îşi trimite propriii oameni după mine chiar în timp ce vorbim.

— De îndată ce vom urca destul de sus pe munte, nu ne va mai găsi niciodată, şi el ştie asta prea bine, îi spuse Sinclair peste umăr. Nimeni nu găseşte niciodată un Sinclair atâta timp cât acesta nu vrea să fie găsit. Nici măcar un Hepburn. Dar nu te agita, fătucă, adăugă pe un ton uşor batjocoritor. Dacă totul merge conform planului, vei ajunge din nou în braţele mirelui tău care te adoră înainte ca patul lui să se răcească. Sau cel puţin înainte să se răcească mai mult decât este deja.

Când îşi reluă ţesălatul calului, oamenii lui chiuiră şi râseră apreciativ. Emma simţi un nou fior, îngrozită până în măduva oaselor să descopere că dispreţul răpitorul ei nu îi era

destinat numai contelui.

*

Furtul mireselor era o tradiţie străveche în Ţinuturile înalte, dar James Alastair Sinclair nu visase niciodată că avea să ajungă să fure mireasa altui bărbat. Se zvonea de mult timp că propriul lui stră-străbunic, MacTavish Sinclair, îşi furase mireasa în vârstă de cincisprezece ani de la tatăl ei cel mânios în timpul unui raid de furat vite, pe când avea doar şaptesprezece ani. Ea refuzase să vorbească cu el până după ce se născuse primul lor copil, apoi îşi petrecuse următorii patruzeci şi şase ani ai căsniciei lor turuind fără încetare pentru a recupera timpul pierdut. Când el murise în somn, la venerabila vârstă de şaizeci şi trei de ani, ea plânsese fără consolare şi se stinsese câteva zile mai târziu – unii ziceau că de inimă rea.

Jamie nu putea decât să-i fie recunoscător inimii că nu-l pusese niciodată într-un astfel de pericol cumplit.

Pe măsură ce norii se îndepărtară şi stelele începură să prindă viaţă pe cerul nopţii, oamenii lui dădură gata urciorul de lut plin cu whisky scoţian pe care îl tot trecuseră din mână în mână şi se instalară în păturile lor. Jamie se aşeză pe vine lângă foc şi turnă un polonic fierbinte cu tocăniţă de iepure într-un castron, aruncându-i

captivei lui o privire precaută.

Stătea pe o stâncă, exact la marginea copacilor, evitând atât căldura tentantă a focului, cât şi compania lui. Umbrele crengilor care atârnau îi punctau faţa palidă asemenea unor julituri. Acele îi căzuseră din păr, lăsând buclele de culoarea cuprului să atârne pe lângă chip într-un smoc dezordonat. Stătea cu braţele subţiri strânse la piept, zdrenţele murdare ale cândva elegantei ei rochii neputând-o câtuşi de puţin proteja de vântul aspru de munte. În ciuda atitudinii ei de persoană oropsită de soartă, gura catifelată şi bărbia mică, ascuţită trădau încă răzvrătire. Se uită pe lângă el la flăcările focului de tabără care trosneau, de parcă ar fi putut face cumva ca el şi oamenii lui să dispară dacă le ignora prezenţa.

Jamie se încruntă. Se aşteptase ca tânăra mireasă a contelui să fie o mimoză şi o domnişoară papă-lapte, nu prea isteaţă şi uşor de intimidat. Ştiind tot ce ştia despre Hepburn, presupusese că mizerabilul ăla bătrân îşi alesese în mod deliberat o fetişcană care să îşi dea duhul, cel mai probabil în chinurile naşterii, la câteva minute după ce îi înmâna progenitura urlătoare doicii care avea să-l crească.

Etalarea ei încăpăţânată de mândrie, în ciuda fricii pe care o simţea – atât în catedrală, cât şi aici, în această poiană – îl tulburase şi îi trezise un fior de admiraţie pe care nu şi-l putea permite. La

urma urmei, fata nu însemna nimic pentru el în afară de un mijloc pentru atingerea unui scop; un inconvenient de scurtă durată de care se putea descotorosi de îndată ce Hepburn avea să accepte cererea pe care urma să o primească în decurs de câteva zile din acel moment.

Jamie se simţi de parcă ar fi aşteptat deja o viaţă de om pentru acest moment şi acum timpul se scurgea implacabil. Dar era hotărât să îi lase timp lui Hepburn o zi sau două în care să se gândească la soarta sumbră care ar fi putut-o aştepta pe mireasa lui nevinovată căzută în mâinile inamicului său de moarte, în caz că el refuza să se conformeze.

O rafală de vânt care îi ajunse până în măduva oaselor trecu prin crengile pinilor şi biciui poiana. Deşi pe pielea dură a lui Jamie se simţi doar ca o adiere uşoară, fata tremura, strângându-se atât de tare în braţe, că degetele i se albiseră. Jamie suspectă că nu îşi mai ţinea dinţii ei delicaţi încleştaţi din cauza furiei neputincioase, ci pentru a-i împiedica să clănţănească de frig.

Înjurând uşor în galeză, el se ridică şi se îndreptă spre ea. Se opri chiar în faţa ei, întinzându-i castronul cu tocană. Ea continuă să privească drept înainte, cu un dispreţ evident atât faţă de el, cât şi faţă de oferta lui umilă.

Mâna lui nu ezită.

— Dacă intenţionezi să mori de foame doar pentru a mă face să mă simt ruşinat, fătucă, să ştii

că nu va funcţiona. Mirele tău preţios te-ar avertiza că nici eu, nici vreo rudă de-a mea nu ştim ce înseamnă ruşinea.

Îi flutură castronul pe sub năsucul ei arogant, tentând-o înadins cu aroma suculentă. Stomacul o trădă cu un chiorăit pofticios. Aruncându-i o privire plină de antipatie, îi smulse bolul din mână.

Neştiind dacă să simtă triumf sau amuzament, el o privi cum foloseşte lingura de lemn nefinisată pentru a turna pe gât mai multe înghiţituri lacome de mâncare. Simţi o plăcere neaşteptată când văzu cum îi revenea culoarea în obraji pe măsură ce tocana îi încălzea măruntaiele. Auzise zvonurile că mireasa lui Hepburn nu este cine ştie ce frumuseţe, dar obrajii ei pistruiaţi şi trăsăturile sculptate artistic aveau o putere de seducţie pe care puţini bărbaţi o puteau nega. Împotriva voinţei sale, privirea îi fu atrasă de moliciunea buzelor ei în timp ce se închideau în jurul lingurii, de graţia suavă a micii ei limbi roz când ieşea să lingă tacâmul.

Priveliştea nevinovată trezi o foame surprinzătoare în propria lui burtă. Temându-se să nu înceapă să chiorăie şi stomacul lui, dădu să se întoarcă.

— Cât timp o să vă fiu prizonieră, domnule? întrebă ea.

Oftând, el se întoarse în loc, fiind iar faţă în faţă cu ea.

— Acum, asta depinde de cât de mult te

preţuieşte mirele, nu?

Poate că ai găsi viaţa mult mai suportabilă dacă te-ai gândi că eşti oaspetele meu.

Ea strâmbă din nas, atrăgându-i atenţia spre mulţimea de pistrui cafenii.

— Atunci, ar trebui să îţi spun că ospitalitatea dumitale lasă mult de dorit. Cele mai multe gazde – indiferent cât de zgârcite sunt – oferă cel puţin un acoperiş deasupra capului oaspetelui lor. Şi patru pereţi, ca să nu îngheţe de frig.

Sprijinindu-şi un picior pe un buştean căzut, Jamie îşi dădu capul pe spate pentru a cerceta maiestuoasa întindere indigo a cerului pe timpul nopţii.

— Zidurile noastre sunt ramurile pinilor care ne adăpostesc, şi acoperişul nostru este o cupolă boltită pudrată cu nestemate presărate de mâna Celui Atotputernic însuşi. Te provoc să găseşti o privelişte mai măreaţă în orice salon de bal din Londra.

Cum cuvintele lui fură întâmpinate de tăcere, îi aruncă o privire piezişă, descoperind că studia curioasă profilul lui, nu cerul. Ea îşi coborî repede ochii, ascunzându-i sub întinderea roşiatică a genelor ei.

— Nu mă aşteptam la ceva mai mult de un mormăit de neînţeles. Se pare că lordul s-a înşelat, domnule. Educaţia dumitale nu a fost o pierdere de vreme până la urmă. Cel puţin nu judecând după vocabularul dumitale.

El făcu o plecăciune ironică impecabilă, care ar fi făcut mândru orice gentilom.

— Cu suficient timp şi ambiţie, fătucă, chiar şi un sălbatic poate învăţa să-şi imite superiorii.

— Ca Ian Hepburn? Din vorbele rostite în catedrală, am înţeles că v-a fost unul dintre superiori la universitate, nu?

— A fost o vreme când se prea poate să se fi considerat egalul meu. Dar asta pe când mă cunoştea doar ca dragul lui prieten *Sin.* De îndată ce unchiul său l-a informat că nu eram nimic altceva decât un Sinclair mizerabil şi împuţit, cu mizerie sub unghii şi cu mâinile pătate de sânge, el nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu mine.

— După aceste câteva ore de când vă cunosc, nu pot spune că-l condamn.

— Hei, fătucă! exclamă el bătându-şi cu palma în piept şi aruncându-i o privire plină de reproş. Îmi frângi inima cu limba aia mititică şi ascuţită. N-ai pic de milă pentru un biet scoţian?

Sperând să ascundă emoţia pe care i-o stârnise accentul tipic scoţian, Emma se ridică şi se întoarse cu faţa spre el.

— Numele meu nu este „fătucă”. Mă numesc Emmaline. Sau domnişoara Marlowe dacă sunteţi destul de civilizat să respectaţi subtilităţile sociale. Tatăl meu este baronet – unul din mica nobilime.

Încrucişându-ţi braţele peste piept, Jamie pufni în râs.

— Suficient de nobil încât să-şi scoată fiica la licitaţie pentru cel mai generos ofertant?

Ea îşi ridică bărbia din nou, refuzând să se lase impresionată de dispreţul lui, şi spuse uşor:

— *Singurul* ofertant.

Mărturisirea ei îl prinse pe Jamie cu garda jos. Poate că fata era zveltă şi cu pieptul mic, dar nimeni nu-i putea nega farmecele feminine. Dacă s-ar fi născut şi ar fi crescut pe acest munte, pretendenţi îndrăgostiţi până peste cap de ea i s-ar fi aruncat la picioare.

— Şi nu e nevoie să-l descrieţi pe tatăl meu drept un personaj negativ dintr-o melodramă gotică, adăugă ea. Din câte ştiţi, aş putea fi îndrăgostită nebuneşte de conte.

Jamie râse zgomotos.

— Şi eu aş putea fi regele Scoţiei. În ciuda a ceea ce-i dicta judecata, îi permise privirii sale să zăbovească asupra ei. Există un singur motiv pentru care o femeie ca tine s-ar căsători cu o grămadă de oase putrezite ca Hepburn.

Ea îşi puse mâinile pe şoldurile ei zvelte.

— Tocmai m-aţi răpit, cu doar câteva ore în urmă. De ce v-aţi imagina că ştiţi ce fel de femeie sunt?

Înainte ca el să îşi dea seama ce avea de gând să facă, se apropie de ea – suficient de mult cât să mângâie cu degetele aspre moliciunea irezistibilă a obrazului ei. Nu îi plăcuse niciodată să bruscheze femeile, dar această fată cu limba

ascuţită avea ceva care îl făcea să-şi dorească să pună mâna pe ea şi să trezească orice fel de reacţie din partea ei, chiar şi una care să nu fie în favoarea lui.

El îşi lipi gura de urechea ei, micşorându-şi voit vocea până ajunse la o şoaptă aspră.

— Ştiu că eşti încă suficient de tânără – şi suficient de atrăgătoare – încât să ai nevoie de un mascul adevărat în patul tău.

Un fior care nu avu nimic de a face cu teama sau cu vântul rece îi făcu pielea de găină. Când Jamie se dădu înapoi să îi cerceteze faţa, ea se uita în sus la el, cu buzele întredeschise tremurând uşor şi cu ochii ei de un albastru-închis suficient de mari pentru a reflecta luna care se înălţa tot mai sus pe cer.

Înainte să cedeze invitaţiei ei involuntare, Jamie se întoarse cu spatele, hotărât să-i aducă o pătură şi să termine cu ea pentru noaptea aceea.

Următoarele ei cuvinte îi opriră în loc ca o stană de piatră.

— Vă înşelaţi cu privire la tatăl meu, domnule. Nu el e cel lacom. Eu sunt.

Jamie se întoarse încet, mijindu-şi ochii în timp ce o furnicătură de prudenţă îi coborî pe şira spinării. Simţise acea senzaţie tulburătoare de mai multe ori în viaţa lui, de obicei cu câteva secunde înainte de a fi atacat din ambuscadă de o bandă rătăcitoare a ţintaşilor angajaţi de Hepburn.

Poziţia corpului captivei lui nu mai era

deznădăjduită sau temătoare, ci sfidătoare în mod făţiş. Vocea ei vibrase neşovăitoare, ochii la fel de reci ca lumina argintie a lunii care se răsfrângea peste pometii ei înalţi, pistruiaţi.

— Sunt sigură că până şi un bandit de rând ca dumneata ştie că cele mai multe femei ar face troc nu numai cu trupurile lor, ci şi cu sufletele ca să se căsătorească cu un om atât de bogat şi de influent precum contele. De îndată ce devin contesa lui, voi avea toate comorile pe care orice femeie şi le-ar putea dori – bijuterii, blănuri, terenuri şi mai mult aur decât aş putea cheltui sau număra într-o viaţă de om. Şi nu am nicio îndoială că nu voi duce lipsa unui *mascul* în patul meu, adăugă ea cu o scuturare dispreţuitoare din cap. După ce îi voi oferi un moştenitor, sunt sigură că domnul meu nu îmi va purta pică pentru un sezon londonez şi un amant tânăr bine făcut… sau doi.

Jamie se holbă îngândurat la ea preţ de un moment lung, după care spuse:

— Numele meu nu este „domnule”, domnişoară Marlowe. Este Jamie.

Acestea fiind spuse, se întoarse pe călcâie şi o lăsă acolo, în picioare, cu trupul ei subţire biciuit de vânt.

Capitolul 4

„Jamie”, se gândi Emma. Un nume aşa inofensiv pentru un bărbat atât de periculos.

Pe măsură ce luna ajunse sus pe cer şi începu uşor să coboare, ea se cuibări mai bine la adăpostul păturilor de lână aspră pe care răpitorul ei i le dăduse. Constată însă că miroseau a *el,* ceea ce o făcu să simtă şi mai acut durerea provocată de situaţia în care se afla.

Moscul profund masculin, cu tonurile lui de pământ, piele, fum de lemn şi cal, ar fi trebuit să-i deranjeze nasul delicat. Cei mai mulţi bărbaţi pe care îi ştia, inclusiv tatăl ei şi toţi domnii pe care îi întâlnise în timpul celor trei sezoane londoneze, îşi ascundeau parfumul natural sub un strat sufocant de săpun de ras şi apă de colonie floral㠄 De-abia puteai să respiri când intrai într-o sală de reuniune plină de tineri spilcuiţi scăldaţi în cele mai populare ape dulci ale sezonului, indiferent că era vorba despre miere sau despre trandafiri. În loc să simtă repulsie faţă de mirosul exotic al lui Sinclair, se trezi trăgând puternic aer în piept, de parcă acesta ar fi avut puterea să-i încălzească sângele rece.

Se rostogoli pe partea cealaltă. Pământul rece şi dur era la fel de neprimitor ca o lespede de piatră. De fiecare dată când se foia, o nouă piatră sau crenguţă părea să se înalţe pentru a-i împunge pielea sensibilă. Nu că ar fi avut vreo şansă să doarmă în timp ce era întinsă la doar câţiva metri distanţă de banda de proscrişi periculoşi, în mijlocul sălbăticiei scoţiene.

Nici măcar sforăitul lor după alcoolul ingerat

nu putea înăbuşi ecoul propriei voci batjocoritoare: „Sunt sigură că domnul meu nu îmi va purta pică pentru un sezon londonez şi un amant tânăr bine făcut… sau doi”.

Emma gemu sonor şi îşi îngropă capul sub pături, întrebându-se ce fusese în mintea ei de se fălise atât de fără noimă. Reuşise să supravieţuiască veseliei forţate a părinţilor ei şi invidiei pretinse a surorilor ei stârnite de căsătoria ei cu contele… Atunci de ce opinia unui străin îi afectase atât de mult mândria?

Cumva, în timp ce stătea acolo în lumina lunii, judecată şi găsită vinovată după evaluarea rece a lui Jamie Sinclair, i se păruse mai potrivit ca el să creadă că era o scorpie lacomă decât vreun miel trimis la sacrificiu care se îndrepta alene spre pieire. Mai bine să o deteste decât să-i fie milă de ea. Preţ de câteva secunde preţioase, se simţise puternică şi dârză, în stare să-şi decidă propria soartă.

Acum, se simţea doar ridicolă.

Poate ar fi reuşit să se abţină să nu explodeze dacă nu i-ar fi tot spus încontinuu „fătucă” în felul acela enervant. Mulţumită accentului şi whisky-ului consumat, cuvântul acela suna mai degrabă alinător decât insultător. O făcuse să fie disperată să stabilească o oarecare distanţă între ei, fie şi insistând ca el să-i recunoască superioritatea socială spunându-i domnişoara Marlowe. Probabil i-ar râde în faţă dacă ar şti că *nobilul* ei tată era la

distanţă de o sticlă de coniac şi o rundă ghinionistă la jocul faraon de a fi aruncat în temniţa datornicilor.

„Ştiu că eşti încă suficient de tânără – şi suficient de atrăgătoare – încât să ai nevoie de un mascul adevărat în patul tău.”

În timp ce se chinuia să facă dintr-un pliu al păturii un fel de pernă, cuvintele lui, nu ale ei, reveniră ca să o bântuie. Un fior nou o fulgeră când îşi aminti cum degetele lui îi zgâriaseră obrazul cu o sensibilitate dezarmantă. Şoapta lui aspră îi trezise imagini misterioase şi provocatoare cu ceea ce un *mascul* i-ar putea face în acel pat. Acele imagini nu aveau nicio legătură cu datoria neplăcută pe care mama ei i-o descrisese. Chiar şi acum aveau puterea să-i trimită un val de căldură prin vene, să alunge frigul din oasele ei dureroase.

Îşi închise strâns ochii. Fusese oare Sinclair atât de îndrăzneţ să sugereze că avea nevoie de un bărbat ca el în patul ei? Un bărbat care nu s-ar urca pur şi simplu deasupra ei, mişcându-se ritmic şi scoţând un mormăit, cum îi spusese mama ei că era posibil să se întâmple cu contele? Un bărbat care ar ademeni-o cu sărutări tandre ce-i tăiau răsuflarea şi cu mângâieri iscusite, până când ea l-ar implora să o lase să se abandoneze în braţele lui?

Îşi deschise ochii. Pesemne că, după atâta zdruncinat pe spinarea calului, îşi pierduse

minţile. Doar nu era posibil ca un sălbatic precum Jamie Sinclair să fie vreodată acel om. Din ce auzise despre scoţienii sălbatici din zona muntoasă care cutreierau încă aceste dealuri, era mai probabil ca el să aplece o femeie peste o masă, să-i ridice fustele până peste cap şi să-şi satisfacă nevoile cu duritate, fără să îi pese de ceea ce simţea ea.

Emma îşi scoase capul din pături, sperând ca aerul rece să-i răcorească obrajii fierbinţi. Era obişnuită să-şi audă surorile şuşotind şi chicotind în pat în fiecare noapte după ce mama lor stingea lampa. Tresări speriată când, în schimb, auzi şuşotelile a doi bărbaţi.

— E o fătucă frumuşică, presupun, spunea unul din ei. Deşi un pic prea ciolănoasă pentru gusturile mele.

— Judecând după talia barmaniţei din Invergarry, orice fătucă sub nouăzeci şi cinci de kile ar fi un pic prea ciolănoasă pentru gusturile tale, Bon.

Emma înţepeni când recunoscu cadenţele inconfundabile ale şoaptelor lui Sinclair. Deşi stătea cu spatele la foc, îşi închise instinctiv ochii, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că ea trăgea cu urechea în loc să doarmă.

Observaţia lui Sinclair fu întâmpinată cu un oftat afectuos din partea bărbatului pe care-l numise Bon.

— Mda, Rosie a mea îţi umplea mâna, nu?

Două mâini şi o gură, dacă ţii neapărat să ştii.

— Chiar deloc, dar sunt sigur că imaginea îmi va bântui visele nopţi întregi de acum încolo, spuse Sinclair sec.

— Nu încerca să faci pe călugărul cu mine, băiete. Sunt sigur că nu ţi-ar plăcea nimic mai mult decât să te încălzeşti între o anumită pereche de coapse moi şi albe în această noapte rece de primăvară.

— Ai auzit ce am spus în catedrală, răspunse Sinclair tăios. I-am zis lui Hepburn că, dacă îmi va îndeplini cererile, nu îi voi face niciun rău miresei lui.

— Da, dar i-ai promis să i-o returnezi nevătămată, nu nedefloratã.

Emma încă încerca să ghicească înţelesul acelui termen neobişnuit, când însoţitorul lui Sinclair chicoti.

— Răzbunare mai mare ca asta nici că ar fi, nu? Să o trimiţi înapoi la hrăpăreţul acela bătrân cu un bastard Sinclair în pântece…

Emmei îi îngheţă sângele în vene când înţelese pe deplin la ce se referise bărbatul. O fi fost ea inocentă, dar proastă nu era. În cazul în care Sinclair se hotăra să profite de corpul ei tânăr pentru a-şi potoli pofta de răzbunare, ea nu prea avea cum să-l oprească. Nimeni nu ar băga în seamă lupta ei disperată sau rugăminţile ei de a-i arăta îndurare. Judecând după replica tovarăşului său, era mai probabil ca bărbaţii să se adune şi să-

l încurajeze decât să se grăbească să sară în ajutorul ei.

Emma se cutremură, amintindu-şi din nou de lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese lui Jamie. Din moment ce îi mărturisise cu îndrăzneală dorinţa ei de a-şi găsi un amant tânăr şi bine făcut de îndată ce contele îi permitea acest lucru, tâlharul chiar ar putea crede că ea i-ar accepta avansurile.

Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca Sinclair să îl contrazică pe ajutorul lui şi să-l mustre pentru că a putut sugera ceva atât de abominabil. Dar tăcerea încordată nu fu întreruptă de nimic altceva în afară de trosnetul şi pocnetul vesel al focului. Deşi încă se chinuia să-şi ţină ochii închişi, aproape că îl vedea stând acolo în faţa focului, cu pometii săi regeşti umbriţi de flăcări în timp ce evalua înţelepciunea din sfatul companionului său.

Nemaiputând îndura suspansul, îndrăzni să arunce o privire furişă peste umăr. Sinclair stătea cu spatele la ea şi cu faţa la foc, din cauza lui neputându-l vedea pe celălalt bărbat. Umerii şi spatele lui largi păreau chiar mai impozanţi din acest unghi.

Nu avea nicio intenţie să zacă pur şi simplu acolo şi să aşteptare ca umbra lui să cadă asupra ei, blocând lumina lunii şi afundând-o în întuneric.

În timp ce dădu în jos un colţ de pătură, ameninţarea făcută cu accentul lui scoţian îi suna în minte: „Dacă fugi, va trebui să pun mâna pe

tine…”

Ieşi fără zgomot din păturile de dormit.

Dacă Jamie Sinclair voia să pună mâna pe ea, va trebui să o prindă mai întâi.

Jamie se uită la vărul său peste flăcările jucăuşe ale focului de tabără. Strălucirea lor nepământeană scotea în evidenţă sclipirea diabolică din ochii negri ai lui Bon şi arcuirea neastâmpărată a sprâncenelor lui subţiri şi întunecate.

Bon era unul dintre puţinii oameni care puteau suporta cea mai înfricoşătoare privire încruntată a lui Jamie. Avea multă experienţă, atât de pe vremea când, flăcăi fiind, alergau liberi pe terenurile fortăreţei Sinclair, cât şi ca urmare a celor şase ani de când luptau împotriva lui Hepburn şi a oamenilor lui. Singura perioadă când stătuseră despărţiţi fusese în timpul acelor lungi semestre sumbre pe care Jamie şi le petrecuse la St. Andrews.

Dacă Jamie nu ar fi ştiut că Bon îl tachina intenţionat, s-ar fi repezit peste foc şi i-ar fi dat una peste urechile lui ascuţite, exact aşa cum făcuse de atâtea ori pe când era puşti. De cele mai multe ori, cei doi sfârşeau luându-se la trântă prin noroi, lovindu-se unul pe altul până când le dădea sângele, şi cineva – de obicei mama lui Bon, Dumnezeu odihnească-i sufletul său ce a cunoscut o lungă suferinţă, sau bunicul lui Jamie – îi despărţea luându-i de gulere şi le dădea

amândurora o zguduială sănătoasă.

Confruntările lor se mai reduseseră atunci când Jamie împlinise paisprezece ani şi câştigase rapid douăzeci de centimetri în înălţime şi douăsprezece kilograme faţă de Bon. De atunci, Bon a fusese nevoit să îşi folosească isteţimea lui şireată în loc de pumni, isteţime pe care şi-o etală pe deplin când îi răspunse privirii încruntate a lui Jamie cu o clipire nevinovată.

Jamie ar fi protestat la cuvintele vărului său, dar nu putea nega adevărul din ele. Erau puţini oameni pe acest munte care l-ar condamna dacă i-ar încerca mireasa bătrânului. După toate câte îi făcuse Hepburn familiei lui – încercând inclusiv să şteargă numele Sinclair de pe faţa pământului –, ar fi o răzbunare potrivită ca sămânţa lui Jamie să trăiască în pântecele femeii pe care Hepburn o alesese ca să-i poarte fiul.

Jamie simţi un val surprinzător de poftă în vintre. Pentru prima dată de când el şi Bon începuseră micul lor joc de inteligenţă şi voinţă, Jamie fu primul care îşi mută privirea.

Ignorând zâmbetul triumfător al lui Bon, el ridică un băţ şi aţâţă focul, trimiţând un şuvoi de scântei în sus, spre întunericul catifelat al cerului nopţii.

— Nu e nevoie să ne jucăm în felul acesta. Sunt conştient că nu eşti de acord cu faptul că i-am furat mireasa lui Hepburn.

— Şi de ce aş fi, când singurul rezultat

probabil este să sfârşim atârnaţi în ştreangul vreunui călău? Acum, că am făcut-o şi am răpit o englezoaică, ce îl opreşte pe Hepburn să abată urgia armatei britanice pe capul nostru?

— Mândria lui. Ştii prea bine că mai degrabă ar muri decât să cearã ajutorul cuiva, fie el scoţian sau englez.

— Atunci îmi doresc să nu mai stea pe gânduri şi să moară odată, scutindu-ne pe noi de această bătaie de cap. Bon arătă cu degetul în direcţia unde Jamie îşi lăsase captiva. Pentru că te asigur eu că fătuca asta o bătaie de cap o să fie.

Jamie pufni.

— Mă îndoiesc că o fătucă dichisită şi arogantă ca ea a făcut vreodată ceva mai îngrijorător decât să piardă un ochi în timp ce broda vreun citat din scriptură. Îi aruncă vărului său o privire piezişă, în plus, ar fi imposibil să ne dea o bătaie mai mare de cap decât lăptăreasa aceea simpatică şi micuţă din Torlundy, al cărei soţ a ameninţat că o să-ţi rupă braţul firav şi o să-ţi dea cu el o bătaie soră cu moartea când te-a prins furişându-te afară pe fereastra dormitorului său, în creierii nopţii.

— Ah, scumpa mea Peg! suspină Bon cu nostalgie gândindu-se la ea. Ei bine, ea chiar e o fătucă pentru care merită să-ţi dai duhul – atât în pat, cât şi în afara lui. Poţi să spui acelaşi lucru despre femeia lui Hepburn?

Jamie aruncă băţul.

— Nu e femeia lui. Cel puţin, nu încă. Şi pot să te asigur că nu am nicio intenţie să mor pentru ea. Nu de mâna călăului şi nici prin orice alte mijloace.

— Ce te face să crezi că Hepburn va fi dispus să plătească pentru a o primi înapoi? Nu este cunoscut drept un sentimental. Unii spun că şi-a vândut şi inima cea neagră diavolului odată cu sufletul.

— Oh, va plăti. Nu pentru că are vreo simpatie deosebită pentru fătucă, dar nu va suporta gândul ca un Sinclair să fure ceva ce îi aparţine. Jamie simţi cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet sumbru. Mai ales acest Sinclair.

— Şi ce se întâmplă dacă Ian Hepburn nu este la fel de mândru ca unchiul său? Dacă îl convinge pe hrăpăreţul ăla bătrân să cheme soldaţii britanici să lupte de partea lor?

Privirea lui Jamie fu atrasă iarăşi spre întunericul din inima focului. Până şi el era nevoit să admită că Ian rămânea o necunoscută în planul lui atent pus la cale. Era aproape imposibil să pretindă că nu fusese afectat de profunzimea urii pe care o citise în ochii fostului său prieten în timpul confruntării din catedrală.

Clătină cu putere din cap.

— La drept vorbind, Ian mă urăşte mai mult decât unchiul său. Nu va vrea ca soldaţii britanici să le facă treburile lor murdare. Ar prefera să mă sugrume cu propriile mâini decât să mă vadă în

laţul călăului.

Sclipirea din ochii negri ai lui Bon fu estompată de o umbră de îngrijorare.

— Nu ştiu exact ce plănuieşti să-i ceri în schimb lui Hepburn pentru mireasa lui, dar va trebui să fiu un premiu al naibii ca să justifici faptul că rişti vieţile tuturor de pe aici, inclusiv pe a ta. Eşti sigur că merită?

— Da. Jamie îl privi pe Bon în ochi. Bon fusese întotdeauna mai degrabă ca un frate decât ca un văr pentru el şi îi datora măcar această parte din tot adevărul. De asta te pot asigura.

*

La mult timp după ce Bon se retrase să se culce, Jamie se trezi stând în picioare peste patul improvizat al captivei lui, sperând că avea să fie capabil să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse vărului său. În cazul în care se înşela şi Hepburn chema soldaţii britanici pentru a o recupera, atunci era foarte probabil să fi pecetluit soarta întregului său clan.

Suspecta de mult timp că Hepburn se bucura în secret de micul joc de-a şoarecele şi pisica pe care îl jucau, practic, din momentul în care se născuse Jamie. Acesta aproape că şi-l putea imagina pe bătrân în acel moment, frecându-şi palmele osoase în timp ce punea la cale următoarea mişcare. Pentru un om ca Hepburn,

muntele nu era nimic altceva decât propria lui tablă de şah, iar oamenii care îşi câştigau existenţa din solul pietros – nişte pioni pe care îi muta în funcţie de capricii şi după bunul-plac. Era o singură modalitate de a-l învinge pe bătrân, iar asta presupunea să fie mai şiret… şi mai nemilos decât el. Răpind o femeie nevinovată, Jamie reuşise în cele din urmă să fie în ambele moduri.

El se uită încruntat înspre sulul de pături. Fata care dormea la picioarele lui era şi ea un simplu pion pentru conte. El ştia că Hepburn era amărât peste măsură că supravieţuise celor trei fii ai săi şi toţi urmaşilor acestora în timp ce Jamie nu numai că supravieţuise, ci şi prosperase. Hepburn nu avea să se dea în lături de la nimic pentru a-şi asigura un nou moştenitor.

Jamie îşi trecu o mână peste maxilarul încordat, întrebându-se de ce fusese atât de nesăbuit să stea de pază când ar fi putut foarte bine să-i comande unuia dintre oamenii lui să o facă. Aruncă o privire spre cealaltă parte a focului, unde ei îşi aşternuseră păturile pentru noapte. Deşi şi-ar fi încredinţat propria viaţă în mâinile acestora, dintr-un motiv necunoscut era reticent să îi lase singuri cu domnişoara Marlowe. La naiba, în acel moment nu era convins că putea avea încredere nici măcar în el să rămână singur cu ea. Cu atât mai puţin acum, când tachinările lui Bon încă îi bântuiau mintea.

Fata avea păturile trase atât de sus, încât nu

îi putea vedea nici măcar buclele arămii din creştet. El privi încruntat. Era o domniţă, nu vreo fătucă rezistentă din Ţinuturile înalte. Probabil era obişnuită să se odihnească într-un pat pufos, acoperită cu plăpumi de puf, nu pe solul dur, doar cu un strat subţire de lână aspră care să o protejeze de frig.

Se lăsă pe vine lângă ea şi trase în jos un colţ de pătură, încercând să se asigure că nu îngheţase de frig doar ca să-i facă lui în ciudă.

Nici urmă de bucle arămii. Nici urmă de domnişoara Marlowe.

Capitolul 5

Pentru o clipă, lui Jamie nu îi veni să-şi creadă ochilor, neputând să facă nimic altceva decât să se holbeze ca un prost la locul gol unde ar fi trebuit să fie Emma.

Nu numai că reuşise să plece pe furiş în timp ce el fusese doar la câţiva metri distanţă, dar fusese şi destul de inteligentă să aşeze păturile într-o grămadă rotunjită, astfel încât oricine s-ar fi uitat într-acolo să presupună că ea era ascunsă sub ele.

— Fir-ar să fie, şuieră Jamie, trecându-şi o mână prin păr.

Ar fi trebuit să ştie că oricine se arătase

dispus să se înhăiteze cu Hepburn nu putea fi de încredere. Ce prostie din partea lui că nu o legase de cel mai apropiat copac atunci când avusese ocazia. Aşa o să-şi bage minţile în cap să nu mai facă pe gentilul.

Se ridică, privirea lui întunecată scrutând umbrele de nepătruns de sub cel mai apropiat arboret de cedri. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că o astfel fătucă ar fi suficient de îndrăzneaţă cât să-i sfideze ameninţarea şi să înfrunte noaptea sau sălbăticia de una singură.

Ştia prea bine cât de neiertătoare putea fi sălbăticia. O englezoaică firavă nu avea nicio şansă să-şi croiască drum prin zona asta muntoasă dură. Probabil nu avea să supravieţuiască mai mult de o oră înainte să cadă într-un pârâiaş – unde ar fi norocoasă dacă s-ar îneca înainte să moară îngheţată – sau să se prăbuşească peste marginea vreunei stânci. Imaginea corpului ei tânăr şi fragil zăcând zdrobit pe fundul vreunei prăpăstii stâncoase îl tulbură mai mult decât voia să recunoască.

Jamie ştia că singurul lucru inteligent era să-şi scoale oamenii din pături şi să îi trimită să cutreiere pădurea în căutarea ei. Dar un instinct primitiv îl împiedică să o facă. Hepburn pusese un preţ pe capul lui în secunda în care se născuse. Ştia exact cum este să te simţi vânat pe acele dealuri; să alergi până când ai impresia că picioarele tale dureroase o să-ţi cedeze şi că

plămânii îţi vor exploda; să nu ştii niciodată dacă va fi ultima dată când vei trage aer în piept. Nu putu suporta gândul ca oamenii lui să o fugărească pe Emma de parcă ar fi fost vreo creatură neajutorată din pădure. Ei ar putea la fel de bine să o sperie şi să o facă să cadă de pe marginea unei stânci.

Jamie merse cu paşi mari până la marginea poienii şi dădu la o parte o ramură de cedru care atârna. În timp ce ochiul lui experimentat cercetă tufişurile după ace căzute şi ramuri rupte, un zâmbet îi curbă uşor buzele. Se părea că domnişoara Marlowe lăsase o urmă pe care până şi un orb o putea depista.

*

Emma înaintă orbeşte prin pădure, gândindu-se doar la evadare. Ştia că n-avea nicio şansă să coboare singură muntele, dar, dacă putea să câştige ceva teren faţă de Sinclair şi de gaşca lui de tâlhari, poate găsea vreo scorbură sau vreo văgăună unde să se ascundă până când oamenii contelui aveau să vină să o salveze. Îşi dădea seama după înclinarea abruptă a terenului şi după faptul că se împiedica adesea că măcar mergea în direcţia cea bună – cobora.

Pădurea aceasta era total diferită de cea care mărginea terenurile din Lancashire ale tatălui ei. Ea şi surorile ei îşi petrecuseră multe ore plăcute

acolo pe când erau copii, culegând flori sălbatice sau adunând ciuperci pentru masă, în timp ce se jucau de-a piraţii sau de-a zânele. Ramurile ulmilor şi ale stejarilor erau distanţate unele de altele, lăsând să intre raze puternice de soare. Scorburile acoperite de muşchi şi poienile blânde păreau mai degrabă parte dintr-un parc decât dintr-o pădure.

Acest loc semăna cu pădurea întunecată şi interzisă din poveşti – un loc în care timpul se oprise în loc de secole şi vreun căpcăun acoperit cu bale putea să-ţi sară în faţă în orice clipă şi să te devoreze.

Ramurile groase ce se împreunau deasupra capului Emmei lăsau să pătrundă doar câteva firicele din lumina lunii. În timp ce coborî pe un mal alunecos, presărat cu muşchi, sunetul respiraţiei ei îi sună în urechi precum gâfâitul unui animal sălbatic disperat.

Încă nu dăduse peste nimic ce aducea a drum sau a potecă, lucru care era, probabil, spre binele ei. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să le facă treaba mai uşoară lui Sinclair şi oamenilor lui în timp ce o urmăreau. Crengile îi biciuiau obrajii în timp ce alerga, acele lor înţepându-i faţa şi sfâşiindu-i mătasea subţire a rochiei. Scoase un icnet când îşi puse piciorul stâng direct pe o piatră zimţată. Tălpile subţiri ale condurilor ei ofereau o protecţie slabă pentru picioarele ei delicate. Putea la fel de bine să meargă desculţă. Se strâmbă

când trecu prin apa rece a unui pârâu, ştiind că era doar o chestiune de timp până când încălţămintea avea să cedeze, lăsând-o complet expusă intemperiilor. Ce n-ar da pentru perechea ei de cizmuliţe vechi şi rezistente pe care le băgase sub pat acasă! Mama ei refuzase să o lase să le împacheteze, insistând că soţul ei avea să-i cumpere toate încălţările elegante de care va avea nevoie de îndată ce se căsătoreau.

Se uită în spatele ei. Era imposibil să spună dacă era urmărită sau dacă sunetele pe care le auzea erau bătăile rapide ale inimii ei ori pur şi simplu ecourile târâtului ei neîndemânatic prin tufişuri. Nu avea de gând să se oprească suficient de mult timp încât să îşi dea seama.

Nu avea nicio dorinţă să afle cum ar putea-o pedepsi Jamie Sinclair pentru că refuzase să ţină seama de avertismentul său. Judecând după calmul glacial de care dăduse dovadă în abaţie şi după autoritatea pe care o exercita asupra oamenilor lui, nu îi plăcea să fie sfidat.

Înteţindu-şi ritmul, îndrăzni să mai arunce o privire disperată peste umăr. Luna se afunda în nori şi până şi umbrele păreau să o urmărească, mormane de nori de întuneric ameninţând să o înghită cu totul, fără a lăsa nimic în urmă.

Ea îşi întoarse privirea către drumul ce i se deschidea în faţă şi descoperi că se îndrepta direct spre marginea unei prăpăstii. Era prea târziu să-şi oprească avântul. Prea târziu pentru a face

altceva decât să apuce disperată trunchiul subţire al mesteacănului care atârna peste defileul stâncos din hăul de dedesubt.

Mâinile îi alunecară pe scoarţa moale a copacului, care nu-i oferi nicio soluţie şi nicio speranţă. Nu se mai putu abţine şi ţipă când alunecă şi începu să plonjeze în prăpastie.

*

Jamie se opri brusc, în urechile lui răsunând un strigăt atât de clar şi de scurt, că ar fi putut fi rodul imaginaţiei lui. Sau ar fi putut fi pur şi simplu strigătul din noapte al vreunui animal, prădător sau pradă.

Îşi înclină capul ca să asculte, dar nu auzi nimic în afară de şuieratul trist al vântului printr-o dumbravă de pini din apropiere.

Atunci îşi dădu seama că ceva era în neregulă. O urmărea pe Emma de aproape o oră, ciulindu-şi urechile şi mijind ochii, plus un instinct mai profund şi mai primitiv decât auzul sau văzul. Indiferent de cât de departe sau de cât de repede mergea, ştiuse că ea era acolo… undeva în faţa lui, nu într-atât de aproape încât să pună mâna pe ea, dar totuşi la o distanţă la care o putea ajunge. Dar acum nu o mai simţea. Era ca şi cum un fir invizibil fusese tăiat, lăsându-l suspendat deasupra unei prăpăstii întunecate fără să vadă capătul.

Îngăimând un jurământ, o luă la goană,

îndreptându-se în direcţia acelui strigăt neajutorat. Nu acordă deloc atenţie ramurilor care-i zgâriau faţa sau încercau să-l oprească în îmbrăţişarea lor spinoasă. Fugise mâncând pământul prin aceleaşi păduri de zeci de ori înainte, de obicei cu o şleahtă de oameni de-ai lui Hepburn pe urmele lui.

De data aceasta nu fugea de ceva, ci spre ceva. Din păcate, acel ceva se dovedi o pantă descendentă care ajunse brusc la capăt, fâşia de pământ îngustându-se până dispărea cu totul.

Jamie se opri brusc la câţiva metri distanţă de acea căzătură mortală, inima ameninţând să-i sară din piept. Ştia prăpastia aia prea bine, cunoştea mai mult de un bărbat care îşi găsise sfârşitul acolo din cauza ignoranţei, a neglijenţei sau a unei combinaţii fatale a celor două.

Înaintă neîncrezător, cu paşi ezitanţi acum că ştia că cele mai rele temeri ale sale deveneau realitate. Închise ochii pentru o secundă, înainte să privească încordat peste buza prăpastiei, temându-se deja de privelişte ce-l aştepta.

*

Emma urma să moară.

Dacă pragul acela subţire de stâncă şi de pământ care îi întrerupse căderea nu se năruia în curând sub ea, trimiţând-o către un mormânt de piatră, atunci avea să moară de frig. Pe măsură ce

căldura rezultată din eforturile făcute o părăsi, frigul începu să pună stăpânire uşor, uşor pe fiecare oscior din corpul său. Se ghemui lângă peretele de piatră şi îşi strânse zdrenţele rochiei ei de mireasă, temându-se că frisoanele incontrolabile ar putea deteriora şi mai mult solul fragil în care era fixat pragul.

Aruncă o privire disperată în sus. Căzuse la doar câţiva metri de marginea de sus, dar distanţa putea fi la fel de bine de o sută de leghe. Chiar dacă reuşea să se ridice fără ca pragul să se prăbuşească în defileul de dedesubt, marginea prăpastiei tot ar fi prea sus ca să poată ajunge la ea. Nu era nici măcar o piatră sau vreo rădăcină răzleaţă care să iasă din perete umed şi de care să se prindă cu mâna sau pe care s-o poată folosi ca punct de sprijin.

Era, probabil, un soi de testament pentru puterea ei de caracter faptul că în acel moment nu simţea durere sau o resemnare afundată în rugăciune, ci furie amestecată cu o fărâmă de satisfacţie. Se părea că ea avea ultimul cuvânt până la urmă, constată ea cu o urmă slabă de isterie. Moartă, nu avea să le mai fie de niciun folos lui Sinclair, tatălui ei sau contelui. Nu aveau să mai facă troc cu ea de parcă ar fi o oaie sau o scroafă de la piaţa locală. Se întrebă dacă Sinclair avea să-şi dea osteneala măcar să o îngroape sau dacă urma să-i lase trupul să putrezească pe marginea aceea şi o să dea bice calului pentru a

merge să răpească o altă mireasă.

— Bună, acolo jos. E cineva acasă?

Emma tresări groaznic, trimiţând spre defileul de dedesubt câteva bucăţi de pământ desprinse din prag. Îşi dădu uşor capul pe spate şi îl văzu pe Jamie Sinclair rânjind în jos la ea de pe marginea falezei.

Inima ei o trădă, şi fu cuprinsă de un val sălbatic de uşurare. Ca să nu trădeze acest lucru, îşi miji ochii şi se uită urât la el.

— Nu e nevoie să păreţi atât de îngâmfat, domnule. Din punctul meu de vedere, n-aveţi decât să vă duceţi naibii.

Cuvintele ei făcură doar ca zâmbetul lui să se mărească.

— Nu eşti prima care-mi urează aşa ceva şi probabil nu vei fi nici ultima.

Ea pufni.

— Oare de ce nu mă surprinde?

El se puse într-un genunchi şi privi concentrat peste marginea falezei, ochiul lui ager evaluând rapid urgenţa situaţiei ei.

— Vrei să vii tu sus sau vin eu jos?

Ea îi zâmbi dulce.

— Oh, chiar vă rog să veniţi. Mă voi asigura că vă veţi duce la vale şi vă voi face cu mâna.

— Acum, asta nu ar fi bine pentru niciunul din noi, nu? Cu atât mai mult cu cât mi te-ai alătura la scurt timp, şi apoi ar trebui să ne petrecem veşnicia unul în compania celuilalt.

Ea privi cu precauţie cum el se lungi pe burtă şi îşi întinse un braţ peste buza prăpastiei, oferindu-i mâna.

Amintindu-şi cum de ajunsese să fie blocată pe acest prag, ea ignoră tentaţia de nerefuzat a mâinii întinse.

— Am auzit ce a spus omul tău, mărturisi ea fără tragere de inimă. În timp ce stăteaţi amândoi în jurul focului.

Ochii lui se întunecară pentru o secundă, apoi se luminară când îşi dădu seama ce se întâmplase.

— Oh, răspunse el, acel cuvânt vorbind de la sine. Deci de-aia ai fugit. Pentru că ai crezut că erai pe cale de a fi…

— Defloratăă, îi termină ea încruntată propoziţia.

El păru uimit, apoi fu nevoit să-şi reprime un acces de tuse. În timp ce se chinuia să tragă iar aer în piept, ochii lui aveau o nuanţă cam prea luminoasă. Ea clătină din cap de frustrare.

— Nu sunt familiarizată cu acel cuvânt, pentru că nu l-am mai întâlnit, dar nu sunt complet ignorantă. Pentru a mă pregăti pentru noaptea nunţii, mama mi-a explicat că bărbaţii au anumite impulsuri… asemenea unui animal.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Şi femeile nu?

— Ea a sugerat că şi unele femei, dar că e un lucru nefiresc şi că aduceau ocară şi ruină asupra familiilor lor. Mi-a explicat chiar groaznic de

amănunţit ce se aşteaptă de la mine dacă va fi să-i ofer contelui un moştenitor.

Sclipirea din ochii lui Jamie se aspri, transformându-se într-o scânteiere periculoasă.

— Şi ai presupus că mă aştept la acelaşi lucru de la tine.

Nu era o întrebare.

— Din ce spunea omul tău, mai degrabă eşti genul care pretinde, nu aşteaptă. Chiar dacă era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată în viaţa ei, se forţă să nu-şi ia privirea de la el. Sau să iei pur şi simplu ce vrei, fără să ceri permisiunea.

Maxilarul lui puternic se încleştă, acea mişcare subtilă fiind o simplă aluzie la lucrurile întunecate care se puteau petrece între un bărbat şi o femeie atunci când aceasta era forţată să se bazeze pe mila lui.

— Atâta timp cât Hepburn îmi dă ce vreau, nu ai de ce să te temi. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău. Făcu o pauză pentru o fracţiune de secundă. Nici măcar pe mine.

Ea se uită la mâna lui întinsă, încă indecisă. Tot ce trebuia să facă era să se ridice şi să îşi întindă braţul, pentru a profita de oferta lui de salvare.

Nu avea niciun motiv să se încreadă în el. Era un ticălos şi un hoţ. Putea turna numai minciuni. Privirea ei se îndreptă spre hăul ameţitor de sub ea. Dacă ar fi o lady adevărată, s-ar arunca pe

stânci decât să rişte să fie pângărită de mâinile lui.

Aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el spuse:

— Uiţi un singur lucru, fătucă. Virtutea ta are aproape aceeaşi valoare pentru mine ca viaţa ta. Hepburn nu îmi va plăti mai mult de un sfanţ pentru un bun deteriorat.

— Ce te face să crezi că o să mă mai vrea? Oare nu mă va considera *deteriorată* după ce tu şi banda ta m-aţi târât până la jumătatea drumului spre iad fără să am cu mine vreo însoţitoare?

— Oh, sigur te va vrea în continuare, spune Jamie sumbru, fie şi numai pentru a dovedi că un Sinclair nu îi poate veni de hac. Din câte îl cunosc eu pe Hepburn, va insista probabil ca propriul său medic să te examineze ca să dovedească faptul că eşti încă demnă de a fi mireasa lui.

Când înţelese pe deplin vorbele lui, frigul dispăru, şi obrajii Emmei căpătară o nuanţă rozalie.

— Mai că l-aş crede în stare pe hrăpăreţul acela bătrân să invite nuntaşii în dormitor ca să asiste la deflorarea ta sau să atârne un cearşaf însângerat pe fereastră în dimineaţa următoare, aşa cum obişnuiau să facă foştii moşieri Hepburn.

— Încetează! ţipă Emma. Nu mai încerca să faci dintr-un bătrân amabil un monstru când tu eşti adevăratul ticălos! Din câte ştiu, tu poţi minţi în legătură cu totul, inclusiv cu ceea ce ai de gând

să-mi faci dacă mă încred suficient în tine cât să-ţi întind mâna!

— Şi ce dacă sunt? Calmul total din tonul lui o blocă. Un rânjet sarcastic îi arcui buzele. Ce se întâmplă dacă te mint? Ai atât de puţină minte încât eşti dispusă să mori pentru a-ţi păstra preţioasa virtute?

Chiar dacă Emma suspectă că încerca în mod deliberat să o determine să treacă la acţiune, era încă şocată de limbajul vulgar al acelor buze senzuale.

— Ai pus un preţ foarte mare pe tine, nu, fătucă? De ce nu vii aici sus, să-mi arăţi dacă meriţi într-adevăr?

Păstrându-şi privirea furioasă aţintită asupra lui, Emma începu să se ridice, cu spatele încă lipit de peretele de piatră. Când schimbarea subtilă a greutăţii ei trimise un val proaspăt de moloz la vale, ea îşi închise ochii, să alunge un vertij paralizant.

— *La naiba, femeie, ia-mă de mână!* Vocea lui Jamie căpătă o notă imploratoare. Te rog…

Nu comanda răcnită, ci rugămintea sinceră o convinse în cele din urmă.

Îşi întinse braţul în sus şi atinse cu mâna palma lui latră, alegând viaţa, alegându-l pe el. Degetele lui îi cuprinseră încheietura firavă cu forţa unei menghine. Când pragul îngust de sub picioarele ei se desprinse de stânca unde era fixat şi începu să se rostogolească spre defileul de

dedesubt, Jamie o trase în sus şi în braţele lui, care o aşteptau.

Capitolul 6

Jamie se ridică şi se dădu în spate clătinându-se, trăgând-o şi pe ea după el, departe de marginea prăpastiei. Când dispăru şi ultimul sunet făcut de pragul care se prăbuşea în defileu, amintindu-i Emmei din nou că oasele ei firave s-ar fi putut zdrobi de acele stânci, se ţinu neputincioasă de el, conştientă doar de căldura şi de fermitatea pieptului lui gol lipit de obrazul ei. Frisoanele ei se intensificară, şi începu să tremure violent, incapabilă să se controleze.

El ezită pentru o clipă, dar apoi braţele lui o cuprinseră, trăgând-o şi mai strâns în îmbrăţişarea lui. Buimacă de uşurare, îşi dădu seama că inima lui bătea aproape la fel de violent ca a ei.

— Gata, gata, fătuco, şopti el, trecându-i o mână prin părul încâlcit. Este în regulă. Eşti în siguranţă acum.

Deşi o parte trădătoare din ea voia să creadă că era în siguranţă la adăpostul braţelor lui puternice, nu se putea amăgi în asemenea hal. Punându-şi palmele deschise pe pieptul lui, se depărtă, hotărâtă să-şi recapete echilibrul.

El o privi cu precauţie când îşi îndepărtă

pământul de pe rochia de mireasă, care era acum doar o zdreanţă mizerabilă. O cantitate alarmantă de piele palidă şi pistruiată începu să se întrevadă prin mătasea sfâşiată, fapt ce păru să nu-i fi scăpat privirii obosite a lui Jamie.

— Când te-am avertizat să nu încerci să scapi, nu m-am gândit nicio clipă că o să-ţi treacă prin căpşorul ăsta al tău să fugi în mijlocul nopţii şi să te arunci de pe o stâncă.

— Ce vrei să faci cu mine acum? întrebă ea, aruncându-i o privire sfidătoare. Ar trebui să-mi cer scuze că am încercat să evadez sau că am făcut-o atât de patetic?

El îşi încrucişă braţele pe piept.

— Poate că întrebarea ar trebui să fie ce vrei tu de la mine, domnişoară Marlowe. Vrei să-ţi dovedesc că sunt ticălosul care mă crezi? încerci în mod deliberat să mă determini să ridic mâna asupra ta? Să te silesc?

— Să merg acasă, domnule, asta vreau!

Emma fu la fel de şocată ca el când auzi cuvintele ieşindu-i din gură. Le reprimase pentru ceea ce părea o eternitate.

Jamie înţepeni. Căldura dispăru din ochii lui, lăsându-i reci şi opaci ca smaraldul.

— Ţi-am promis că te vei întoarce la mirele tău de îndată ce va fi posibil. Sunt sigur că vei fi o doamnă foarte bună pentru castelul său. Şi pentru patul lui.

Scuturând din cap neputincioasă, Emma se

depărtă de el. Se lăsă pe un ciot şi îşi odihni bărbia în mână, neputând să se uite la el de teamă ca lacrimile care se adunau în adâncul gâtului ei să nu înceapă să o ia la vale pe obraz.

— Castelul Hepburn *nu* este casa mea. Casa mea este un conac vechi, dărăpănat din Lancashire care aparţine familiei mamei mele de două secole. Apa se scurgere prin acoperiş, de parcă ar fi o sită, podelele scârţâie la fiecare pas şi o familie de şoareci mişună în spatele şipcilor din bucătărie, strecurându-se în fiecare noapte înăuntru ca să fure firimiturile rămase de la cină. Cele mai multe dintre obloane atârnă strâmbe şi nu se închid cum trebuie, şi, când ninge, curentul bate atât de tare, că un strat subţire de gheaţă se formează pe *interiorul* ferestrelor. Coşul de fum al şemineului din salon se înfundă mai tot timpul, că nu ştii niciodată când aprinzi focul dacă o să fii alungat din cameră de norul de fum. Se uită precaut la Jamie şi constată că acesta avea o expresie chiar mai greu de descifrat decât înainte. Ştiu întotdeauna că vine primăvara deoarece un măcăleandru neobrăzat şi partenera lui îşi construiesc un cuib în ilicele care creşte chiar în faţa ferestrei dormitorului meu. Când vin pe lume puii, ciripitul lor mă trezeşte în fiecare dimineaţă în zori. Bolta de la marginea livezii este pe punctul de a se prăbuşi, fiind complet îngropată sub nişte trandafiri sălbatici. Nu putu să oprească un zâmbet nostalgic să îi arcuiască buzele. Iar

toamna, atunci când merele încep să cadă din copaci în livadă, tot universul miroase atât de înţepător şi de dulce, că ai jura că aerul te poate îmbăta.

— Vorbeşti despre acest loc de parcă ar fi raiul pe pământ, dar cum rămâne cu toate comorile pe care Hepburn ţi le poate oferi? Bijuteriile? Blănurile? Terenul? Aurul?

Ea îi aruncă o privire disperată.

— Le-aş da pe toate numai să mai pot merge o dată să caut mure prin pădure într-o dimineaţă frumoasă de vară.

— Dacă iubeşti atât de tare casa asta a ta, atunci de ce ai fost de acord să te căsătoreşti cu contele?

Emma se uită iar în umbră.

— Înainte ca tata să mă trimită la sezonul londonez, am primit o notificare prin care eram informaţi că urma ca scumpa noastră casă să fie luată de cei cărora le datora tata bani şi că aveam trei luni la dispoziţie să ne facem bagajele. Propunerea contelui a fost o mană cerească. În loc să ceară zestre, a stabilit cu tatăl meu o înţelegere financiară generoasă în schimbul mâinii mele. Suma este atât de mare, că tata, cu toată patima lui pentru pariuri şi băutură, nu are cum să o cheltuiască. Mama va avea garantat un acoperiş deasupra capului pentru tot restul vieţii. Şi, în calitate de contesă, voi avea atât mijloacele financiare, cât şi influenţa să sponsorizez

debuturile surorilor mele în înalta societate. Le voi putea găsi soţi şi familii decente.

— În timp ce renunţi la casa ta şi la orice speranţă de fericire? Jamie clătină din cap, o urmă de furie citindu-i-se pe pometii proeminenţi. Dacă tatăl tău a băut şi a pierdut la pariuri şi ultimul sfanţ al familiei, de ce trebuie să fii tu cea care să se sacrifice?

Ea se ridică de pe piatră şi îl privi.

— Pentru că eu l-am adus în situaţia asta.

Capitolul 7

Timp de trei ani lungi, nimeni din familia ei nu îndrăznise să rostească aceste cuvinte. Cu toate acestea, iat-o, spunând ce avea pe suflet unui bărbat care era puţin mai mult decât un simplu străin pentru ea – şi chiar un străin periculos, adevărul fie spus. Simţi o uşurare atât de mare când rosti în sfârşit acest lucru cu voce tare, că îi luă un moment Emmei să bage de seamă zâmbetul neîncrezător al lui Jamie. Era genul de zâmbet pe care i l-ai oferi unui evadat de la institutul de boli mentale Bedlam care vorbeşte aiureli şi pretinde că e Richard Inimă de Leu sau o budincă de vanilie.

— *Tu?* Tu l-ai determinat pe tatăl tău să se apuce de băut şi de jocuri de noroc? Zâmbetul lui

se transformă într-un pufnet neîncrezător. Ce greşeală abominabilă puteai comite tu, zgâtie mică? Ai uitat pisica afară sau ai spart farfurioara din setul de porţelan preferat al mamei tale?

Emma îşi ridică bărbia sfidătoare.

— I-am frânt inima unui bărbat.

Aproape că se aşteptă ca el să pornească în noi accese de râsete la gândul că ea era vreo seducătoare, dar, pe măsură ce continuă, zâmbetul lui dispăru treptat.

— Când aveam şaptesprezece ani, m-am dus în Londra să stau la mătuşa mea Birdie şi la verişoara mea Clara, pentru a-mi face debutul în societate. Totul mergea exact aşa cum planificaseră părinţii mei, şi eram pe cale să-mi asigur o cerere de căsătorie din partea unui vicar tânăr şi frumos, cu perspective excelente pentru un trai decent în Shropshire. După ce a obţinut binecuvântarea entuziastă a tatălui meu, toate documentele logodnei au fost întocmite. Dar, cu mai puţin de o lună înainte să ne căsătorim, am hotărât că nu am nicio alternativă decât să anulez logodna.

— De ce?

Emma se întoarse cu spatele la el, muşcându-şi buza de jos în timp ce o ruşine veche îi aprinse obrajii.

— Mi-am dat seama că eram îndrăgostită de un alt bărbat. Lysander era cel de-al doilea fiu al unui marchiz şi mă flata cu atenţia lui de fiecare

dată când ne întâlneam la vreun bal sau în timpul sesiunii de echitaţie din parc. Îmi căuta în mod intenţionat compania şi mă tachina cu atâta tandreţe, că nu a durat mult şi m-am trezit gândindu-mă la el în fiecare clipă în care nu eram împreună. După ce am rupt logodna, l-am căutat să-i spun ce făcusem. M-am gândit că s-ar bucura nespus.

Jamie tresări de parcă anticipase rezultatul inevitabil al povestioarei ei ruşinoase.

Zâmbetul crispat al Emmei nu sfida pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi.

— A fost îngrozit. Se părea că era pe punctul de a-şi anunţa propria logodnă cu o tânără moştenitoare din America – o moştenitoare foarte *înstărită* şi foarte frumoasă, de origine americană.

Mi-a spus răspicat că fiica acceptabilă a unui baronet din Lancashire nu ar putea fi niciodată pentru el nimic mai mult decât un flirt – şi chiar unul cât se poate de pasager. Încercă să alunge amintirea suferinţei şi a umilinţei de a avea tânăra-i inimă sensibilă smulsă fără milă din piept. A fost destul de generos să sugereze că aş putea lua în consideraţie să-i devin amantă după ce avea să treacă o perioadă respectabilă de timp de la propria lui nuntă.

— Ce gentleman desăvârşit! declară Jamie, mijindu-şi ochii mai mult de revoltă decât de admiraţie.

Emma îşi plecă privirea.

— Când am refuzat, m-a bătut uşor pe mână cu drag şi m-a îndemnat să-mi caut logodnicul şi să-i cer iertare, înainte de a fi prea târziu.

— Dar nu ai făcut-o, spuse Jamie.

Nu era o întrebare.

Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Poate că e mai bine că nu am făcut-o, pentru că s-a dovedit că era deja prea târziu. Habar nu aveam că aparenţa pioasă a logodnicului meu ascundea un caracter răzbunător. A angajat un avocat şi l-a dat în judecată pe tata pentru încălcarea promisiunii, înţelegerea la care s-a ajuns a fost cât pe ce să ne arunce pe toţi în închisoarea datornicilor, iar scandalul a distrus orice speranţă pe care am avut-o vreodată să-mi găsesc o partidă decentă – şi a aruncat şi aruncă o umbră de îndoială asupra perspectivelor surorilor mele. Niciun bărbat nu voia să rişte să fie umilit public, aşa cum îl umilisem eu pe săracul de George. Din păcate, limba lui George s-a dovedit a fi aproape la fel de virulentă ca temperamentul său. Nu s-a mulţumit cu înţelegerea financiară şi a răspândit zvonuri că prietenia mea cu Lysander a fost mai *intimă* decât fusese în realitate. Nu pot spune că mi-a distrus reputaţia, dar a reuşit, cu siguranţă, să arunce o umbră de îndoială asupra ei. Genul de umbră menită să-i descurajeze pe toţi pretendenţii, mai puţin pe cei foarte dornici. Şi, cum nu a fost nimeni care să facă parte din categoria din urmă…

— Nenorocitul naibii, murmură Jamie. Mie mi se pare ca i-ai rănit orgoliul, nu că i-ai frânt inima.

Ea ridică din umeri.

— Mă tem că rezultatul a fost acelaşi. Tata a început să bea mai mult şi să participe tot mai des la jocuri de noroc. Rareori venea acasă înainte de ivirea zorilor, asta dacă mai venea. Îşi închise ochii pentru scurt timp, amintindu-şi zgomotul înfundat făcut de paşii tatălui ei pe trepte, vocile ridicate care se auzeau din dormitorul părinţilor ei în timp ce ea şi surorile ei se ghemuiau sub pături într-o tristeţe mută, prefăcându-se că dorm. Tata a avut întotdeauna o slăbiciune pentru cărţile de joc, dar cred că s-a amăgit că ar putea reface astfel averea familiei. Desigur, s-a întâmplat exact opusul. A ajuns să risipească puţinul care mai rămăsese din resursele noastre mizere, lăsându-ne la mila creditorilor.

Încruntătura lui Jamie se adânci.

— Şi lăsându-şi fiica la mila ţapului ăluia bătrân şi destrăbălat.

Emma se întoarse spre el cuprinsă de frustrare, surprinsă să constate că tremura, cuprinsă de o înflăcărare pe care nu îşi permisese să o simtă de foarte mult timp.

— Nu ai niciun drept să-l judeci pe tata! Nu tu, care ai dovedit că eşti dispus să dai femeile la schimb pentru aur.

— Tot ce ştiu este că eu nu aş permite niciodată ca fiica mea să-mi achite datoriile în

patul unui bărbat cum e contele!

— Indiferent de ceea ce crezi, tatăl meu nu este un om rău, ci pur şi simplu unul slab, spuse Emma, repetând refrenul care ieşise de pe buzele mamei ei de o mie de ori, încă de când era doar o fetiţă. Nu se face vinovat de nimic din toate acestea. Indiscreţia mea a fost cea care a distrus averea familiei mele şi reputaţia tuturor.

— Indiscreţie? Asta cred tinerele englezoaice că este indiscreţie: să îţi facă un bărbat cu ochiul din partea cealaltă a unei săli de bal aglomerată? Sau atunci când el îndrăzneşte să-i atingă mâna înmănuşată în timp ce o ajută să urce în trăsură? Toată lumea ştie că englezilor le curge prin vene ceai călduţ, nu sânge fierbinte, pasional. Măi să fie, aş fi dispus să pariez că acest tânăr pretendent bun de gură nu a fost nici măcar suficient de îndrăzneţ cât să te atragă în vreo grădină, la lumina lunii, şi să-ţi fure un sărut!

Privirea lui Jamie se fixă asupra buzelor ei, zăbovind suficient de mult cât să le facă să se simtă calde şi răscoapte.

— Cu siguranţă a furat un sărut! îl informă Emma, împotrivindu-se tentaţiei de a-şi răci buzele cu vârful limbii. Nu în grădină, ci în alcovul casei din oraş deţinute de Lady Erickson. Atunci când nimeni nu se uita, şi-a presat buzele de încheietura mâinii mele într-un mod şocant de îndrăzneţ.

— Distrugându-ţi onoarea în faţa oricărui alt

bărbat, fără îndoială, replică Jamie, tonul lui ironic ascuţindu-i accentul velar caracteristic.

Ea înţepeni.

— Eu am fost cea care a stricat totul. Eu am fost cea care a adus distrugerea familiei.

— Şi acum te-ai decis să te căieşti pentru păcatul de a refuza să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l iubeai căsătorindu-te cu un bărbat pe care vei ajunge să îl dispreţuieşti cât de curând. Erai doar un copil! Ochii verzi ai lui Jamie fulgerară cu o furie proaspătă. O fată naivă în vârstă de şaptesprezece ani care a confundat dorinţa unui bărbat cu dragostea şi a plătit un preţ prea mare.

Înăbuşindu-şi tulburarea, cum o tot făcuse încă din acea zi, Emma răspunse cu răceală:

— A fost o greşeală pe care nu mai am de gând să o repet.

De parcă vorbele ei ar fi fost o provocare, Jamie se dădu mai aproape de ea – periculos de aproape. Deşi părea că planează asupra ei în lumina lunii, ameninţarea nu era dată de înălţimea sau de forţa lui, ci de delicateţea sarcastică a mângâierii lui când se întinse să-i dea după ureche o buclă rătăcită, permiţând degetului său mare să zăbovească pe pielea mătăsoasă a obrazului ei.

— După ce te căsătoreşti cu contele, nu va trebui să îţi mai faci griji din cauza asta. Nu vei avea parte nici de dragoste, nici de pasiune care să-ţi dea bătăi de cap.

Emma nu putea nega adevărul din spatelor cuvintelor lui. După ce devenea mireasa contelui, nu avea să mai simtă niciodată cum inima amenințe să îi sară din piept atunci când un bărbat intra în încăperea în care se afla ea. Nu urma să mai simtă niciodată înfierbântându-i-se obrajii la simpla menționare a numelui lui. Nu avea să mai simtă niciodată o dorință mistuitoare adânc în interiorul ei, în anticiparea atingerii lui.

Ca dorința mistuitoare pe care o simți în momentul când se uită în sus, în răceala misterioasă din ochii lui Jamie Sinclair.

Înainte să poată băga în seamă avertizarea pe care inima ei i-o urla în urechi, gura lui o acoperi pe a ei, plimbându-se peste buzele ei cu o blândețe seducătoare. Poate că arăta și se comporta ca un scoțian sălbatic, dar săruta ca un prinț. Își plimbă suav buzele înainte și înapoi peste ale ei, știind exact cât de multă presiune să aplice pentru a-i convinge buzele să răspundă, ademenind-o să lase garda jos și să-i permită limbii lui să se strecoare în interiorul gurii ei.

Emma se înfiorase când își imaginase că primul ei sărut real avea să vină din partea buzelor uscate și crăpate ale contelui. Dar fu cuprinsă de un alt fel de fior, care îi făcu pielea de găină, când îi permise acestui străin să îi acapareze gura. Nici măcar nu îndrăznise să viseze vreodată să-i permită lui Lysander astfel de libertăți șocante, nici chiar atunci când fiecare

gând din timpul zilei era acaparat de el şi de viitorul de care ea credea că aveau să se bucure împreună, cu sărutări pure şi plimbări lungi pe pajişti însorite, în care aveau să discutate despre cărţile care le plăceau amândurora.

Sărutul acesta nu avea nimic pur. În timp ce limba lui Jamie îşi făcea jocul cu ea, mâinile ei se desfăcură încă o dată pe întinderea pieptului lui musculos neted şi tare, şi ea simţi furnicături în degetele care îi atingeau sfârcurile ca de piatră. Se părea că, până la urma, nu fugise prea departe – sau nu suficient de repede. Umbrele o prinseseră în cele din urmă. Pe măsură ce întunericul lor seducător o învăluia, nu mai simţi nevoia imperioasă de a evada, corpul ei cedând unei toropeli delicioase, în care îi era imposibil să mai facă altceva decât să se legene uşor în braţele acestui bărbat.

Se simţea de parcă era din nou pe marginea aceea îngustă, pregătindu-se pentru o cădere care îi putea frânge nu numai oasele, ci şi inima.

Ar fi putut să se agaţe de o ultimă fărâmă din respectul de sine dacă Jamie nu s-ar fi retras el primul. Sau dacă nu ar fi fost nevoită să se lupte cu dorinţa şocantă de a-l trage înapoi, să îi mai simtă încă o dată gura delicioasă.

El se uită în jos la ea, cu genele groase, întunecate, care îi ascundeau ochii, la fel de prudente ca ale ei. Dacă voise să-i arate puţin din ceea ce avea să-i lipsească dacă se căsătorea cu

contele, atunci reuşise, dincolo de aşteptările lui cele mai îndrăzneţe. Şi dacă sărutul fusese modul lui de a o pedepsi pentru nesupunere, atunci ea îl subestimase. Era mult mai diabolic şi mai periculos decât se temuse ea.

Lăsă să iasă un oftat de oboseală. Se forţă să nu îşi ia privirea de la el, perfect conştientă că încă îşi sprijinea mâinile de pieptul lui.

— Asta a fost pedeapsa mea pentru că am fugit? şopti ea.

— Nu, răspunse el, încordarea maxilarului său făcându-l să arate chiar mai nemilos. A fost pedeapsa mea pentru că am fost destul de prost să vin după tine.

Înainte ca ea să încerce să înţeleagă înţelesul vorbelor lui, o apucă de încheietura mâinii şi începu să o tragă departe de faleză.

— Ţi-ai uitat lanţurile sau frânghia? întrebă ea, uimirea ei transformându-se în furie când se văzu nevoită să facă doi paşi pentru fiecare dintre paşii lui lungi, despotici. Sunt sigură că ai şterpelit o groază de animale la viaţa ta. Sunt surprinsă că nu încerci să-ţi impui numele de Sinclair asupra mea de parcă aş fi o juncă sau oaie care s-a depărtat prea tare de păşune.

— Nu mă tenta, mormăi el.

— Te-ai gândit măcar la chinul la care îmi supui familia? Fir-ar să fie, mama şi surorile mele probabil sunt îngrijorate de moarte pentru mine! Şi cum rămâne cu tatăl meu? Ce se întâmplă dacă

acest lucru îl face să se refugieze în băutură?

— Familiei tale devotate nu i-a păsat când te-a vândut contelui. Sunt sigur că nu se vor supăra că te împrumut pentru câteva zile.

Emma simţi cum frustrarea ei – şi nervozitatea – creştea cu rapiditate.

— Dacă nu îmi dai drumul, mă voi simţi nevoită să fug din nou. Nu am de gând să las neînţelegerile voastre stupide să-mi distrugă familia!

Jamie se opri atât de brusc, că ea aproape se lovi de spatele lui. Se întoarse şi îi aruncă o privire nemiloasă. Cu sufletul la gură preţ de o clipă, ea crezu că avea de gând să o sărute din nou sau să-i facă ceva şi mai rău. Dar el doar se aplecă până când nasul lui aproape că îl atinse pe al ei.

— Nu ştii nimic despre noi şi neînţelegerile noastre, fătucă. Poate că tu consideri că-i datoria ta faţă de familie să fugi, dar eu consider că e de datoria mea – de dragul clanului meu – să te opresc. Ar trebui să te gândeşti bine înainte să încerci să fugi din nou în sălbăticie. Îi aruncă o privire cu o familiaritate îndrăzneaţă care o făcu să fie iar străbătută de un fior. Pentru că, dacă ai încerca să fugi din nou, aş putea pur şi simplu decide că virtutea ta este mai de preţ pentru mine decât pentru conte.

Încă ţinând-o strâns de încheietură, el îşi reluă ritmul neobosit, neoferindu-i nicio altă variantă decât să se împleticească în urma lui sau

să se lase târâtă. Se făcuse pe deplin înţeles. Îi explicase clar care erau regulile. În cazul în care Emma decidea să fugă, îşi semna singură sentinţa.

*

Jamie continuă în acelaşi ritm, luptându-se cu remuşcările care îi dădeau târcoale. Emma îl forţase pur şi simplu să o ameninţe cu ce era mai rău. Fusese un miracol că reuşise să o salveze înainte de a se prăvăli cu tot cu stâncă în defileu. Dacă încerca să fugă din nou, era posibil să nu mai ajungă la timp pentru a o salva de la o astfel de căzătură sau de o pisică sălbatică înfometată. Îi îngheţă sângele în vene când îşi imagină ce privelişte l-ar fi aşteptat dacă ar fi ajuns la ea cu doar câteva minute mai târziu.

O trase nerăbdător de mână. Dacă nu mărea pasul, în curând avea să ajungă să o târască în sus pe munte, şi toate speranţele lui de a reveni cât de repede în tabără şi de a câştiga câteva ore preţioase de somn înainte de răsăritul soarelui aveau să se ducă pe apa sâmbetei.

Atunci când se izbi de el, aproape făcându-i pe amândoi să-şi piardă echilibrul, se întoarse, exasperarea lui fiind pe punctul de a se transforma în furie.

— La naiba, femeie, dacă nu mergi mai…

Nu avu nevoie de mai mult de o privire pentru a-şi da seama că Emma nu încercase în

mod intenţionat să le încetinească ritmul. De-abia se ţinea pe picioare, cu ochii pe jumătate închişi. În vreme ce Jamie o privea, genunchii începură să îi cedeze.

Blestemându-şi propria încăpăţânare, se repezi şi o prinse înainte să cadă. Când o ridică în braţe ca pe un prunc, nu scoase mai mult decât un murmur vag de protest, şi el ştiu că era cu adevărat epuizată şi nu voia doar să i se împotrivească încetinindu-le înaintarea. Ochii ei se închiseră, şi pistruii ei creară un contrast puternic pe obrajii palizi. Era clar că nu putea continua, nici pe jos, nici în braţele lui. Nu îi rămânea decât să înnopteze cu ea aici.

Îi sprijini cu o grijă corpul firav de un buştean căzut, apoi porni să strângă suficiente lemne cât să facă un foc. În afară de porţiunile invadate de plopi şi de molizi, nu era niciun adăpost pe aceste povârnişuri din josul muntelui, nici măcar un hambar abandonat sau o colibă a vreunui mic arendaş. El folosi iasca pe care o purta întotdeauna cu el pentru a aprinde nişte beţigaşe într-o flacără timidă, apoi se întoarse şi o găsi pe Emma încă ghemuită acolo pe buştean, cu ochii închişi – în mod clar prea înfrigurată, tristă şi epuizată ca să mai încerce să facă orice altceva. Rochia ei frumoasă începea să arate ca firele dintr-o pânză de păianjen; tălpile condurilor se tociseră pe alocuri, expunând tălpile subţiri, pline de sânge şi zgâriate.

Nu se putea spune că era ziua – sau noaptea – nunţii pe care să o merite o femeie. Fătuca rămase total nemişcată, în afară de uşoara umflare şi dezumflare a pieptului ei, un lucru care îl tulbură pe Jamie chiar mai mult decât dacă ar fi continuat să tremure incontrolabil. O nuanţă slabă de albastru îi umbrea buzele, aceleaşi buze care se încălziseră şi înfloriseră sub atingerea buzelor lui cu doar puţin timp în urmă, invitându-l să exploreze căldura de mătase a gurii ei.

Când un val de poftă periculoasă îi străfulgeră corpul, Jamie îşi trecu o mână prin păr, urându-se fiindcă se simţea atât de teribil de neajutorat. Era obişnuit să aibă grijă de oamenii lui, dar ei erau rezistenţi, la fel de robuşti ca o turmă de capre de munte. Ei nu aveau nevoie neapărat să fie protejaţi sau răsfăţaţi, ci mai degrabă mânaţi de la spate.

Plecase în fugă după ea fără să-şi ia nici măcar o haină sau o manta. O putea încălzi doar cu focul şi cu căldura propriului său corp. Dar, după ce fusese îndeajuns de prost să îi guste buzele, ultimul lucru pe care îl voia – sau de care avea nevoie – era să doarmă în acea noapte în braţe cu mireasa lui Hepburn.

Capitolul 8

Emma deschise ochii alene şi se găsi învelită într-un cocon minunat de căldură. Era obişnuită să se trezească cu picioarele reci ale lui Ernestine pe coapsă sau cu firavul cot ascuţit al Edwinei în coaste. Acum se simţea ca şi cum ar fi stat în pătura ei preferată, în faţa unui foc confortabil, într-o zi de iarnă cu zăpadă.

Dacă totul era doar un vis frumos, nu avea niciun chef să se trezească. Căscă şi se dădu cu spatele chiar mai aproape de sursa de căldură ademenitoare.

Auzi un mormăit de durere periculos de aproape de urechea ei. Ceva tare îi presa cu fermitate şezutul moale, făcând-o să uite de amorţeala ei somnolentă.

Făcu ochii mari. Inima începu să o ia la trap. Nu o pernă o ferea de solul dur, ci braţul unui bărbat – musculos şi colorat de sărutul soarelui. Încercând să nu se mişte sau să respire, îşi mută privirea încet în jos. Celălalt braţ al bărbatului se strângea posesiv în jurul taliei ei.

Cum visul ei se transforma într-un coşmar, Emma sări în faţă şi trase o gură mare de aer, ca să poată ţipa. O palmă îi astupă gura, înăbuşind sunetul înainte ca acesta să se înalţe. Braţul din jurul taliei ei o prinse cu putere, forţând-o să se întindă înapoi lângă corpul ferm al atacatorul.

Pesemne fusese treaz tot timpul, aşteptând acest moment.

Un fior de neputinţă îi străbătu corpul când

Jamie Sinclair îi şopti răguşit la ureche, precum o înghiţitură de whisky cald:

— Linişte-te, fătucă. N-o să-ţi fac niciun rău. Ea rămase nemişcată ca o stranã de piatră. Şi nici nu o să te violez, adăugă el, vocea lui atingând o octavă imposibilă.

Emma strânse tare din ochi, şi obrajii i se înfierbântară. Nu auzise un astfel de cuvânt şocant de pe buzele nimănui. De unde venea ea, femeile nu erau violate. Erau compromise. Sau ruinate. Sau erau suficient de nebune să-i permită unui domn prea multe libertăţi ori îndeajuns de neglijente cât să aleagă o alee umbrită. Indiferent de soarta sumbră care le-ar fi aşteptat, se sugera întotdeauna că într-un fel vina le aparţinea şi lor.

Cum ea rămase nemişcată în braţele lui, Jamie îşi dădu, probabil, seama că promisiunea lui nu suna deloc credibil atâta timp cât erecţia lui tare ca piatra încă îi înghiontea fundul.

Oftatul lui îi gâdilă Emmei micile fire de păr din dosul urechii.

— Îmi imaginez că nu ştii prea multe despre bărbaţi şi obiceiurile lor, dar aceasta este o stare în care se găsesc adesea la trezire. Nu are nimic de-a face cu tine.

Nici măcar el nu părea pe deplin convins. Destul de ciudat, uşoara crispare din vocea lui o făcu să aibă încredere în el. Pe măsură ce se relaxă învăluită de corpul lui cald, el îşi luă palma de pe gura ei.

El avea dreptate. Emma crescuse alături de mama ei, de trei surori şi de un tată mai mult absent – cel puţin în ultimii ani. Ştia foarte puţine despre bărbaţi şi despre obiceiurile lor şi ceea ce afla i se părea din ce în ce în ce mai uimitor.

După un moment stânjenitor de tăcere, curiozitatea ei îi depăşi frica, şi şopti:

— Te doare?

El medită la întrebarea ei, după care spuse liniştit:

— În momentul de faţă, cred că aş prefera un glonţ între ochi.

— Dacă-mi dai pistolul tău, se poate aranja.

Emma aproape că ar fi putut jura că auzise un oftat îndurerat. Când se roti cu precauţie ca să îl vadă, mâna lui îi alunecă în jos de pe talie, odihnindu-se pe şold de parcă acolo i-ar fi fost menit să stea. Se uită în sus la el în lumina timidă a zorilor. Umbra de barbă de pe maxilarul lui devenise mai intensă în timpul nopţii, făcându-l să aibă aspectul suplu şi dur al unui pirat.

Era cu adevărat un bărbat de o frumuseţe ieşită din comun. Pentru un bandit de rând. Înainte să împiedice fluxul de gânduri să o ia la vale, se pomeni întrebându-se cum ar fi să te trezeşti în fiecare dimineaţă în braţele unui astfel de bărbat.

Şi să dormi în braţele lui în fiecare noapte.

Următoarele cuvinte ale lui o treziră înapoi la realitate, în zorii unei zile umede şi reci.

— Erai pe jumătate îngheţată şi al naibii de aproape de a cădea lată de epuizare aseară. Nu am putut decât să fac un foc şi să instalez aici tabăra pentru noapte.

— Cât de grijuliu din partea ta, spuse ea tăios, tonul ei sugerând contrariul. Presupun că nu ai avut încotro şi a trebuit să mă şi iei în braţe.

Ochii lui se întunecară.

— Am crezut că am fost clar aseară când ţi-am spus că nu ai de ce să îţi faci griji din cauza aceasta, atâta timp cât nu încerci să fugi din nou.

Dacă era adevărat, atunci de ce atingerea lui o făcuse să se simtă de parcă avea toate motivele din lume să se teamă şi risca să piardă totul?

— Mi-ai promis că nu-mi vei face rău atâta timp cât contele îţi va oferi ceea ce vrei. Dar ce se întâmplă dacă refuză? întrebă ea, deşi ştia că nu era o întrebare potrivită.

Singurul răspuns al lui Jamie fu dat de încleştarea maxilarului său robust şi de sclipirea din ochii lui care ar fi putut trece drept regret.

*

Când ajunseră înapoi la tabără, oamenii lui Jamie tocmai începeau să iasă din pături şi să se învârte în stânga şi în dreapta. Unii se scărpinau pe burtă sau în cap, iar alţii mergea adormiţi spre adăpostul copacilor, ca să se uşureze. Emma se opri la marginea copacilor, urmărind spectacolul

amuzant dat de bărbaţii ciufuliţi şi neîndemânatici cu ochii larg deschişi, deopotrivă de amuzament şi de groază. Nu ştia cum să reacţioneze, să chicotească sau să-şi acopere ochii cu mâna. Chiar şi în momentele lui de desfrâu, tatăl său îşi făcea mereu apariţia la micul dejun fără niciun fir de păr nelalocul lui. Deşi portofelul îi era gol şi ochii injectaţi de la cât gin turnase pe gât cu o noapte în urmă, vesta lui era mereu netedă şi lavaliera frumos înnodată.

Având în vedere cât whisky băgaseră aceşti bărbaţi în ei noaptea trecută, din câte văzuse ea, era uimită să-i vadă în picioare înainte de ora prânzului.

Un băiat deşirat, cu o claie dezordonată de păr de culoarea şofranului, se opri în mijlocul căscatului şi aruncă o privire curioasă în direcţia lor. Emma se agăţă de cotul lui Jamie, cuprinsă de un val brusc de umilinţă.

— Dar cu reputaţia mea cum rămâne? Dacă oamenii tăi ne văd întorcându-ne din pădure împreună, nu îşi vor imagina ce e mai rău?

— S-ar putea, recunoscu Jamie, aruncându-i o privire gânditoare. Dar doar dacă le permitem asta.

— Nu înţeleg. Cum îi putem împiedica?

El ridică din umeri.

— Ce modalitate e mai bună pentru a-ţi proteja reputaţia decât să-ţi ofer şansa de-a ţi-o apăra?

— Să mă apăr de ce?

— De asta, spuse el, etalându-şi dinţii albi într-un rânjet leneş care o făcu pe Emma să simtă că sângele stătea să îi fiarbă în vene.

Înainte ca ea să îi poată pricepe avertizarea, Jamie îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei şi o aplecă pe spate pe celălalt braţ, buzele lui punând stăpânire pe ale ei cu un nesaţ plin de dorinţă care o lăsă fără suflare.

Deşi ameţită de şoc şi dorinţă, Emma trebui să-i dea dreptate. Era exact genul de sărut pe care un bandit îl putea fura de la domniţa pe care o răpise. Genul de sărut pe care un pirat l-ar putea apăsa pe buzele unei domnişoare înainte de a o forţa să i se supună. Genul de sărut pe care Stăpânul Lumii Subpământene i l-ar fi putut fura Persefonei înainte de a o duce în bârlogul lui unde să-i prezinte delicii chiar mai întunecate şi mai irezistibile.

În momentul în care o lăsă să-şi recapete buimacă suflul, ea fu periculos de aproape să uite cu totul de prezenţa oamenilor lui. Precum şi propriul ei nume.

— Loveşte-mă, îi şopti el în timp ce îi atingea buzele.

— Poftim? icni ea.

— Loveşte-mă, repetă el. Şi asigură-te că eşti convingătoare.

În timp ce el se îndepărtă de ea, cu un zâmbet îngâmfat curbându-i buzele, Emma nu îşi

dorea decât să-l apuce de urechi şi să-i lipească iarăşi gura de a ei.

În schimb, ea îşi retrase pumnul şi-l lovi în maxilar, suficient de tare cât să-l facă să se clatine.

Aproape că se aşteptă să-şi încalce promisiunea de a nu-i face rău ripostând cu un pumn mare de-al lui. Dar el doar ridică dintr-o sprânceană, afişând o mină mirată şi frecându-şi cu grijă falca.

Emmei îşi ridică vocea îndeajuns cât să fie auzită de toată lumea.

— Nu ştiu ce te face să crezi că aş vrea să sărut o bestie ca dumneata. Ba chiar aş paria că voi, scoţienii, vă trataţi oile cu mai mult respect decât femeile! Întorcându-se uşor, astfel încât umerii puternici al lui Jamie să îi împiedice pe oamenii lui să o vadă, ea zâmbi dulce la el şi adăugă pe o voce joasă: Ei bine… a fost suficient de convingător?

Strălucirea întrebătoare din ochii lui se transformă uşor încet într-una de admiraţie.

— O palmă de la o lady ar fi fost de ajuns, murmură el, apoi se aplecă spre ea într-un mod ameninţător şi spuse cu o voce răsunătoare: Să ştii că oile noastre nu au nevoie să fie sărutate atunci când le curtăm. O simplă bătaie blândă pe spate este suficientă, de obicei.

Un vuiet de râs pe înfundate se ridică în aer din partea oamenilor lui Jamie. Renunţaseră a se

preface că se scărpinau şi se uşurau şi stăteau acum cu ochii holbaţi şi cu gura căscată, trăgând cu urechea cu neruşinare la conversaţia lor.

Emma îşi puse mâinile în şolduri, începând să îşi între în rol. În zilele mai fericite, ea şi surorile ei organizau o pantomimă şi un spectacol de amatori pentru părinţii lor în fiecare an de Crăciun. Când avea unsprezece ani, jucase un rol foarte convingător drept Kate, din *Îmblânzirea scorpiei,* faţă de interpretarea sâsâită a lui Ernestine a personajului Petruchio.

— Oaia dumitale poate găseşte irezistibile încercările brute de a le atrage, dar eu v-aş fi recunoscătoare dacă v-aţi ţine departe de mine labele murdare de Sinclair!

El se uită pofticios în jos la ea.

— Poate că te surprinde să afli că eu nu primesc, de obicei, nicio reclamaţie din partea doamnelor legată de locurile în care îmi pun labele mele murdare de Sinclair.

— Din partea doamnelor? Ha! Barmaniţele şi păstoriţele de gâşte cu greu se pot numi doamne, mai ales atunci când trebuie să le plăteşti cu monede furate pentru a le cumpăra bunăvoinţa. O doamnă adevărată nu ar aprecia avansurile unui sălbatic brutal şi hoţ de mirese ca dumneata!

El se aplecă pentru a-i netezi o buclă de pe obraz, degetele lui atingându-i pielea într-o mângâiere batjocoritoare.

— Poţi protesta cât doreşti, fătuco, dar eu

încercam doar să îţi ofer să te înfrupţi puţin din ceea ce vrea fiecare femeie, fie ea doamnă sau nu. Ceva ce babalâcul ăla sfrijit pe care ţi l-ai ales drept mire nu va fi niciodată în stare să facă.

Cum vorbele lui chiar aveau un sâmbure de adevăr, Emma se strădui să pară indignată şi nu tristă în timp ce îl privea întorcându-se şi depărtându-se, şoldurile lui zvelte unduindu-se cu o mândrie naturală. În timp ce oamenii lui îşi mutară privirea de la ea şi se apucară repede de făcut altceva, ea îşi duse degetele tremurânde la buze, întrebându-se dacă nu cumva, pentru a-i apăra reputaţia, puseseră în risc ceva chiar mai vulnerabil.

Capitolul 9

Spre uşurarea profundă a Emmei, Jamie îl lăsă pe băiatul deşirat cu claia de păr de culoarea şofranului să stea de pază în timp ce ea îşi îndeplinea spălarea de dimineaţă pe malul unui pârâu din apropiere. După ce fusese profund zguduită de ceea ce se voise a fi doar un sărut fals, se îndoia că ar găsi curajul de a se dezbrăca dacă Jamie ar fi pe undeva prin apropiere.

Nu mai era nici urmă de nor, cerul căpătând o nuanţă orbitoare de azur. Deşi încă mai era răcoare, razele strălucitoare ale soarelui se

strecurau printre crengile mestecenilor zvelţi care creşteau de-a lungul pârâului, căldura lor împrăştiind mirosul pământului care se trezeşte la viaţă. Emma nu putu rezista dorinţei de-a trage adânc în piept aerul proaspăt şi înviorător. Aproape că te puteai lăsa amăgit că nu mai e mult şi vine primăvara, chiar şi în acest climat iernatic şi aspru.

După ce isprăvi cu nevoile cele mai presante, îngenunche lângă pârâu şi îşi stropi faţa cu apa rece. Dornică să scape de cârpa zdrenţăroasă care fusese cândva rochia ei de mireasă, se ridică şi aruncă o privire furişă peste umăr. După ce pusese o grămadă de lucruri pe un ciot din apropiere, băiatul se retrăsese şi stătea de pază la marginea pinilor, cu spatele la ea.

— N-o să tragi cu ochiul, nu? strigă ea la el.

— Oh, nu, domniţă, o asigură el, înghiţitul său nervos acoperind chiar şi susurul pârâului. Jamie mi-a spus că, dacă mă prinde că mă uit, o să-mi tragă o mamă de bătaie soră cu moartea, chiar aşa.

Emma se încruntă.

— Jamie ăsta al tău te ameninţă de multe ori cu bătaia?

— Doar când merit, răspunse el în timp ce ea căuta pe dibuite la spatele ei rândul nesfârşit de butoni de sidef care îi fixau corsajul.

Ar fi fost mult mai comod dacă Jamie i-ar fi răpit şi slujnica odată cu ea.

După ce se strofocă puţin, în mare măsură fără folos, îşi prinse degetele în spatele butonilor şi trase cu putere. Mătasea scumpă cedă de la cusături, butonii zburând în toate direcţiile. Ea simţi o satisfacţie trădătoare, urmată de un junghi ascuţit de vinovăţie. Contele plătise, probabil, o avere pentru acea rochie. Insistase să-i asigure un întreg trusou croit de cea mai la modă modistă franceză din Londra. Şi surorile ei se bucuraseră de beneficiile generozităţii lui. Un cufăr plin cu rochii, conduri şi bonete ajunsese la conac exact la timp pentru călătoria lor spre Ţinuturile înalte. Casa răsunase de chiotele lor de bucurie în timp ce făceau piruete în faţa oglinzii mari cu rame mobile din dormitorul mamei şi îşi aruncau bonetele de la una la alta, încercând fiecare să descopere stilul care îi punea cel mai bine în valoare tenul.

Emma îşi dădu seama că ar trebui să fie mai mult decât ruşinată de cât de rar gândurile ei se îndreptaseră către mirele ei de când îi fusese smulsă din braţe. Se îndoia că inima lui fragilă putea îndura prea multe şocuri înainte de a ceda. Jamie Sinclair n-avea decât să încerce să o întoarcă împotriva contelui cu jumătăţi de adevăruri şi cu ura lui iraţională, dar ea ar face bine să nu uite cui trebuia să îi fie loială.

Îndepărtă corsetul integrat în corset de parcă ar fi evadat dintr-o cuşcă, masând urmele roşii rămase pe pielea ei sensibilă.

— Pari destul de tânăr ca să te alături unei bande de proscrişi, îi spuse ea însoţitorului ei când merse să cerceteze grămada de articole de îmbrăcăminte de pe butuc. Jamie îi oferise o tunică cu mâneci lungi şi o pereche de pantaloni care ar fi fost, fără îndoială, numai bună de purtat pe sub fuste. Dar aici, în sălbăticie, de unde să facă rost de fuste?

— Oh, dar îs bărbat în toată puterea cuvântului, doamnă. Voi face paişpe ani în vara ce-o veni.

De aceeaşi vârstă cu Edwina, care încă mai dormea cu ponosita şi mult iubita ei păpuşă de cârpă culcuşită sub cap.

Încruntându-se, Emma îşi trase tunica peste cap. Piele tăbăcită de căprioară o acoperea până la jumătatea coapsei. Ţesătura părea moale ca o catifea pe pielea ei şi, cu toate acestea, era suficient de rezistentă pentru a o proteja de adierea rece a vântului.

— Şi cum de ai ajuns să faci parte din acest grup pestriţ? Sinclair te-a răpit şi pe tine?

— Da, doamnă. M-a răpit din ghearele paznicului de vânătoare al lui Hepburn chiar înainte ca bărbatul să dea drumul la topor şi să-mi taie mâna dreaptă.

Emma se răsuci, strângând pantalonii la piept. Respectându-şi cuvântul, băiatul încă aştepta în poziţie de drepţi şi se uita în partea opusă, la fel de loial ca orice soldat care a primit

ordin de la ofiţerul lui.

Pesemne îi simţi mirarea, deoarece continuă pe un ton sec, chiar apologetic:

— Ştiţi, am fost prins fugărind un cârd de iepuri de câmp pe terenurile contului. Fusese o iarnă lungă, şi holera îmi răpise mama şi tatăl. Burdihanul îmi era jalnic de gol, dar tot mă făceam vinovat. Toată lumea ştie care este pedeapsa pentru furt, şi eu aveam aproape nouă ani atunci, adică destul de mare să ştiu ce mă aştepta în cazul în care eram prins.

Cuprinsă de groază, Emma îşi duse mână la gură. Ce fel de monstru i-ar ordona slujitorului său să-i taie mâna unui copil înfometat pentru că a furat un iepure? Cu siguranţă, un nobil civilizat nu ar aproba o astfel de atrocitate. Poate contele îşi petrecuse iarna la casa sa din Londra la acea vreme şi paznicul de vânătoare luase de capul lui hotărârea să pună în aplicare un act de justiţie atât de dur şi de groaznic fără ştirea stăpânului.

— Ce s-a întâmplat cu paznicul de vânătoare? întrebă ea, regretând că a pus acea întrebare de îndată ce îi ieşi pe buze.

Nici nu fu nevoie să-i vadă faţa băiatului. Putea simţi zâmbetul din glasul lui.

— Contele a trebuit să angajeze pe altcineva.

Emma se întoarse agale cu spatele, degetele ei intrând în ţesătura elastică a pantalonilor. Îşi dorea să simtă tot dezgustul şi dispreţul din lume pentru Jamie Sinclair, dar tot ce putea vedea cu

ochii minţii era un topor ridicat al cărui tăiş strălucea în lumina soarelui, chipul murdar şi alb de groază al unui copilaş.

Alungând efectul îngrijorător pe care povestea băiatului o avu asupra ei, îşi trase pantalonii pe ea. De îndată ce îşi îndoi manşetele ca să nu i se târască pe pământ, constată că i se potriveau aproape perfect. Jamie trebuie să-i fi confiscat de la vreunul dintre oamenii lui mai mici. Veşmintele lui ar fi înghiţit-o cu totul.

Emma aruncă o privire peste umăr la propriul fund, minunându-se de modul decadent în care pielea de căprioară se mula pe curbele ei. Un rânjet îi curbă buzele când îşi imagină cum i-ar sta inima mamei dacă ar vedea-o într-o astfel de ţinută. În Lancashire, simpla vedere a gleznei feminine era suficientă să stârnească un scandal care să persiste timp de generaţii întregi. Dolly Strothers şi Meriweather Dillingham fuseseră forţate sa se căsătorească după ce Dolly se împiedicase în timp ce ieşea dintr-o trăsură şi, din neatenţie, lăsase la vedere jartiera de deasupra genunchiului, îmbujorându-l pe tânărul vicar!

Mama ei preferase să închidă ochii la faptul că Emma ieşea din casă în vreo dimineaţă friguroasă de iarnă echipată cu haina de vânătoare a tatălui ei şi cu pantalonii lui supradimensionaţi. Când un cocoş de munte proaspăt prăjit sau un iepure îşi făcea apariţia la cină după o săptămână fără nicio bucăţică de

carne, mama ei îşi pleca pur şi simplu capul şi mulţumea bunului Dumnezeu pentru grija Sa binevoitoare, ignorând faptul că fiica ei cea mai mare se trezise înainte de ivirea zorilor pentru a-L ajuta în lucrarea Lui.

Emma fu mai mult decât uşurată când găsi o pereche de cizme rezistente din piele pe care să le încalţe, în locul condurilor ei fragili din piele de căprioară. Erau cu vreo trei numere mai mari, dar, spre norocul ei, erau însoţite de o pereche de ciorapi groşi de lână.

Fu pe punctul de a-i spune băiatului că se putea întoarce fără a-şi risca pielea, când îşi dădu seama că unul dintre lucrurile oferite de Jamie era încă întins pe butuc.

Era o fâşie îngustă de piele tăbăcită, lungimea perfectă pentru a-i lega părul la spate şi a-l împiedica să zburde sălbatic în bătaia vântului. Uimită de bunătatea acestui gest, Emma încercă să îşi descurce cât de mult putu părul cu ajutorul degetelor, după care folosi fâşia de piele ca să adune cascada mare de bucle la ceafă.

Nu era tocmai o panglică de satin luată din vitrina vreunui magazin al unui negustor de pânzeturi de pe Bond Street, dar, în momentul acela, cu greu ar fi putut găsit un cadou mai practic sau mai drag.

Fără zeci de ace de păr care să-i înghiontească scalpul, ea simţi că pluteşte într-o stare de ameţeală plăcută. Şi era ridicol de plină

de voie bună, simţindu-se aproape la fel de tânără şi de lipsită de griji ca atunci când era o fetiţă şi împreună cu surorile ei făcea tumbe în grădina casei lor de la ţară din zori până seara, ca un cvartet de căţeluşi robuşti.

Dar, când se întoarse, tânărul ei paznic o aştepta, un memento crud al faptului că nu era deloc liberă, ci captivă în mâinile unui bărbat periculos dispus să recurgă la furt, răpire şi chiar crimă pentru a obţine ceea ce voia.

*

Cei din familia Sinclair fuseseră întotdeauna renumiţi pentru trei lucruri – mintea lor ageră, pumnii rapizi şi temperamentul impulsiv. Adevărul fie spus, în ceea ce privea temperamentul, aveau un fitil lent, care putea mocni zile întregi – sau chiar zeci de ani – înainte de a exploda în cele din urmă într-o furie despre care se dusese vorba că putea dărâma zidurile oricărui castel şi putea pune la pământ păduri întregi. Poate că nu ţipau la tine dacă îi jigneai, dar erau perfect capabili să rămână în expectativă până când se ivea posibilitatea de a te tăia fâşiuţe şi a te îngropa în cincisprezece morminte diferite.

În timp ce Jamie se plimbă în jurul cailor, aşteptându-l pe Graeme să se întoarcă împreună cu Emma, auzea deja sfârâitul fitilului în urechi, pe un ton jos, dar la fel de imposibil de evitat ca

murmurul vântului printre pini. Acesta era şi motivul pentru care, după ce se scurse aproape o jumătate de oră, oamenii lui încetară să-i mai arunce ocheade agitate şi îşi îndreptaseră atenţia spre lustruirea oblâncurilor care străluceau deja, verificându-şi chingile care fuseseră strânse deja de mai bine de şase ori.

Jamie ştia că erau încă nedumeriţi de scena de mai devreme dintre el şi Emma. Nu era genul care să convingă – sau să sărute – cu forţa o femeie, fie ea scoţiană sau englezoaică. Se opri uitându-se trist în direcţia pârâului suficient de lung cât să-i atragă atenţia vărului său, iar Bon îi făcu delicat cu mâna şi îi trimise prin aer un sărut în zeflemea.

În loc să-l strângă pe Bon de gât cu mâinile goale, Jamie preferă să verifice căpăstrul de pe calul său. Pierduseră timp preţios făcând popas în acest loc. Trebuiau să ajungă într-o zonă mai înaltă a muntelui, ca să fie siguri, pentru eventualitatea în care se înşelase şi Hepburn decidea să-şi trimită oamenii pe urmele lor fără a mai aştepta cererea de răscumpărare.

Începuseră să se teamă că Emma l-ar fi putut lovi pe Graeme cu o piatră în cap şi că îşi croia chiar acum cu veselie drum spre poalele muntelui, când fata se ivi la marginea poienii, cu flăcăul stând la câţiva paşi respectuoşi în spatele ei.

Jamie scăpă frâiele printre degetele dintr-odată amorţite. Când o văzuse prima oară pe

mireasa lui Hepburn în faţa altarului abaţiei, arăta atât de palidă şi de lipsită de viaţă, ca un miel care era dus la tăiere. El presupusese că teama de el îi scursese toată culoarea din obraji şi o făcuse să arate de parcă purta un giulgiu în loc de haine de mireasă.

Poate că aşa stătuseră lucrurile atunci, însă acum se întorsese din poiană drept cea mai îndrăzneaţă dintre femei. Adierea înţepătoare îi aduse bujori în obraji şi îi aprinse o scânteie în ochii ei albaştri. Pielea deschisă acoperită de un voal arămiu de pistrui părea să strălucească sub mângâierea soarelui. Şi, deşi picioarele ei subţiri erau încetinite de cizmele greoaie din piele, mersul ei trăda o vioiciune plină de hotărâre.

Cu colţul ochiului, Jamie văzu că Bon rămase cu gura căscată. Vărul său habar n-avea că Jamie îi şterpelise hainele din cobur în timp ce el fusese să se uşureze în pădure. Până şi Bon trebui să recunoască faptul că Emma arăta incomparabil mai bine decât el în hainele acelea. Se potriveau perfect graţiei ei vioaie, făcând-o să arate precum un spiriduş care tocmai ieşise din scorbura unui copac după un odihnitor somn de o sută de ani.

Când se apropie, privirea lui Jamie alunecă spre moliciunea roz ca de petală a buzelor ei. Buze care se topiseră de două ori sub dezmierdarea buzelor lui cu o ardoare pe care nu o anticipase, permiţându-i să guste din nevinovăţia şi din foamea tentantă care punea stăpânire pe ochii ei

de fiecare dată când se uita la el. Amintirea încă era dureroasă pentru trupul lui. Trecuse foarte mult timp de când sărutase o femeie fără a aşteptа – sau a primi – nimic mai mult.

Pe măsură ce ea se apropia, Jamie se strădui să arboreze o mască de indiferenţă.

— Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru panglică, domnule, spuse ea. Vântul mi-a încurcat îngrozitor părul.

— Nu am intenţionat să fie un cadou, spuse el cu o ironie voită. Speram doar ca, în cazul în care ne-ar zări careva pe drum, să te confunde cu un flăcău.

„Dacă or fi proşti ca noaptea. Şi orbi pe deasupra.”

— Ce drum? întrebă ea direct, aruncând o ocheadă sălbăticiei care îi înconjura, de parcă el ar fi fost cel nebun.

Ignorându-i întrebarea, el strânse hăţurile calului, încălecă şi îi oferi o mână.

Ea făcu un pas precaut înapoi, temându-se că el intenţiona să o arunce cu faţa în jos la el în poală, aşa cum făcuse în abaţie.

— Dacă-mi dai mâna, spuse Jamie, te poţi ridica să mergi călare în spatele meu.

Cu îndoiala încă citindu-i-se pe chip, se trase puţin mai aproape. Simţindu-i nervozitatea, calul nechează şi se dădu într-o parte câţiva paşi, ceea ce o făcu pe Emma să se retragă din nou.

Jamie scoase un oftat din adâncul sufletului.

Bănuia însă că nu o putea învinui pentru că era oarecum circumspectă în privinţa lui şi a calului.

— Îţi promit că nu voi permite să fii călcată în picioare de cal. Şi nici nu-l las să te mănânce, o asigură Jamie, întinzându-i iar o mână.

Încă privindu-l cu o neîncredere prost mascată, îşi puse mâna într-a lui. Era prima dată când el îi observa mâinile în lumina neiertătoare a zilei.

Nu erau moi şi de un alb pur, cum s-ar fi aşteptat să fie mâinile unei lady, ci uşor crăpate. Nu arătau şi nici nu aveau textura unor mâini care îşi petreceau tot timpul cu preocupări mondene precum exerciţiile la clapele pianului sau pictura. Când îi întoarse mâna, trecându-şi buricul degetului mare uşor peste palma ei bătătorită, ea încercă să şi-o retragă, dar el refuză să-i dea drumul din strânsoare.

Ea se încruntă înspre el.

— Nu e nevoie să-ţi fie milă de mine doar pentru că a trebuit să tai nişte lemne de foc sau să spăl câteva vase de bucătărie. Sunt sigură că a fost o nimica toată în comparaţie cu greutăţile nemiloase pe care femeile Sinclair au fost nevoite să le îndure de-a lungul secolelor – doborârea copacilor, aruncarea prăjinilor, aducerea pe lume a turme întregi de oi cu mâinile goale.

Lui Jamie îi scăpă un hohot de râs.

— Din câte mi-a povestit bătrâna mea doică Mags despre mama, ea nu făcea diferenţa nici

între un capăt al oii şi celălalt. A fost lumina ochilor pentru bunicul meu. E puţin spus ţinută în puf.

Încruntătura Emmei se îndulci.

— A murit tânără?

— Mda, spuse el, şi zâmbetul i se şterse de pe chip. Prea tânără.

Până să apuce ea să continue cu întrebările, el o trase puternic de mână, îndemnând-o să urce în şa în spatele lui.

Când el dădu pinteni calului să o ia din loc, ea se văzu nevoită să-şi petreacă braţele în jurul taliei lui şi să se ţină strâns, de parcă întreaga viaţă ar fi depins de asta. În lipsa corsetului care să-i fixeze, sânii mici de sub pielea de căprioară mulată erau presaţi cu totul de spatele lui.

El scrâşni din dinţi şi se foi în şa pe măsură ce trupul său reacţiona într-un fel care avea să facă din călărit un adevărat calvar.

*

Emma slăbi treptat strânsoarea pe măsură ce înaintau pe o potecă unduitoare printr-o pădure, însoţiţi de un arpegiu de triluri de păsări. Vuietul neostenit al vântului se reduse la un susur blând, care, alături de mireasma aerului, te îndemna să crezi în promisiunea primăverii. Lumina soarelui pătrundea printre crengile argintii ale mestecenilor, făcând ca bobiţele de polen să

danseze alene prin strălucirea aerului precum nişte particule de praf de aur.

Deşi nu era mai fericită să fie purtată prin sălbăticia Scoţiei de o bandă de proscrişi posaci decât fusese cu o zi în urmă, Emma găsi aproape imposibil să îşi menţină aceea stare pe măsură ce soarele se ridica tot mai falnic pe cer. Frumuseţea zilei făcea să fie mai uşor să pretindă că se avântase într-o mare aventură, probabil ultima înainte de a se aşeza la casa ei, pentru a-i fi o soţie ascultătoare contelui şi a-i purta în pântece copiii. Un fior de gheaţă îi porni pe şira spinării, de parcă un nor rătăcit ar fi acoperit soarele.

Oricât de scandaloasă era ţinuta pe care o purta, ea trebuia să admită că era ceva ciudat de palpitant să călăreşti precum bărbaţii. Avusese puţine ocazii de a călări după ce ghinionul tatălui ei la mesele de joc le golise grajdurile, cal după cal urmând calea creditorilor. În timpul sezoanelor londoneze la care luase parte, atunci când rămăsese la mătuşa ei, fusese obligată să meargă să călărească în Hyde Park în fiecare după-amiază, astfel încât ea şi verişoara ei Clara să poată fi scoase la defilat în faţa potenţialilor pretendenţi. Fusese aproape imposibil să se bucure de plimbări sau de frumoasele zile de primăvară în timp ce stătea agăţată cu disperare de oblâncul alunecos al şeii, rugându-se ca vântul să nu-i prindă tivul fustei şi să îi ridice poalele în cap.

Călăritul în stilul bărbătesc îi permitea să simtă între coapse fiecare schimbare din mersul legănat al calului. Nu trebuia să îşi facă griji că ar putea cădea de-a dura în faţa unui cârd de debutante care chicotesc sau că ar speria din greşeală calul cu penele stridente de struţ lipite la borul bonetei ei supradimensionate, de împrumut. În timp ce mergea cocoţată pe spinarea lată a calului, ca o regină cuceritoare din timpuri străvechi, aproape că putea pretinde că armăsarul magnific era controlat de ea.

Din păcate, armăsarul nu îşi făcea asemenea iluzii. El ştia exact cine era stăpânul lui. În secunda în care ajunseră la o porţiune deschisă de un teren mlăştinos şi Jamie îşi băgă pintenii în coastele lucioase ale calului, fiara o luă la goană de parcă ar fi fost înaripată. Emma se ţinu mai strâns de talia lui Jamie şi îşi îngropă faţa în spatele lui lat, rugându-se în gând să nu fie aruncată de pe cal şi călcată în picioare de copitele cailor ce veneau în urma lor.

Tot era bine însă că Jamie purta o cămaşă pe sub vestă din piele. Dacă nu ar fi făcut-o, ea ar fi fost forţată să-şi încolăcească mâinile pe contururile netede şi calde ale abdomenului său gol. Chiar şi îmbrăcat cum era, ea putea simţi încordarea ademenitoare a muşchilor cizelaţi de sub ţesătura uzată.

Numai în clipa când ritmul lor încetini la o plimbare domoală, ea îndrăzni să-şi ridice capul şi

să deschidă ochii. Trase adânc aer în piept, cuprinsă de panică, aproape dorindu-şi să nu îi fi deschis. Calul îşi croia drum de-a lungul unei fâşii înguste de stâncă, mai potrivită pentru copitele agile ale unei căprioare. În stânga lor era un zid mare de piatră ce se întindea cât puteai cuprinde cu privirea şi în dreapta lor era… ei bine… nimic.

Înainte de a-şi putea închide iar ochii, teama ei fu copleşită de mirare. Deşi piscurile acoperite de zăpadă ale vârfului Ben Nevis încă se înălţau deasupra lor cu o splendoare maiestuoasă, urcaseră la o înălţime ameţitoare, fapt ce le oferea o privelişte uluitoare spre poalele muntelui, care păreau să se distanţeze într-un ritm ameţitor, şi spre ţinuturile mlăştinoase care se unduiau sub ei. Cele mai înalte turnuri din fortăreaţa contelui erau încă vizibile la baza muntelui, precum turnurile unui castel dintr-un basm străvechi. Un singur vânturel străbătea cerul atât de strălucitor şi de albastru, că Emma simţi că o dor ochii când încercă să-l privească. Dar ar fi fost chiar mai dureros să îşi mute privirea.

— Ce privelişte minunată! şopti ea, incapabilă să-şi reţină uimirea. Dumnezeule, e ca şi cum ai trage cu ochiul în… rai!

Singurul răspuns al lui Jamie fu un mormăit ursuz.

— Şi încotro ziceai că ne îndreptăm în această zi minunată de primăvară?

— Sus.

Îi trase o căutătură încruntată, de parcă al fi vrut să-l înjunghie.

— Ştii, am auzit mereu că scoţienii sunt tare arţăgoşi, dispuşi să găsească orice scuză ca să înceapă un scandal sau un război.

Jamie mormăi din nou, nefăcând nimic altceva pentru a dezminţi afirmaţia.

— Aşadar, ce a făcut neamul Hepburn de v-a stârnit această poftă de răzbunare ridicolă? îl întrebă ea. V-au furat vreo oaie?

— Nu, răspunse el tăios. Castelul!

Capitolul 10

Emma rămase cu gura căscată de uimire. Se răsuci pe cal ca să mai arunce o privire înspre turnurile înalte ale fortăreţei contelui şi descoperi că se făcuseră nevăzute sub un mănunchi de nori.

— Stai să înţeleg, castelul Hepburn a fost cândva…

— Da. Castelul Sinclair, îi termină Jamie propoziţia.

Pe măsură ce poteca îngustă se lărgi şi lăsară prăpastia în urmă şi intrară pe o pajişte presărată ici şi colo cu pietre, cuvintele lui îi puseră imaginaţia la lucru într-un mod în care nu s-ar fi aşteptat. Dacă iţele destinului nu ar fi fost atât de

încurcate, Jamie ar fi adus o mireasă acasă în impunătoarele săli de piatră ale castelului. Aproape că şi-l putea imagina stând în picioare aşa înalt şi mândru în faţa altarului abaţiei, cu o mantie tradiţională aruncată peste umerii largi, cu ochii strălucindu-i de mândrie în timp ce-şi privea mireasa păşind pe culoarul lung, spre braţele lui care o aşteptau.

Îl putea vedea luând-o pe sus într-o îmbrăţişare puternică şi îndreptându-se cu paşi mari spre uşă şi în dormitorul din turn, unde generaţii întregi de strămoşi îşi revendicaseră miresele. Şi-l imagina aşezând-o uşor pe spate pe cuvertura de satin şi lipindu-şi buzele de ale ei, sărutând-o tandru, dar pasional, în timp ce mâinile lui se strecurau prin moliciunea mătăsoasă a buclelor arămii care se revărsau pe…

— Clanul Longshank, murmură Jamie, smulgând-o fără milă din visarea neliniştitoare. Clanul Hepburn a încheiat o alianţă cu cei din Longshank – nimeni altul decât Edward I al vostru – la sfârşitul secolului al XIII-lea, atunci când a încercat să se încoroneze rege al tuturor scoţienilor. Clanul Hepburn i-a jurat loialitate, dar clanul Sinclair a refuzat, aşa că ticăloşii s-au folosit de săbiile englezeşti ca să ne alunge din propriul nostru castel. Dacă o mână dintre strămoşii mei nu ar fi reuşit să scape printr-un tunel secret din închisorile subterane şi să se îndrepte spre cele mai înalte zone ale muntelui,

numele Sinclair ar fi fost şters din istoria zonei şi de mult uitat. Apoi, în timpul Mişcării Iacobite, spuse el, referindu-se la conflictul care a devastat Scoţia şi locuitorii din zona Ţinutului Înalt cu mai puţin de un secol, clanul Hepburn i-a luat partea coroanei din nou, în timp ce clanul Sinclair a luptat pentru Bonnie Prince Charlie, zise el şi pufni. Noi, cei din clanul Sinclair, nu am putut face niciodată faţă unei cauze pierdute.

— Deci alimentaţi o ranchiună de mai bine de cinci secole? Nu crezi că e un pic extrem?

Nota sarcastică din vocea lui se înăspri.

— Poate că am fi fost ceva mai dornici să-i iertăm pentru faptul că ne-au dat afară din propriul nostru castel dacă nu ar fi încercat să ne anihileze cu fiecare ocazie de atunci. Am fost forţaţi să facem raiduri pentru a pune pâine pe mesele noastre… şi în gura copiilor noştri.

Emmei nu-i trecuse niciodată prin minte că Jamie ar putea avea o soţie, poate şi copii care să-l aştepte să se întoarcă în coliba vreunui mic arendaş umil, în vârful acelui munte. Gândul o făcu să se simtă ciudat de goală pe interior.

— De aceea mergi în raiduri? îl întrebă ea, alegându-şi cuvintele cu grijă. Ca să procuri hrană pentru familia ta?

— Oamenii mei sunt familia mea. Familiile lor au jurat fidelitate clanului Sinclair – şi şefului lui – cu mult înainte ca ei să fi venit pe lume. Au fost nevoiţi să-şi petreacă cea mai mare din viaţă

ascunzându-se pe aceste dealuri şi făcând braconaj pe terenurile contelui, în timp ce el şi cei de tagma lui încearcă să-i vâneze ca pe nişte animale. Nu au soţii sau copii care să le încălzească inimile. De altfel, cei mai multe dintre ei nici nu ştiu ce e aia vatră, căci Hepburn s-a asigurat că nu vor fi în stare să rămână într-un loc suficient de mult cât să se stabilească la casele lor. Poate că le lipsesc manierele şi eleganţa specifice mirelui tău şi celorlalţi *nobili* pe care îi cunoşti, dar oricare dintre ei şi-ar pune cu bucurie viaţa la bătaie pentru mine, în caz de nevoie.

Cuvintele lui îi dădură Emmei de gândit. Nimeni nu îi dovedise gradul acela loialitate supremă. Nici măcar cei din propria familie.

— Şi cu bunicul pe care contele l-a menţionat la abaţie ce e? El este căpetenia clanului tău, cel care te-a trimis să mă răpeşti?

În râsul lui Jamie se simţi o notă de tristeţe.

— Dacă bunicul meu ar şti ce fac în acest moment, probabil ar încerca să mă jupoaie de viu. Nu a fost deloc fericit când am plecat de la St. Andrews şi m-am întors pe munte, fără intenţia de a reveni – cu patru ani în urmă. A vrut dintotdeauna ceva diferit pentru mine. Mai mult. Ştia că aici nu puteam decât să încerc să evit laţul pe care Hepburn a tot încercat să-l arunce în jurul gâtului meu.

— Ceea ce ar putea fi mai uşor de făcut dacă te-ai opri din comiterea fărădelegilor… ca, de

exemplu… nu ştiu… răpirea miresei lui.

Jamie clătină din cap.

— Nu ar face nici cea mai mică diferenţă. Am avut un preţ pus pe capul meu din ziua în care m-am născut. Viaţa mea nu a valorat niciodată cu nimic mai mult decât preţul pe care Hepburn era dispus să-l plătească pentru ea.

— De ce te dispreţuieşte atât de mult?

Jamie ezită o clipă înainte de a răspunde:

— Eu sunt ultimul descendent direct al căpeteniilor Sinclair. Dacă ar putea scăpa lumea de mine, Hepburn ar fi câştigat şi ar putea să-şi pună mâinile pe piept fericit.

Emma se încruntă, încă incapabilă să găsească un punct comun între impresia pe care i-o lăsase ei contele şi ceea ce auzea din gura lui acum.

— Ce ai studiat cât timp ai fost plecat la universitate? Să furi oi? Să răpeşti mirese?

— Mai degrabă, preferata mea a fost *Lovitul puicuţelor,* spuse el tărăgănat. Dar cursul cel mai satisfăcător a fost, de departe, *Cum să profiţi de inocenţa fecioarelor curioase.*

Emma închise gura brusc, dar curiozitatea ei îi învinse repede prudenţa.

— După ce ai văzut o părticică din ce are lumea emancipată de oferit, nu ţi-a fost dificil să te întorci la… asta? întrebă ea, fluturând o mână spre sălbăticia care îi înconjura.

— Nu, fătucă, partea cea mai dificilă a fost să

stau departe.

Emma cercetă priveliştea aspră; printr-o simplă mişcare a capului, cuprindea pante stâncoase, vârfuri acoperite de zăpadă, porţiuni deschise de terenuri mlăştinoase şi strălucirea îndepărtată, ca de cositor, a unui lac adânc şi străvechi. Era un ţinut dur şi neiertător, unde o singură greşeală făcută din neglijenţă îţi putea aduce sfârşitul. Dar nu putea nega ecoul de nostalgie pe care frumuseţea sălbatică şi bătută de vânturi a acestei zone îl stârnea în inima ei.

Ea oftă. Cuvintele lui Jamie nu făcuseră decât să îi accentueze confuzia.

— Şi cine ar trebui să cred că este personajul negativ din toată povestea asta? Proscrisul autodeclarat care m-a furat de la propria-mi nuntă sub ameninţarea unei arme? Sau bătrânul acela blajin care s-a arătat bun şi generos cu mine şi cu familia mea?

— Poţi crede ce vrei, fătucă. Pentru mine, nu are nicio importanţă.

Dintr-un motiv necunoscut, indiferenţa lui Jamie o afectă mai mult decât oricare dintre împunsăturile lui.

— Ei bine, dacă tu crezi că dragul de conte o să înapoieze castelul care a aparţinut familiei sale vreme de peste cinci secole în schimbul meu, mă tem că ai supraestimat foarte mult atât farmecele mele, cât şi devotamentul lui faţă de ele.

Jamie păstră o tăcere atât de îndelungată, că

ei îi fu teamă că încerca să găsească modul cel mai amabil de a fi de acord cu ea. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui era chiar mai gravă decât înainte.

— Castelul a fost doar primul lucru pe care Hepburn ni l-a furat, nu cel mai valoros.

Spunând asta, mână calul într-un galop mic, făcând imposibilă continuarea conversaţiei.

*

Ian Hepburn dădu năvală în biroul unchiului său, apoi se întoarse şi trânti uşa în urma lui. Răsuci cu sălbăticie cheia de alamă din broască şi se îndepărtă de la uşă, de-abia rezistând tentaţiei de a împinge o piesă de mobilier în faţa ei, poate un scaun Hepplewhite sau biroul masiv cu douăsprezece sertare pe care unchiului său îl comandase din Madrid. Dacă ar fi avut cărămizi, mortar şi o mistrie la dispoziţie, i-ar fi trecut prin minte să zidească uşa de parcă ar fi fost intrarea în vreo criptă din Egiptul antic.

Urechile încă îi mai ţiuiau de la gălăgia de care fugise, iar în birou era o linişte binecuvântată. Dacă era în căutarea unui refugiu, alesese bine. Unchiul lui nu cruţase nicio leţcaie din partea lui şi niciun efort din partea altora pentru a crea o cameră care ar putea rivaliza cu orice salon parizian sau conac din Mayfair în ceea ce priveşte eleganţa şi frumuseţea mobilierului.

O fi încercând contele să impresioneze oamenii locului purtând un kilt şi mantie tradiţională la nunta lui, dar toate urmele descendenţei lor scoţiene demodate fuseseră eliminate din această încăpere. Nu se găseau baionete încrucişate cu lame pătate de sânge agăţate pe perete, nici pleduri scoţiene roase de molii care să acopere scaunele, nu erau expuse cu mândrie nici scuturi străvechi împodobite cu blazonul Hepburn.

De la covorul din pluş marca Aubusson de sub picioarele lui Ian, la panourile pictate în culori pastelate ale panelurilor lambriurilor, până la ferestrele arcuite moderne care le înlocuiseră pe cele cu menouri, camera reflecta gusturile unui om care aprecia etalarea propriei bogăţii şi puteri mai presus de orice ataşament emoţional faţă de moştenire sau istorie.

Candelabrul cu trei niveluri agăţat în centrul plafonului boltit împodobise până de curând sala somptuoasă de bal a unui aristocrat francez care îşi urmase întreaga familie la ghilotină.

Unchiul lui chicotise când primise cutia enormă care îl conţinea, spunând că orice om care era atât de nechibzuit încât să-i păcălească pe ţăranii din Paris merita să-şi piardă deopotrivă capul şi candelabrul.

Unchiul său tratase întotdeauna încăperea mai mult ca pe o sală a tronului decât ca pe un birou; un loc în care îi putea convoca pe cei

inferiori lui – categorie care-i includea aproape pe toţi cunoscuţii lui, inclusiv pe Ian –, în prezenţa lui solemnă.

Din moment ce Ian nu fusese chemat, nu ar fi trebuit să fie surprins că unchiul său alese să ignore sosirea lui mai degrabă neconvenţională. Contele stătea în faţa ferestrei masive care încadra piscurile maiestuoase ale vârfului Ben Nevis, cu mâinile încleştate la spate şi cu picioarele desfăcute, ca şi cum biroul ar fi fost prora unei nave măreţe, şi el – căpitanul acesteia. O fi jucând el rolul unui bătrân ramolit amabil atunci când acest lucru îi serveşte propriile interese – cum ar fi atunci când curtează o nouă mireasă –, dar aici, în acest sanctuar, el încă domnea cu o mână de fier.

Ian îl văzuse în aceeaşi postură de nenumărate ori: în picioare în faţa aceleiaşi ferestre, uitându-se în sus la munte ca şi cum ar încerca să înţeleagă de ce nu putea să-l stăpânească în condiţiile în care cucerise cu atâta uşurinţă tot restul lumii. Ian bănuia de mult timp că unchiul său ar renunţa la toată influenţa lui şi la toate comorile nepreţuite pe care le strânsese de-a lungul anilor pentru a se bucura de şansa de a stăpâni acele vârfuri şi oamenii suficient de sălbatici şi de aroganţi încât să numească acea regiune casa lor.

Îndeosebi un bărbat anume.

Ian îşi drese glasul. Unchiul său nu se clinti.

Ian putea simţi cum indignarea îi creştea în partea din spate a gâtului şi avea un gust deopotrivă amar şi familiar. În ciuda vârstei înaintate a bărbatului, Ian ştia că unchiul lui încă putea auzi un lacheu căruia îi cădea o furculiţă pe covor de la două încăperi distanţă.

Se apropie de fereastră, stăpânindu-şi cu greu iritarea stârnită de faptul că era tratat precum cel mai simplu dintre servitori.

— Un cuvânt, domnul meu, vă rog?

— Şi care ar fi acel cuvânt? răspunse unchiul său cu blândeţe, cu privirea încă fixată asupra vârfului acoperit de zăpadă al muntelui. *Dezastru? Catastrofă? Calamitate?*

— Marlowe! Ian rosti numele de parcă i-ar fi umplut gura de otravă. Dacă aş fi în locul dumitale, aş insista ca Sinclair să se întoarcă aici imediat şi să ia întreaga familie de pe capul tău.

— Cu siguranţă nu vorbeşti despre rudele fermecătoare ale miresei mele, nu?

— Fermecătoare? Nu în acest moment, mă tem. Mama şi surorile ei plâng şi se jelesc încă de când domnişoara Marlowe a fost răpită. Desigur, tânăra Ernestine a reuşit să se oprească din tremurat şi din suspine doar suficient cât să mă încolţească în salon şi să sugereze că poate dumneata nu eşti singurul Hepburn care are nevoie de o mireasă. Se cutremură. Între timp, tatăl ei s-a dedicat cu sârguinţă sarcinii de-a scurge aproape fiecare carafă de coniac şi de vin

din castel. Se pare că într-un fel se consideră vinovat fiindcă fiica lui iubită a fost răpită de un sălbatic de scoţian. Dacă găseşte butoaiele de whisky din temniţe, îl avertiză Ian sumbru, mă tem că se va îneca pe fundul vreunuia.

Unchiul lui continuă să contemple muntele, de parcă se gândea la o mişcare prin care să-l smulgă din mâinile Atotputernicului însuşi.

— Ai avut întotdeauna farmecul şi viclenia unui diplomat, spuse el, fără a se deranja să-şi ascundă nota de dispreţ din glas. Sunt sigur că pot avea încredere în tine să le readuci stăpânirea de sine.

Ian se trase îndeajuns de aproape încât să poată studia profilul implacabil al unchiului său, cu o frustrare crescândă.

— Nu pot să-i învinovăţesc pentru grijile pe care şi le fac. Nu e ca şi cum şi-au pus ceainicul preferat în cine ştie ce loc şi nu-l mai găsesc. Sinclair o are pe domnişoara Marlowe în ghearele sale de mai bine de douăzeci şi patru de ore, şi nu trebuie să vă reamintesc cât de extrem de nemilos poate fi omul acela. Sper că îmi veţi ierta impertinenţa, domnul meu, dar familia ei nu înţelege de ce nu aţi apelat la lege. Şi, dacă vreţi să ştiţi, nici eu.

— *Pentru că eu sunt legea!* tună unchiul său vărsându-şi năduful pe Ian cu ferocitatea unui bărbat de două ori mai tânăr ca el. Ochii lui, culcuşiţi în buzunarele de piele lăsată, nu mai

erau înceţoşaţi, ci străluceau de furie. Şi toată lumea de aici şi până în Edinburgh o ştie, inclusiv nenorocitul ăla neruşinat de Sinclair. Doar uciderea unuia de-al lor i-ar determina pe soldaţii britanici să se implice în dihonia noastră. Din punctul lor de vedere, suntem doar o adunătură de copii indisciplinaţi care se bat pentru jucăria preferată. Sunt perfect mulţumiţi să ne bată încurajator pe umăr şi să ne trimită să ne vedem de treburile noastre, în speranţa că ne vom distruge în cele din urmă unul pe altul, astfel încât să poată interveni ei în joc şi să ne ia *toate* jucăriile.

— Atunci, ce aveţi de gând să faceţi?

Contele se întoarse să se uite la munte, de parcă izbucnirea de mai devreme nici nu avusese loc.

— Acum? Nimic. Refuz să-i ofer lui Sinclair satisfacţia de a fi reuşit în planul lui meschin menit a mă învinge. Dacă nu i-aş fi oferit deja tatălui ei acea înţelegere ridicol de extravagantă, din care jumătate bănuiesc că a irosit-o deja la masa de joc, aş fi tentat să îl las pe Sinclair să o păstreze. Nu e ca şi cum aş fi ataşat emoţional de fată. În două săptămâni, probabil mi-aş putea găsi altă mireasă. Ar fi de-ajuns încă o excursie la Londra şi un alt tată disperat, în căutare de bani.

Contele era tutorele lui Ian de când părinţii lui muriseră într-un accident cu trăsura, pe când el avea nouă ani. Avusese timp suficient pentru a

se arma împotriva cruzimii unchiului său şi încetase de mult timp să tânjească după un semn de afecţiune din partea lui. Dar nici măcar el nu-şi putea ascunde tresărirea la cuvintele nemiloase ale bărbatului.

Ştiind instinctiv că argumentul cel mai eficace nu putea avea legătură cu siguranţa fetei, ci cu mândria unchiului său, Ian păşi mai aproape şi i se adresă cu voce joasă:

— Nu veţi apărea într-o lumină prea bună dacă mireasa domniei voastre este violată sau ucisă de acei sălbatici. Nu pe Sinclair şi clanul său vor da vina, domnul meu. Şi când vestea ajunge la Londra – şi, ascultaţi ce vă spun, în cele din urmă va ajunge –, nici măcar cel mai disperat tată nu va fi convins să-şi dea fiica pe mâinile domniei voastre. Nu în condiţiile în care nu puteţi promite să o ţineţi în viaţă până în noaptea nunţii.

După ce spuse ce avea de zis, Ian îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca unchiul său să se dezlănţuie iar asupra lui cu furie.

Dar, ca niciodată, bătrânul părea să îi ia în consideraţie sfatul, îşi ţuguie buzele subţiri pentru scurt timp, după care spuse:

— Atunci aşteptăm următoarea mişcare a lui Sinclair, aşa cum plănuisem. Din moment ce tu pari să fi făcut o treabă de mântuială, am să mă ocup eu de părinţii ei şi le voi spune că avem mâinile legate până când primim o cerere de răscumpărare de la nenorocit. Numai atunci

putem hotărî ce să facem în continuare.

Entuziasmat de un nou ţel, unchiul său îşi luă bastonul din cilindrul de alamă din colţ şi ieşi ţanţoş din cameră. Ian dădu să-l urmeze, dar, până să se întoarcă de la fereastră, privirea îi fu captivată de măreţia priveliştii. Amurgul începea să coboare din ceruri. Umbrele care se adunau aruncau un văl delicat de lavandă peste cel mai înalt vârf al muntelui.

Spre deosebire de unchiul său, Ian încerca să evite acea privelişte ori de câte ori putea. Când venise prima oară ca să locuiască la castelul Hepburn, era un băiat palid, subţire, în vârstă de zece ani, cu capul în cărţi, care visa în secret să cutreiere piscurile şi peşterile muntelui, la fel de sălbatic şi de liber ca unul dintre vulturii care dădeau târcoale peste creasta lui maiestuoasă. Dar unchiul său obosise repede să poarte de grijă unui copil, aşa că îl făcuse pachet şi îl trimisese la şcoală. Cele mai multe dintre vacanţe şi veri, Ian şi le petrecuse la casa din Londra a contelui, în grija indiferentă a unui majordom sau a altuia.

Când unchiul său îl chemase înapoi în Scoţia pentru a merge la universitatea St. Andrews, la vârsta de şaptesprezece ani, umerii lui erau considerabil mai solizi, dar era la fel de palid şi cu capul în cărţi, fapt ce îl făcuse o ţintă tentantă pentru colegii lui mai musculoşi şi mai puţin cerebrali.

Trei dintre ei făceau cu rândul împingându-l

pe întinderea acoperită de iarbă a curţii pătrate St. Salvator într-o după-amiază de toamnă rece atunci când o voce se ridicase:

— Lăsaţi-l în pace!

Încetaseră să-i care pumni lui Ian şi se întorseseră să arunce o privirile neîncrezătoare tânărului care stătea în umbra bolţii de piatră, chiar sub turnul cu ceas. Era înalt şi lat în umeri, dar hainele îi erau ponosite şi mult prea scurte pentru picioarele lui lungi. Părul lui brunet bogat era tuns aiurea şi îi intra pe jumătate în ochi. Ochii verzi se mijiseră într-o avertizare inconfundabilă.

Liderul asupritorilor lui Ian – o matahală de copil numit Bartimus, cu pomi în loc de picioare şi fără pic de gât care să-i lege capul de umeri – pufnise, clar încântat să descopere că găsise o nouă ţintă de agresat.

— Altfel ce o să faci, munteanule? O să ne forţezi să mâncăm *haggis*[1]*?* O să sufli din cimpoi şi-o să ne alungi de pe faţa pământului?

În timp ce Bartimus şi acoliţii săi se îndreptau cuceritori spre el, un zâmbet leneş curbat se iţise pe buzele străinului. Destul de ciudat, îl făcuse să arate şi mai feroce.

— Nu cred că va fi nevoie de cimpoi, doamnelor. Din ce am văzut, voi trei sunteţi destul de capabili să daţi bir cu fugiţii şi singuri, fără ajutorul meu.

---

1 Mâncare naţională scoţiană asemănătoare cu drobul de miel (n.tr.)

Uimirea lor se transformase în furie, băieţii schimbaseră o privire, apoi îl atacaseră cu toţii pe nou-venit. Ian începuse să alerge după ei, neştiind sigur ce avea de gând să facă, dar refuzând să lase un străin să ia bătaie în numele său. Făcuse doar câţiva paşi, când se auzise primul pumn care sfărâma osul, urmat de un ţipăt strident.

Se oprise buimac, cu gura căscată.

Nu străinul lua bătaie, ci atacatorii săi. Şi nu o făceau după regulile rafinate la care Ian fusese martor în timp ce vizitase salonul de box al domnului Jackson din Londra, ci cu o eficienţă nemiloasă care combina dezlănţuirea veselă cu forţa brută. Până când terminase cu ei, nici urmă de cucerire în mersul lor, ci de împleticeală.

Gemând şi ţinându-se de braţele dislocate şi de nasurile însângerate, plecaseră împleticindu-se, fără îndoială căutând un colţ retras unde să îşi poată obloji rănile, departe de mulţimea de spectatori gură-cască ce apăruse de nicăieri atunci când primul pumn fusese lansat. În afară de faptul că adversarul lor îşi zdrelise puţin degetele de mutrele lor, nu avea niciun semn că fusese implicat în vreo bătaie.

În timp îşi simţea cu durere cum propria mândrie îi fusese rănită, Ian îi aruncase salvatorului său o privire plină de resentimente când se aplecase să-şi adune cărţile căzute.

— Nu am nevoie de niciun bodyguard, să ştii. Sunt perfect capabil să-mi port şi singur de grijă.

Străinul îşi scosese părul din ochi.

— Da, şi făceai o treabă a naibii de bună, într-adevăr. Imediat după ce ăia trei îţi spărgeau buza şi-ţi învineţeau vreun ochi, bănuiesc că aveai de gând să le dai o bătută pe care să n-o uite-n veci.

Ian se îndreptase de spate, înăbuşindu-şi un zâmbet reticent.

— Ian Hepburn, spusese el, întinzându-i străinului mâna.

Tânărul ezitase, o urmă de încruntare acoperindu-i faţa pentru câteva momente, înainte de a accepta mâna lui Ian şi de a o strânge sănătos.

— Cei mai mulţi dintre prietenii mei îmi spun Sin. El aruncase o privire jalnică înspre zidurile de piatră vechi care străjuiau curtea pătrată, mormăind pe un ton jos: Sau cel puţin aşa mi-ar spune dacă aş avea prieteni în această închisoare uitată de Dumnezeu.

Încurajat că găsise un spirit înrudit care ura St. Andrews la fel de mult ca el, Ian nu îşi mai reţinuse zâmbetul.

— Mă tem că nu îţi vei face mulţi dacă vei încerca să rezolvi orice problemă cu aceşti pumni greoi ai tăi. Ian clătină din cap, minunându-se fără să vrea de dibăcia acelor pumni. Dar cum ai învăţat să faci asta?

— Ce? Să mă bat? Sin ridicase din umerii largi de parcă înfrângerea a trei adversari fără ca măcar să îl treacă transpiraţiile ar fi fost o rutină

pentru el. De unde vin eu, dacă un bărbat nu ştie să lupte, atunci nu poate supravieţui.

Ian se încruntase gânditor. El fusese întotdeauna forţat să se bazeze pe inteligenţa lui pentru a supravieţui. Poate că venise timpul să ia în consideraţie şi alte opţiuni.

— Poţi să mă înveţi?

— Să dai cu pumnul?

Ian încuviinţase din cap.

— Mda. Presupun că da. Sin îl studiase cu un ochi critic. Eşti cam schilod pentru înălţimea ta, dar, cu câteva porţii cu vârf de napi şi piure de cartofi, totul se poate rezolva. Un zâmbet răutăcios îi curbase buzele lui Sin. Până când îţi vom pune nişte carne pe oase, pot să te învăţ câteva trucuri murdare care să îi facă pe mocofanii ăia lipsiţi de creier să se gândească de două ori înainte să te mai pocnească.

Uitându-se la tivul uzat al hainei lui Sin, Ian îi spusese:

— Te pot plăti.

Sin înţepenise, pierzându-şi zâmbetul de pe chip.

— Poţi să-ţi păstrezi banii preţioşi, Ian Hepburn. Nu sunt un nenorocit de cerşetor şi nici nu am nevoie de mila ta!

Cu asta, se întorsese pe călcâie şi se îndepărtase cu paşi mari.

Ian simţise cum propriul temperament era pe cale să izbucnească.

— Dacă eşti atât de al naibii de mândru ca să-mi iei banii, munteanule, strigase el după Sin, atunci poate că te-aş putea învăţa ceva util în schimb… Cum ar fi, să vorbeşti.

Sin se oprise şi se întorsese încet, strângându-şi iar pumnii. Deşi Ian se temuse că de data aceasta el avea să fie cel care să încaseze acei pumni formidabili, rămăsese ferm pe poziţie.

Un rânjet se întinsese încet pe faţa lui Sin.

— Oho, băiete, da' de ce crezi c-aş vrea să-nvăţ a ciripi ca un pedant care trăncăneşte de parc-ar avea un băţ înfipt adânc în dos?

Ian clipi la el.

— Asta ce limbă a mai fost? Poate că ar fi trebuit să mă ofer voluntar să traduc ce zici în loc să te învăţ oratorie. E evident că eşti chiar fluent în păsărească.

Ian simţise cum propriile buze i se curbau într-un zâmbet când Sin îi răspunsese cu un gest care nu avea nevoie de traducere.

Acel zâmbet se stinse odată cu amintirea acelei zile fatidice, lăsându-l pe Ian stând gânditor în faţa ferestrei biroului unchiului său. În timp ce el se cufundase în trecut, ultimele licări de lumină capitulaseră în faţa umbrelor purpurii şi vineţii ale amurgului, forţându-l să se confrunte cu propria reflexie meditativă.

Nu mai era deloc palid sau slăbănog, ci un bărbat în toată firea. Mulţumită băiatului căruia îi spunea Sin, el ştia cum să-şi folosească ambii

pumni şi inteligenţa pentru a supravieţui. Cu toate acestea, rămăsese la cheremul unchiului său, nefiind nimic mai mult decât o marionetă pentru capriciile tiranice ale bărbatului, aşa cum fusese de când era un copil singuratic în vârstă de nouă ani care venise în acest loc cu speranţa de a-şi găsi o casă şi o familie.

În timp ce stătea şi privea piscul, amintindu-şi de băiatul care fusese destinat încă din naştere să îi fie duşman, dar care fusese pentru prea scurt timp prietenul său, el ştia în inima lui că niciunul din ei nu putea fugi nicăieri în lume ca să scape de umbra maiestuoasă a muntelui.

Capitolul 11

Pe măsură ce luna se înălţa pe cerul nopţii, Jamie slăbi frâiele, braţele lui formând un suport natural pentru ghemul fără oase care se sprijinea pe pieptul lui. Emma îndurase opririle rare şi ritmul îngrozitor pe care el îl impusese pentru cea mai mare parte a zilei fără să se plângă, dar, în clipa când simţise că strânsoarea ei pe talia lui slăbea şi trupul ei începea să se legene periculos în stânga şi în dreapta la fiecare pas al calului, fusese forţat să inverseze poziţiile şi să o pună în faţa lui.

Protestase la schimbare cu puţin mai mult

decât un geamăt nemulţumit şi o fluturare nervoasă a genelor înainte să se cuibărească la pieptul lui ca o pisicuţă somnoroasă. Oricât de rigid s-ar fi ţinut Jamie în şa, buclele rebele care scăpaseră din bentiţa de piele îi gâdilau nasul. Era un mister total pentru el cum de putea mirosi încă atât de dulce şi de feminin – a liliac spălat de o ploaie uşoară de primăvară – după o zi istovitoare de călărit.

Când se agită şi gemu din nou, el încetini calul de la galop la trap, ignorând privirile nerăbdătoare ale oamenilor lui. Dintr-odată, el nu mai era la fel de dornic ca ei să facă un popas pentru noapte. O fi supravieţuit Emma zilei lor istovitoare în şa, dar nu era sigur că el va supravieţui încă unei nopţi în care să doarmă aproape de ea.

El sperase ca privirea lui încruntată să descurajeze conversaţia, dar nu îl putu opri pe Bon să-şi tragă roibul alături şi să arunce o privire vicleană spre fata care dormea în braţele lui.

— Presupun că e bine că fata o lasă mai moale acum, nu-i aşa?

— Şi de ce, mă rog, crezi asta?

Bon ridică din umeri.

— Păi, după ce am văzut ce sărut ai încerca să-i furi în această dimineaţă, aş zice că va avea nevoie de toată puterea ei pentru noaptea ce-o să vină.

Cum nu avea chef de tachinările vărului său –

sau de imaginile delicios de depravate care îi veniseră în minte –, Jamie continuă să privească drept înainte.

Nedescurajat de profilul său imperturbabil, Bon continuă cu vioiciune:

— Poate că va comenta un pic la început, dar, odată ce apuci să pui şaua pe ea, o vei putea călări cât de mult timp poţi. Dacă te trezeşti că nu o să mai ai forţă în picioare şi ai nevoie de ajutor, vreau doar să nu uiţi că sunt omul tău. E de-ajuns să fluieri, şi voi fi mai mult decât fericit să…

Mâna lui Jamie se năpusti şi se încleştă în jurul gâtului lui Bon, făcându-l să-şi înghită cuvintele în mijlocul frazei. Încă susţinând greutatea Emmei cu încheietura celuilalt braţ, se aplecă spre vărul său, îi aruncă o privire ucigătoare şi îi spuse:

— Apreciez oferta, dar nu cred că va fi nevoie de serviciile tale. Nici în seara asta, nici altcândva.

Eliberându-l pe Bon şi aruncându-i o privire care l-ar fi făcut şi pe diavol să se ruşineze, Jamie se reîntoarse la hăţurile lui şi deveni din nou atent la drum.

Continuând să-i arunce ocheade de parcă ar fi lovit un pisoi infirm, Bon îşi freca gâtul acolo unde rămăseseră urmele mâinilor lui Jamie.

— Ei, haide, nu e nevoie să fii atât de ţâfnos, nu-i aşa? Faptul că ai mireasa lui Hepburn la cheremul tău ar trebui să te facă să ai un temperament mai binevoitor.

— Mda, aşa crezi că ar trebui, nu?

Cu acest răspuns criptic, Jamie izbi frâiele de spatele armăsarului, determinat să scape de sclipirea vicleană din ochii vărului său.

*

Ar fi fost mult mai dificil pentru Emma să continue să se prefacă adormită dacă pieptul larg al lui Jamie Sinclair nu ar fi fost o pernă atât de ispititoare. Atâta timp cât îşi ţinea ochii închişi şi membrele moi, fiecare dintre paşii greoi ai calului continua să o legene uşor în culcuşul braţelor lui Jamie.

Tocmai ieşise din somnolenţa ei cauzată de oboseală, când îl auzi respingând oferta mârşavă a omului său în termeni foarte categorici. Acea dovadă de forţă masculină brută o făcuse să simtă un mic fior trădător pe şira spinării. Din păcate, fusese urmat rapid de un val de autodispreţ.

Nu conta tandreţea cu care o ţinea sau înverşunare cu care o apăra, ea nu-şi putea permite să uite că Jamie Sinclair era inamicul ei. Poate că încerca pur şi simplu să o deruteze cu micile dovezi de bunătate. În loc să o adăpostească în braţe, un alt bărbat i-ar fi putut lega încheieturile şi ar fi prins-o cu o funie de cal, lăsând-o să se bălăngăne în spatele lui până când se prăbuşea de epuizare. Cel puţin ar fi fost mai uşor să-l urască, gândi ea cu o disperare

crescândă, să-l dispreţuiască pentru ticălosul fără inimă care era.

Ar fi o prostie din partea ei să confunde avariţia cu un comportament cavaleresc. Jamie recunoscuse deja că era mult mai importantă pentru el vie decât moartă. Dacă încerca să o ferească de intenţiile lascive ale oamenilor săi, o făcea doar pentru a-i apăra inocenţa şi propria investiţie până când putea cere o răscumpărare de la Hepburn. Nu reprezenta nimic mai mult pentru el decât un fel de iapă bună de fătat care urma să fie oferită celui mai generos ofertant.

Acea tristă conştientizare a realităţii îi întări hotărârea. Pur şi simplu nu avea cum să-şi mai petreacă încă o noapte în compania lui Jamie Sinclair sau în braţele lui. Dacă spera să scape din ghearele lui cu mândria şi cu inima intacte, atunci nu-şi putea permite să aştepte până când mirele ei se hotăra să o răscumpere sau să o salveze. Nu avea de ales, trebuia să-şi ia din nou soarta în propriile mâini cu prima ocazie care se ivea.

Şi de această dată nu avea să mai fie loc pentru eşec.

„Dacă ai încerca să fugi din nou, aş putea pur şi simplu decide că virtutea ta este mai de preţ pentru mine decât pentru conte.”

Emma se cutremură când ameninţarea lui Jamie îi răsună în minte. Nu era o vorbă spusă în dorul lelii. Jamie avea puterea de a o compromite. Nu doar pentru mirele ei, ci pentru orice alt

bărbat. Dacă s-ar ţine de promisiune, niciun bărbat decent nu ar mai vrea-o. Şi nicio femeie decentă nu i-ar mai permite vreodată Emmei să-i calce pragul casei. Ar trăi tot restul vieţii ei ca o fantomă plutind în umbră, în afara lumii bune, deopotrivă dispreţuită şi invizibilă.

Se încordă când calul încetă să o mai legene. Zornăitul vesel al frâielor şi al hamurilor fu urmat de suspinele de relaxare şi de zeflemea jovială dintre oamenii lui Jamie în timp ce descălecau. Pesemne că se deciseseră în sfârşit să facă popas pentru noapte.

Căscă şi se agită, prefăcându-se că tocmai se trezise dintr-un somn odihnitor. Se opriseră pe o întindere aridă a terenurilor mlăştinoase, mărginită de copaci falnici pe o parte. Un strat subţire de ceaţă plutea deasupra solului, sclipind sub lumina blândă a lunii.

Emma mai că se aştepta ca Jamie să îi dea drumul pe pământ cum făcuse în poiană cu o zi în urmă, dar, în schimb, el o aşeză mai bine pe cal în timp ce el descălecă, apoi o trase la el în braţe.

În timp ce o lăsa în jos, corpul ei alunecă pe lângă al lui, centimetru după centimetru într-un mod provocator. Ochii ei i se deschiseră din pricina şocului. Corpul lui întărit de luptă era în aceeaşi stare ca în acea dimineaţă, la trezire – stare pe care el o considera mai greu de îndurat decât ameninţarea unui pistol, îşi înclină capul pe spate ca să-i întâlnească ochii cu pleoape dese,

care nu mai puteau simula nici somnul, nici inocenţa.

Perfect conştientă de faptul că oamenii lui mişunau la doar câţiva metri distanţă, ea coborî vocea până ajunse la o şoaptă tensionată.

— Parcă ziceai că asta se întâmplă numai dimineaţa. Şi că nu a avut nimic de-a face cu mine.

Se uită în jos la ea, gura lui expresivă neschiţând nici urmă de zâmbet.

— Am minţit. În ambele cazuri.

Mâinile lui mari şi calde erau încă lipite de spatele ei, cu degetele mari la doar câţiva centimetri distanţă de umflăturile moi ale sânilor ei. Ea se uită în adâncul ochilor lui, întrebându-se cum de îngheţul din ei putea arde cu atâta înflăcărare încât ameninţa să-i alunge fiecare temere şi îndoială. În acel moment, dorinţa ei de a scăpa de el nu era mai mare decât dorinţa lui de a o elibera.

Şi exact asta îi dădu curajul de a-şi încleşta mâinile tremurânde pe pistol, de a-i lua arma de la centura pantalonilor dintr-o singură mişcare lină şi de a-i lipi ţeava de abdomen.

Capitolul 12

Nu dură mult până când tăcerea nefirească a celor doi atrase atenţia oamenilor lui Jamie.

Tachinările vesele încetară brusc. Frâiele alunecară printre degetele îngheţate. Zâmbetele începură să se estompeze şi fălcile să se încleştеze.

În timp ce Emma se îndepărtă încet de Jamie, ţinând gura armei atent ţintită spre inima lui, o duzină de pistoale îşi făcură apariţia ca prin magie în mâinile celorlalţi, fiecare îndreptat asupra ei cu aceeaşi precizie. Jamie o avertizase că erau dispuşi să îşi dea viaţa pentru el. Ea ar fi trebuit să ştie şi că ar fi dispuşi să ucidă pentru el.

Îi vedea cu colţul ochiului, dar refuză să-şi ia privirea de la Jamie. Cu calul încă în spatele lui, nu avea unde să fugă.

— Jos armele, porunci el. Deşi privirea lui era încă fixată asupra ei, toţi ştiau că li se adresase oamenilor lui.

— Dar, Jamie, spuse uşor o matahală cu o cicatrice în zigzag care îi brăzda obrazul, ce ai vrea să facem? Să aşteptăm şi să ne scărpinăm în fund în timp ce fătuca asta te trimite pe lumea ailaltă?

— *Jos armele!* tună Jamie. Am vorbit cât se poate de serios.

Aruncându-şi unii altora priviri îndoielnice, oamenii lui îi ascultară fără aplomb ordinul. Îşi coborâră pistoalele, dar le păstrară la îndemână, în caz de nevoie.

Emma se îndepărtă în continuare de Jamie până când îi despărţeau mai bine de zece paşi.

Sperase că ar putea gândi mai limpede dacă nu mai stătea atât de aproape de el. Dar lanţul invizibil din privirea lui încă îi lega, fiindu-i aproape imposibil să îşi audă propriile gânduri din pricina ritmului frenetic al bătăilor inimii ei.

Avea nevoie de un cal. Se lămurise deja că nu avea aproape nicio şansă să coboare muntele pe jos. Dar cu un cal şi ceva avans…

Înainte de a-şi putea formula pe deplin planul, Jamie îşi deschise braţele, făcându-se cumva o ţintă chiar mai tentantă.

— Deci, ce ai de gând să faci acum, fătucă? Nota persuasivă din vocea lui servi doar pentru a-i face glasul să pară şi mai răguşit. O să mă iei prizonier şi o să mă predai autorităţilor? O să mă împuşti?

Emma strânse mai tare pistolul. Spre disperarea ei, în loc să-i uşureze tremurul mâinilor, efortul acesta reuşi doar să-l intensifice.

— Poate că am vrut doar să ştii cum te simţi când ai un pistol îndreptat spre inimă.

— Hepburn are un pistol îndreptat spre inima mea de douăzeci şi şapte de ani. Cunosc *foarte bine* senzaţia.

Cu colţul ochiului, Emma văzu cum unul dintre oamenii lui Jamie se apropie viclean cu un pas de ei. Ea îndreptă gura pistolului spre grupul de bărbaţi, care rămaseră din nou nemişcaţi.

— Eu nu m-aş pune la încercare dacă aş fi în locul vostru. V-ar putea surprinde să aflaţi că ştiu

cum să folosesc un pistol. Dacă pot pune la pământ un fazan de la cincizeci de paşi, mai mult ca sigur nu vă voi rata tocmai pe *voi.* În timp ce privi săgeţile pline de venin din ochii lor, îi trecu un alt gând prin minte. Care dintre voi este Bon?

Bărbaţii rămaseră nemişcaţi preţ de câteva secunde, apoi îşi ridicară mâinile libere la unison şi arătară spre un bărbat slab şi musculos care aducea a elf, aflat în mijlocul lor. El îşi ridică repede braţul şi arătă spre bărbatul de lângă el.

Emma îşi miji ochii în timp ce îl studie. Părea cel mai prăpădit dintre prăpădiţi. Părul lui ca pana corbului era tăiat scurt şi pornea în toate direcţiile, ca şi cum ar fi lăsat o pisică gigantică să-l lingă în loc să folosească un pieptene. O umbră de barbă îi acoperea bărbia ascuţită. Pe măsură ce ceilalţi bărbaţi începură să se depărteze de el, lăsându-l singur singurel să facă faţă privirii ei însetate de sânge, el o fulgeră un zâmbet sfios, dezvăluind nişte dinţi stricaţi.

— În-în-încântat de cunoştinţă, milady, se bâlbâi el, făcând o reverenţă care nu avea nicio legătură cu o plecăciune.

— Ei bine, eu nu sunt câtuşi de puţin încântată de cunoştinţă, îl informă Emma. I-ai spus nişte lucruri îngrozitoare despre mine domnului Sinclair. Aşa că nu prea îmi eşti drag. Cred că pe tine am să te împuşc primul.

Chipul palid al lui Bon se făcu alb.

— Stai puţin, fătucă, nu am vorbit serios cu

nimic din ce am spus. Doar glumeam şi eu. În toţi anii în care am călărit alături de Jamie, nu l-am văzut niciodată ridicând o mână la o…

— Bon, îl opri Jamie. E suficient.

Bon îi aruncă o privire neajutorată, în mod clar încercând să decidă dacă ar fi mai periculos să-l jignească pe el sau pe fătuca cu ochi de oţel care ţinea arma. Se îndreptă către Emma, ridicând mâinile în semn de rugăciune.

— Să ştii, o fătucă simpatică precum dumneata nu are parte decât de respectul meu. Îi puteţi întreba pe oricare dintre băieţi şi vă vor spune direct. Dacă cineva de prin părţile astea ştie cum să trateze o femeie, atunci eu sunt acela. Am dreptate sau nu? Malcolm? Angus? se tângui el, apelând la cei mai apropiaţi doi bărbaţi de el, unul fiind chiar cel pe care l-ar fi lăsat să fie împuşcat în locul lui.

Emma fu cu adevărat surprinsă. Malcolm şi Angus nu erau simpli fraţi, ci erau gemeni. Ambii aveau părul lung, în dezordine, buze pline şi convingătoare, dar trăsăturile lor erau uşor diferite, dovedind ce linie subţire este între a fi frumos şi urât.

Malcolm – sau poate că era Angus – încuviinţă din cap cu seriozitate.

— Bon spune adevărul gol-goluţ, milady. Să ştiţi, chiar săptămâna trecută se lăuda cum a tratat el o barmaniţă din Invergarry.

— Aşa e, domnişoară, fu de acord cu o

sinceritate la fel de convingătoare Angus – sau poate era Malcolm. Bon a jurat că a tratat-o cum se cuvine, chiar aşa. Şi, judecând după ţipetele şi gemetele care s-au auzit din pătulul ăla din grajd până la primele ore ale dimineţii, nu a fost doar gura de el.

Ceilalţi bărbaţi chicotiră şi se înghiontiră reciproc. Bon suspină şi privi pistolul care încă îi atârna inutil în mână, de parcă se gândea să se împuşte el înainte ca ea să aibă ocazia de a o face.

Încrucişându-şi braţele la piept, Jamie îşi drese glasul.

— Nu te-aş putea condamna dacă l-ai împuşca pe Bon, fătucă. La naiba, l-aş fi împuşcat chiar eu cu mult timp în urmă dacă nu ar fi fost vărul meu.

— Hei! protestă Bon, aruncându-i o privire ofensată.

Jamie continuă de parcă nici nu fusese întrerupt:

— Cu toate acestea, simt că e de datoria mea de creştin să te avertizez că pistolul meu are doar un singur glonţ. Nu ne poţi împuşca pe amândoi. Mă tem că va trebui să alegi, scumpo.

Mai înfuriată de nuanţa tandră din vocea lui decât de orice zeflemea vulgară din partea unuia dintre oamenii lui, Emma întoarse pistolul şi ţinti spre inima lui.

— Nu sunt fătucă ta. Şi nu sunt nici scumpa ta. Când îl confruntă, cu umerii traşi înapoi şi cu bărbia sus, fu surprinsă să constate că nu îi mai

tremura mâna. Pentru prima dată după o perioadă foarte lungă, simţi că este singura stăpână a destinului ei. Nu aparţin nici unui bărbat. Cel puţin, nu încă.

Crezuse cu naivitate că îl dezarmase, dar nu luase în consideraţie arma cea mai letală din arsenalul său. Dându-şi capul într-o parte ca să o studieze, Jamie îi aruncă un zâmbet leneş care îi făcu până şi degetele de la picioare să se chircească în cizmele ei de împrumut.

— Dacă intenţionezi ca lucrurile să rămână aşa, atunci mă tem că va trebui să mă împuşti.

Desfăcându-şi braţele musculoase, se îndreptă cu paşi mari spre ea. Deşi chipurile oamenilor lui trecură sălbatic de la neîncredere la alarmă, Jamie avea ochi doar pentru ea.

Emma fu cuprinsă de o panică tot mai mare pe măsură ce distanţa dintre pieptul lui impunător şi ţeava pistolului se reducea. Recunoscând în acel moment că el era un bărbat care îşi încerca norocul, la fel ca tatăl ei, făcu doi paşi poticniţi înapoi şi armă cocoşul armei cu degetul mare.

Cu toate acestea, el continua să se apropie, la fel de hotărât şi de neînfricat ca o pisică sălbatică urmărind un şoarece-de-câmp. Câmpul vizual al Emmei se reduse până când putu număra fiecare geană neagră care îi împrejmuia ochii de un verde vibrant. Ochi care aveau să fie pentru vecie închişi dacă ea ar fi luat de bună cacealmaua lui.

Îşi strânse tare ochii ca să nu îi mai vadă

chipul. Dar şi-l imagină zăcând într-o baltă de sânge pe pământul rece şi dur. Vedea strălucirea estompată a bronzului de pe chipul lui, lăsându-l la fel de palid şi de cernit precum efigia pe un mormânt.

Degetele ei se încordară pe trăgaci, dar, în secunda în care trase, simţit cum braţul ei se smuci într-o parte, ca din proprie voinţă.

Îşi deschise ochii şi îl văzu pe Jamie încă în picioare în vreme ce un nor de fum înţepător plutea între ei. Urechile încă îi ţiuiau de la explozie, însă îl auzi scoţând un fluierat admirativ când privi bucata pe care glonţul o crestase în trunchiul unui mesteacăn din apropiere.

— Nu-i rău pentru un trăgător amator. Sau trăgătoare. Cel puţin nu mi-ai împuşcat calul.

Braţul Emmei căzu fără vlagă într-o parte. Umerii i se prăbuşiră în semn de înfrângere. Nici măcar nu protestă când Jamie se îndreptă spre ea şi îi luă uşor pistolul fumegând din mână. Îl aruncă înspre unul dintre oamenii lui, ţinându-şi mâinile libere ca să se poată ocupa de ea.

Ea se pregăti pentru lovitura ce avea să vină, ştiind că sfidarea ei făţişă nu-i lăsase nicio alternativă şi că urma să-i aplice pedeapsa în faţa oamenilor săi. Temperamentul său, precum şi mândria lui impuneau acest lucru. Nu avea să plângă, îşi jură în gând, chiar când simţi o înţepătură trădătoare în spatele ochilor. Şi nici nu avea să-i dea satisfacţia de a cerşi milă. Orice

urma să-i facă, avea să fie exact ce merita pentru că se pierduse cu firea şi aruncase pe apa Sâmbetei cea mai bună ocazie de a evada.

În ciuda tuturor intenţiilor ei curajoase, tot tresări când el îşi ridică mâna. El îngheţă, şi ea zări un licăr de furie pură în ochii lui. Dar, în loc să îi aplice o lovitură cu dosul palmei, cum anticipase ea, el doar o apucă de încheietura mâinii şi o trase, forţând-o să-l urmeze.

În timp ce înaintau printre oamenii lui, aceştia păreau că nu-şi doreau nimic mai mult decât să izbucnească în urale de bucurie triumfătoare, dar nu îndrăzneau. Numai Bon privi abătut, scânteia răutăcioasă din ochii lui negri arzând mocnit.

Având în vedere cât de mari erau paşii lui Jamie, le luă mai puţin de un minut să ajungă la marginea pădurii care împrejmuia acea porţiune din ţinuturile mlăştinoase cufundată în lumina lunii. Emma se poticni, dar Jamie continuă să meargă, aşa că ei nu-i rămase decât să îl urmeze împleticindu-se, altfel riscând să fie târâtă. Pe măsură ce umbrele ameninţătoare îi cuprinseră, ea îşi dădu seama că îl judecase teribil de greşit.

Nimeni nu avea să asiste la pedeapsa pe care Jamie Sinclair o stabilise pentru ea.

Capitolul 13

Emma se împletici în spatele lui Jamie, forţată să se supună ritmului său neobosit. Bolta densă de ramuri ce se leagănă deasupra capetelor lor împrăştie lumina lunii, acoperind cărarea cu o pânză sinistră de umbre care transforma fiecare piatră şi ramură căzut într-o capcană ce îi agăţa picioarele în înaintarea ei stângace.

Ea risca să se trezească în genunchi la fiecare pas, dar Jamie traversă terenul periculos cu o indiferenţă dură, mersul lui fiind la fel de sigur ca al calului pe marginea prăpastiei.

Emma se strădui să se târască, să amâne momentul inevitabil când Jamie avea să dovedească în cele din urmă că era monstrul pe care şi-l închipuia contele. Bunătatea lui îi străpunsese deja inima. Acum se temea că însăşi cruzimea lui avea să i-o distrugă în mii de bucăţi.

Uşor, uşor, rămânea fără aer în piept şi începea să-şi simtă plămânii arzând. Cizmele mari îi iritau degetele de la picioare şi călcâiele prin ciorapii groşi, făcând ca fiecare pas să aducă o durere nouă.

— Scuzaţi-mă? icni în cele din urmă, disconfortul ei începând să depăşească frica.

El continuă în acelaşi ritm.

— Scuzaţi-mă, *domnule*? repetă ea, mai tare şi cu mai multă fermitate de această dată.

Jamie nu se opri, ca şi cum cuvintele ei aveau aceeaşi importanţă pentru el ca sunetul îndepărtat

al unei rândunici de noapte sau ca ţârâitul plictisitor al unui greier.

Încurajată de un val de furie, Emma se opri brusc şi îşi smulse încheietura mâinii din strânsoarea lui. Jamie se opri şi el şi se întoarse încet cu faţa spre ea.

Privirea lui o făcu să-şi dorească să o ia la goană în direcţia opusă, dar Emma se forţă să-şi păstreze cumpătul.

— Am mers suficient de departe, nu crezi? Oamenii tăi nu ar trebui să îmi audă ţipetele de aici.

Jamie se uită la ea cu o expresie de nepătruns.

— Îmi fac mai degrabă griji că vor auzi ţipetele *mele.* Deşi, după isprava aia necugetată pe care tocmai ai făcut-o, sunt convins că niciun apel la raţiune – oricât de justificat ar fi – nu ţi-ar intra în tărtăcuţa aia încăpăţânată. Se aplecă mai aproape, destul de aproape cât să-i numere fiecare pistrui de pe nas. Dacă mă mai ameninţi vreodată cu pistolul, fătucă, atunci fii naibii pregătită să apeşi pe trăgaci.

— Am apăsat pe trăgaci, îi aminti ea cu un calm glacial.

— Numai după ce te-ai asigurat că glonţul se va duce aiurea.

Ea continuă să-l privească urât.

— Poate că arma pur şi simplu a avut recul.

El înălţă cu scepticism dintr-o sprânceană.

— *Înainte* să tragi?

Emma îşi înăbuşi orice protest. Putea nega în faţa lui, dar nu putea să-şi spună acelaşi lucru şi ei înseşi. Nu în condiţiile în care nici măcar nu putea începe să înţeleagă ce se întâmplase.

— Ar fi fost posibil ca oamenii mei să nu fi primit prea bine ameninţarea de a mă vedea împuşcat cu sânge-rece. Ce s-ar fi întâmplat dacă unul dintre ei ar fi fost dispus să te împuşte ca să mă salveze?

— Atunci cred că ai fi rămas fără răscumpărarea ta preţioasă, şi contele ar fi fost obligat să pornească în căutarea altei mirese.

Jamie se întoarse şi se depărtă câţiva paşi de ea, trecându-şi o mână prin coama lui deasă. Corpul lui masiv era marcat de tensiune, de parcă în interiorul lui s-ar fi dus o luptă invizibilă.

Emma nu ar fi putut spune ce o făcu să înainteze, să-i atingă cu degetele ei tremurânde partea din spate a braţului prin ţesătură ştearsă a cămăşii.

— Poţi cu adevărat să mă învinovăţeşti că am încercat să evadez? Dacă tu ai fi fost capturat de către soldaţii britanici sau ai fi fost închis într-una dintre temniţele contelui, nu ai fi făcut la fel?

Se întoarse cu faţa spre ea, cu o expresie atât de aspră pe chip, încât Emma avu nevoie de fiecare gram de curaj pe care îl poseda ca să nu dea înapoi alarmată.

— Da, aş fi făcut-o. Dar să fiu al naibii de nu

mi-ar fi reuşit. Nu aş fi fost într-atât de nebun încât să mă las la mila unui om ca mine.

— Şi, mă rog, ce fel de om eşti, Jamie Sinclair? Judecând după ce a spus vărul tău Bon mai devreme, nu ai obiceiul de a teroriza femei lipsite de apărare.

— Asta a fost înainte să te cunosc. Şi cu greu se poate spune despre tine că eşti lipsită de apărare.

— Dacă nu aş fi învăţat ce capăt al pistolului să ţintesc spre un fazan sau spre un iepure, ar fi fost multe zile iernatice, dacă nu chiar săptămâni, când mama şi surorile mele nu ar fi avut ce carne să pună pe masă.

— Nu mă refeream la modul în care mânuieşti un pistol. Ai alte arme mult mai periculoase pentru un bărbat.

Respiraţia ei se acceleră atunci când el ridică o mână pentru a urmări curba obrazului cu dosul palmei.

Nu îi trecuse nicio clipă prin minte că s-ar putea folosi de sensibilitate – în loc de brutalitate – pentru a-i potoli revolta. Sau că ar fi atât de devastator de eficace.

— Cum ar fi? şopti ea, ştiind că nu ar fi trebuit să întrebe, dar incapabilă să reziste tentaţiei.

— Inteligenţa ta. Înflăcărarea ta. Dorinţa de a sacrifica totul, inclusiv orice speranţă de fericire, pentru binele familiei tale. Chiar şi loialitatea faţă

de mirele tău – oricât de prost direcţionată ar fi. Vocea lui deveni un susur jos care o străbătu până în vârful degetelor de la picioare. Ochii tăi frumoşi. Năsucul tău pistruiat. Moliciunea buzelor tale…

Înainte ca acele buze să se poată deschide pentru un oftat melancolic, Jamie era pe ea. Îi cuprinse faţa în cupa mâinilor sale, ţinând-o ca şi cum i-ar fi aparţinut dintotdeauna, ca şi cum avea să-i aparţină pentru totdeauna.

Gura lui se năpusti cu poftă peste a ei, despărţindu-i buzele moi cu o măiestrie la fel de incontestabilă pe cât era de irezistibilă. Limba lui luă cu forţa dulceaţa subtilă a gurii ei până când gustul lui de whisky şi de fum de lemne era tot ce putea ea simţi, tot ce îşi dorea. Deşi îi luase chipul captiv în mâinile lui, avea gust de libertate, de pasiune, de un pericol la fel de seducător şi de irezistibil pe cât era de terifiant.

Nu era sărutul unui iubit, ci sărutul unui cuceritor, al unui prădător, al unui bărbat care şi-a petrecut întreaga viaţă cu convingerea că trebuie să ia ceea ce îşi doreşte dacă vrea cu adevărat ceva, orice. Nu exista niciun fel de mijloc de apărare împotriva unui astfel de atac provocator asupra simţurilor, niciun cuvânt care să nege puterea sa întunecată şi primară.

Îşi simţi degetele desfăcându-se ca petalele unei flori, înălţându-se ca să le strecoare sub tivul cămăşii lui şi să pătrundă de-a lungul spatelui lui

neted şi musculos. Tot ce putea face era să reziste şi să încerce să nu se lase luată pe sus de forţa de nestăpânit a voinţei lui. Cu atât mai mult cu cât tot ce îşi dorea în secret era să nu se mai înfrâneze şi să se lase purtată de val oriunde avea el să o ducă.

Una dintre mâinile lui alunecă în jurul gâtului ei şi îndepărtă cureaua din piele de la ceafa ei, lăsându-i buclele să i se reverse pe umeri într-o dezordine sălbatică. În timp ce el îşi trecu degetele prin ele, scalpul ei vibră cu o plăcere decadentă care o făcea să vrea să-şi pună capul în mâinile lui şi să toarcă precum o pisică imensă în poala cuiva.

El cuprinse un pumn din buclele ei şi o trase uşor, dându-i capul pe spate ca să poată pătrunde şi mai adânc în gura ei. Ea nici măcar nu îşi dădu seama că începu să-i răspundă la sărut, împreunându-şi cu naturaleţe limba cu a lui, până când îl auzi gemând profund, ca un bărbat care tocmai gustase ceva fără de care nu mai putea trăi. Ceva pentru care ar fi dispus să moară sau să ucidă.

Acel sunet făcu să pară zadarnice toate sacrificiile ei, o tentă să se lepede de tot ce avea mai scump pe lume doar ca să-i ofere ce voia. Şi ceea ce voia şi ea. Doar că acest lucru fusese cumpărat şi plătit cu generozitatea contelui. Nu mai era un bun al ei acum, ca să îl poată da.

Cuprinsă de panică, îi împinse pieptul. El

întrerupse sărutul brusc, îndepărtând-o de el cu mâinile la fel de nesigure ca ale ei.

Chiar dacă ea era cea care îl îndepărtase, tot ce putea face era să stea acolo, tremurândă şi dezorientată, precum un copil abandonat într-o pădure întunecată şi înfricoşătoare, fără speranţa de a mai găsi vreodată drumul spre casă.

Pupilele negre ale lui Jamie aproape că acaparaseră verdele ochilor lui, cu pleoapele acelea dese, lăsându-i trişti şi de nepătruns. În timp ce se uită în jos la ea, îşi văzu reflexia în ochii lui – revărsarea sălbatică a buclelor ei, expresia năucită, roşeaţa în locul unde barba lui nerasă îi iritase pielea delicată a obrazului. Îşi trecu vârful limbii peste buzele care încă se simţeau sensibile şi însetate după forţa nesăţioasă a sărutului lui.

Disperată să mărească distanţa dintre ei, se aplecă să-şi ia cureaua de piele de pe pământ. Strângându-şi buclele la ceafă, începu să le răsucească într-un nod strâns.

— Ai câştigat, domnule Sinclair, spuse ea, luptându-se să-şi păstreze vocea mai stabilă decât mâinile. Promit să fiu un prizonier ascultător, până când mă vei preda în condiţii de siguranţă în mâinile mirelui meu, peste câteva zile. Nu voi mai încerca să fug, aşa că veţi fi scutit de obligaţia împovărătoare de a mă pedepsi cu sărutările tale. Ea îşi netezi tunica de împrumut de parcă ar fi fost cea mai scumpă rochie de bal. În ceea ce-i priveşte pe oamenii tăi, mă voi strădui să dau

impresia în faţa lor că mi-ai tras o mustrare zdravănă, forţându-mă să recunosc că am procedat necugetat.

După ce spuse asta, ea se întoarse şi se îndepărtă ţanţoş de el pe cât de repede o ajutau picioarele, cu umerii drepţi şi cu capul ridicat.

— Domnişoară Marlowe?

— Da? Ea se întoarse şi îl văzu stând în exact acelaşi loc unde îl lăsase, cu o expresie de nepătruns.

Pentru o clipă indefinită, el păru că vrea să spună cu totul altceva, dar apoi arătă în direcţia opusă.

— Tabăra noastră este într-acolo.

*

Când Emma se trezi în acea noapte, nici urmă de braţe calde, masculine care să o protejeze de pământul rece şi dur. Degetele de la picioare îi erau amorţite, şi pe braţe avea pielea ca de găină. Se ridică, îndepărtând valul acela de confuzie provocată de trezirea într-un loc ciudat, înconjurată de străini.

Pe partea opusă a focului care era pe terminate, oamenii lui Jamie dormeau în grămezi acoperite de pături. Dacă nu ar fi fost ocazionalele bombăneli nocturne după băută sau sforăitul zgomotos, ar fi fost confundaţi cu nişte bolovani.

Când Jamie o adusese înapoi în mijlocul lor,

privirile lor curioase fuseseră rapid înăbuşite de încruntarea feroce a lui Jamie. După ce împărţise cu ei carnea de vânat sărată şi o pâine neagră veche, urmate de o bere neagră, amară, ea se retrăsese la păturile ei. Nu îşi imaginase cât de mult avea să-i lipsească prezenţa lui Jamie acolo până când se trezi singură, dezorientată şi tremurând de frig.

Un urlet îndepărtat a venit de undeva de pe stâncile de deasupra terenului mlăştinos, făcând-o să i se zbârlească părul de frică. Se ridică şi se uită agitată în umbră, înfăşurându-şi pătura în jurul umerilor. Cerul nopţii se arcuia deasupra capului ca o întindere formată din cea mai profundă şi mai neagră gheaţă, stelele sale strălucind asemenea unor cioburi de gheaţă. Se simţea de parcă era singura persoană trează din întregul univers. Singura persoană în viaţă.

Până când îl văzu.

Jamie aţipise la doar câţiva metri distanţă de ea, cu spatele sprijinit de un bolovan şi fără nici măcar o mantie care să-l acopere. Se încruntă la lungimea de frânghie legată în jurul încheieturii mâinii lui, nedumerit de prezenţa ei, până când privirea ei urmări încet celălalt capăt către glezna ei. Era clar că făcuse o buclă cu funia în jurul gleznei ei în timp ce dormea, nu suficient de strâns cât să o doară, dar îndeajuns cât orice mişcare suspectă din partea ei să-l trezească.

Ea clătină din cap, un zâmbet reticent

încolţindu-i pe buze. Ar fi trebuit să ştie că nu era genul care să aibă încredere. Dacă ar mai fi făcut un singur pas, frânghia l-ar fi trezit.

Se pare că nu o crezuse atunci când îi promisese că nu avea să fugă. Nu-şi mai putea permite să rişte să fie pedepsită pentru neascultarea ei cu sărutările şi mângâierile lui. O avertizase de la început că i-ar putea face plăcere să-şi pună mâinile pe ea. Dacă ar fi ştiut atunci cât de mult avea să îi placă şi ei, poate că ar fi luat în seamă acea avertizare.

Acum, că observase laţul, nu ar fi fost prea dificil să se elibereze. Dar, în loc să se îndepărteze, se trezi că se duce spre el.

Oare câte nopţi îşi petrecuse dormind pe pământ rece şi dur, fără niciun acoperiş care să-l apere de ploaie, de zăpadă sau de frigul neiertător? O fi având el doar douăzeci şi şapte de ani, dar expunerea constantă la soare şi la vânt îi tocise pielea şi-o făcuse de un auriu lucios, săpase linii adânci în jurul gurii şi încreţituri tulburător de seducătoare la colţul exterior al ochilor.

Chiar şi în somn, bărbatul acesta nu avea nicio urmă de fineţe, nicio bucăţică revelatoare a băiatului care fusese cândva. Nici măcar nu dormea cu gura deschisă, ci strânsă într-o linie fermă, singurul lui semn de vulnerabilitate fiind petele de epuizare de sub ochii lui. De parcă îi simţi privirea scrutătoare, el se agită şi se întoarse cu faţa spre întuneric, protejându-l de privirea ei.

Emma oftă. El renunţase la propria pătură în favoarea ei, şi, cu toate acestea, ei încă îi era frig de îi îngheţau oasele. Nu se putu împiedica să nu-şi aducă aminte cât de confortabil se simţise când se ghemuise în braţe lui, cu o noapte în urmă, cum corpul lui zvelt şi ferm se înfăşurase în jurul ei, radiind căldură ca un cuptor pe cărbuni în ajunul unei zile de iarnă.

Ţipătul pătrunzător se auzi din nou. Se cutremură şi se dădu şi mai aproape de Jamie. Nu avea de unde să ştie ce fel de creaturi însetate de sânge colindau după pradă în acea sălbăticie. Pisici sălbatice? Lupi? Urşi? Din câte ştia, putea să fie chiar şi un dragon care mergea cu paşi apăsaţi pe stâncile de deasupra lor, în căutarea vreunei virgine gustoase pe care să o devoreze.

Îi mai aruncă o ultimă privire plină de poftă lui Jamie, după care se aplecă şi îşi scoase funia de la gleznă.

*

Jamie deschise ochii, trecând de la un somn profund la o stare de alertă maximă cu strania lejeritate pe care o dobândise în atâţia ani de vigilenţă.

Fu luat cu asalt de două impresii imediate.

Peste el era întinsă o pătură care nu fusese acolo când se băgase la culcare.

Şi sub pătură era o femeie care nu fusese

acolo când se băgase la culcare.

Clipi precaut. Emma era ghemuită pe o parte, cu faţa spre el. Rămăsese doar o distanţă de o mână între corpurile lor, ca şi cum ea ar fi încercat să se apropie cât de mult îndrăznise fără a-l atinge totuşi. Acest lucru îl impresionă mai mult decât voia să recunoască, chiar şi faţă de el însuşi.

El se obişnuise cu durerea surdă pe care o resimţea în vintre de când fusese suficient de prost încât să o răpească. Dar acum se confrunta cu o durere mai profundă şi chiar mai insistentă, periculos de aproape de inima lui.

Genele ei roşcate îi umbreau obrajii pistruiaţi, făcând-o să arate mai mult ca fata vulnerabilă în vârstă de şaptesprezece ani care căutase iubirea în Londra şi care obţinuse în schimb doar o inimă frântă decât cu femeia care era acum. Chiar şi cu braţele încrucişate pentru a se încălzi mai bine, părea să-i fie în continuare frig. Arăta tristă. Arăta singură.

Amânând să trimită cererea de răscumpărare până când aveau să ajungă în zonele mai înalte ale muntelui, Jamie sperase să-l chinuiască pe Hepburn cu viziunile cumplite ale unui Sinclair care îi fura ceva ce îi aparţinea. Dar acum Jamie era cel care simţea arderea, cel chinuit de viziuni de o cu totul altă natură – viziuni cu moliciunea palidă, pistruiată a Emmei sub el, cu buzele ei bogate deschizându-se cu nerăbdare ca să-i

primească sărutarea în timp ce-şi încolăcea braţele în jurul gâtului lui, îşi deschidea coapsele suave şi îl îndemna să o posede.

Gura lui se subţie până deveni o linie sumbră. Oricât de mare fusese nerăbdarea cu care îi primise sărutul, ea era încă femeia lui Hepburn. Nu-i aparţinea lui şi nu avea să-i aparţină niciodată. Nu putea decât să se îndepărteze şi să o lase în confortul rece al propriilor ei braţe.

Ea se foi. O încruntare îi brăzdă fruntea delicată. Un scâncet somnoros îi scăpă printre buzele întredeschise.

Încălcându-şi propriul jurământ, Jamie se întinse către ea, ridicând-o astfel încât obrazul ei să se poată odihni pe pieptul lui. Emma se cuibări în căldura braţelor lui cu un uşor geamăt gutural de satisfacţie, încrezându-se cu naivitate că el nu avea să abuzeze de puterea pe care o avea asupra ei. Înainte ca ea să se trezească pe deplin, Jamie îşi dădu seama că din două mişcări şi-ar putea desface sfoara de la pantaloni, i-ar putea trage jos pantalonii împrumutaţi de la Bon şi s-ar putea afunda atât de adânc în interiorul ei, încât să nu mai poată spune vreodată că era stăpână pe propriul trup.

Dar dacă ar ceda acelei tentaţii întunecate, nu ar fi cu nimic mai presus decât Hepburn. Ar fi devenit exact ceea ce dispreţuia: un om care profita de cei mai slabi decât el, care era dispus să distrugă chiar lucrul pe care şi-l dorea cel mai

mult doar pentru a împiedica pe altcineva să-l aibă.

Va trebui să rămână precaut dacă dorea să se retragă din îmbrăţişarea ei imediat ce oamenii lui începeau să se trezească. Îşi odihni bărbia pe capul ei şi scrută întunericul, ştiind că avea să i se pară că trece o veşnicie până la ivirea zorilor.

Capitolul 14

Emma se trezi în dimineaţa următoare simţindu-se surprinzător de odihnită. Era aproape ca şi cum şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a nopţii într-un pat cald din puf, nu întinsă pe pământul rece, acoperit cu pietriş. Deşi pătura de lână îi fusese plasată sub bărbie cu o grijă minuţioasă, nici urmă de Jamie prin apropiere.

Se ridică sprintenă, căscă şi îşi dezmorţi muşchii înţepeniţi. O adiere blândă de aprilie îndepărtase cei mai mulţi nori, dezvăluind o întindere orbitoare de cer azuriu. Oamenii lui Jamie mişunau pe cealaltă parte a focului de tabără, luând micul dejun şi pregătindu-şi caii pentru cursa ce îi aştepta.

La început, crezu că Jamie se hotărâse să o creadă pe cuvânt şi nu pusese pe nimeni de pază. Dar apoi îl văzu pe tânărul Graeme lenevind pe un bolovan din apropiere, prefăcându-se a ciopli un lemn, care devenea din ce în ce mai lipsit de formă cu fiecare lovitură a lamei lui. Când ea o luă

din loc, el o urmă, dar rămase la câţiva paşi în spate, încercând să pară relaxat. Fu tentată să o ia la goană spre copaci, doar ca să vadă dacă avea într-adevăr curajul să o oprească.

În timp ce îşi croi drum prin tabără, uitându-se instinctiv după silueta înaltă, impunătoare a lui Jamie, fără a-l zări, oamenii lui păstrară distanţa faţă de ea. Câţiva dintre ei chiar îşi întoarseră privirea când trecu pe lângă ei, ocupaţi să dea pe gât mâncarea sau lustruindu-şi cu ceară frâiele cu o vigoare reînnoită.

Reuşi să se strecoare pe lângă Angus şi Malcolm, prea ocupaţi să se certe pe o bucată uscată de pâine scoţiană prăjită pe plită ca să îi observe prezenţa.

— La naiba, frăţioare, ţi-am spus că nu-i de-ajuns pentru amândoi, zicea unul din ei în timp ce smulgea pâinea din mâna fratelui geamăn.

— Ar fi dacă unul din noi nu ai fi tu! insistă geamănul, încercând în zadar să apuce pâinea.

Zărind-o, căzură într-o tăcere apăsătoare.

Emma le privi părul castaniu încurcat şi buzele pline cu o fascinaţie slab deghizată. Până şi nasurile lor descentrate arătau de parcă ar fi fost sparte în exact acelaşi loc.

— Cum vă deosebesc ceilalţi oameni?

Arătând unul spre celălalt, spuseră la unison:

— El e ăla urât.

— Aha, înţeleg.

În continuare nedumerită, ea încuviinţă din

cap politicos şi se retrase, lăsându-i să revină la cearta lor pe pâine.

— Ai grijă pe unde calci, fătucă, o avertiză cineva când se apropie cu spatele periculos de mult de focul de tabără.

Se întoarse şi îl văzu pe Bon aşezat pe o stâncă, ghemuit deasupra unei felii de pastramă care fumega într-o tigaie de fier. Deşi carnea era deja prăjită până formase o peliculă neagră, el nu păru să se grăbească să o scoată din tigaie.

Observând direcţia în care îi alunecase privirea, Bon se uită la ea cu asprime.

— Acum, că mi-ai şterpelit pantalonii şi cizmele, presupun că pofteşti şi la pastrama mea, nu?

Emma îi răspunse cu aceeaşi privire şi se arătă cât de jignită reuşi să pară.

— Nu v-am şterpelit pantalonii şi cizmele. Vărul dumitale v-a şterpelit pantalonii şi cizmele şi mi le-a dat. Şi nu aş visa să vă privez de micul dejun, domnule.

Pufăind, Bon înjunghie fâşia înnegrită de carne cu vârful cuţitului şi o trânti pe o farfurie din tablă ponosită. Îi înmână farfuria, cu faţa lui neastâmpărată schimonosită într-o încruntare feroce.

— Hai, poţi s-o iei din partea mea. N-aş vrea să mă împuşti.

Emma ezită, bănuitoare la orice act de bunătate din partea lui.

— Hai! N-am avut timp s-o otrăvesc. De data asta, spuse mişcând din sprâncene înspre ea.

Emma acceptă farfuria şi luă o înghiţitură mică din carnea de porc înnegrită. Nu-şi putu ascunde grimasa. Avea gust de cenuşă.

— Mai ai? întrebă ea, stomacul chiorăindu-i deja în semn de protest.

De când tatăl ei acceptase propunerea contelui, foarte puţine lucruri reuşiseră să-i trezească apetitul, dar acum se simţea dintr-odată hămesită. Trebuia să fie de la atâta mers călare şi de la aerul curat.

— Ce fetişcană lacomă! Nici nu m-aş mira să fii altfel, ca femeie a lui Hepburn.

Încă mormăind ca pentru el, împunse o altă felie de pastramă cu cuţitul. Înainte să trântească bucata în tigaie, ea îi opri mâna.

— Te rog. Lasă-mă pe mine.

El o privi cu suspiciune, apoi lăsă fără prea multă tragere de inimă cuţitul şi pastrama pe mâna ei, mormăind:

— Probabil c-o să sfârşesc cu lama înfiptă în gâtlej pentru deranjul meu.

Ea i se alătură şi puse felia proaspătă de pastramă în tigaie, în timp ce aceasta începu să sfârâie, Emma se uită peste umăr şi observă că restul oamenilor încă păstrau distanţa faţă de ei.

— De ce se comportă atât de ciudat? Este ca şi cum s-ar teme de mine.

Bon îşi mângâie barba neagră ascuţită.

— Nu de tine se tem, ci de Jamie. A cerut clar şi răspicat să nu te deranjeze nimeni, altfel vor avea de-a face cu el.

— Şi ce ar face exact dacă nu l-ar asculta?

Bon ridică din umerii slabi.

— Probabil i-ar împuşca.

Ea lăsă să-i scape un râs de neîncredere.

— Jamie mi-a spus că oamenii lui îi sunt ca fraţii. Chiar crezi că ar ucide pe unul dintre ei pentru mine?

— N-am spus că l-ar ucide. Am spus că l-ar împuşca. Sclipirea continuă din ochii lui Bon făcea să fie imposibil să îţi dai seama dacă glumea sau spunea adevărul. Dar nu trebuie să îţi faci griji că băieţii te vor desconsidera din cauza asta. A fost, de asemenea, şi foarte clar că nu eşti femeia lui.

„Femeia lui Jamie.”

În urmă cu doar o zi, acele cuvinte ar fi indignat-o şi ar fi îngrozit-o deopotrivă. Acum, ele trimiteau un mic fior periculos prin sufletul ei.

Se concentră întru totul asupra bucăţii de pastramă, în timp ce un impuls pervers o mână să-l întrebe:

— Jamie ăsta al tău a avut o mulţime de femei?

— Orice bărbat cu o faţă ca a lui poate avea oricât de multe femei vrea.

Îi luă o clipă să înţeleagă că Bon de fapt nu îi răspunsese la întrebare. Când ea îi aruncă o privire iscoditoare, el clipi înspre ea, arătând cât

de nevinovat îi putea permite faţa lui mică de vulpoi.

— Nişte cartofi ai? întrebă ea.

— Am eu unul, domnişoară.

Emma tresări când namila cu cicatricea sculptată adânc pe obrazul stâng îşi puse mâna pe umărul lui Bon.

Nu băgase de seamă că oamenii lui Jamie se dăduseră mai aproape, atraşi de aroma suculentă de pastramă căreia îi dădea o crustă perfectă. Cei mai mulţi dintre ei păstrau o distanţă respectuoasă, de parcă încă îşi adunau curajul să se apropie.

Bon se încruntă la bărbat.

— Mai bine nu te-ai furişa pe lângă o fată ca ea, Lemmy. Cu faţa asta a ta, o poţi băga în sperieţi de n-o să-şi mai revină în veci.

Bărbatul falnic îşi lăsă capul în jos timid, mustaţa lui cu capetele răsucite făcându-i ca faţă lungă să pară şi mai melancolică.

— Îmi cer scuze, domnişoară. Nu vrui să vă sperii.

Aruncându-i lui Bon o privire mustrătoare, Emma luă cartoful din mâna lui Lemmy.

— Ca să vezi! Vă mulţumesc, domnule… domnule… Lemmy. E exact ce aveam nevoie.

Cartoful lui era uşor zbârcit şi încolţit, aducând cu o gorgonă, dar Emma făcu un spectacol pe cinste când îl felie în cuburi perfecte şi le aruncă în tigaie alături de bacon, unde

începură să se înmoaie în grăsimea încinsă.

— Am mai mulţi de unde l-am adus pe-ăsta, domnişoară, spuse Lemmy cu nerăbdare, după care se îndreptă spre coburul lui.

— Dacă Jamie ar fi aici, murmură Emma, amestecând cartofii cu vârful cuţitului, presupun că ar încerca să mă convingă că însuşi contele a crestat cicatricea de pe obrazul lui Lemmy cu cuţitul său gravat pentru scrisori fiindcă a furat un cartof.

— N-a fost un cartof, ci o baniţă de napi. Şi n-a fost contele, spuse Bon sec. Hrăpăreţului ăluia bătrân nu-i place să-şi murdărească mâinile cu sânge, aşa că i-a ordonat unuia dintre oamenii lui să-l ţină pe Lemmy jos în timp ce paznicul de vânătoare i-a făcut-o.

Emma îşi înălţă capul, holbându-se la Bon cu groază.

— Acelaşi paznic de vânătoare care urma să-i taie mâna lui Graeme?

Bon clătină din cap.

— Cel dinaintea lui. Sau să fi fost şi mai înainte de ăla? Numără pe degete câţiva paznici de vânătoare înainte de a renunţa, ridicând neputincios din umeri. Contele a avut întotdeauna gusturi extreme când vine vorba despre paznicii de vânătoare. Cu cât erau mai însetaţi de sânge, cu atât mai bine, din punctul lui de vedere.

Emma înghiţi în sec, pierzându-şi brusc apetitul. Încă îi era greu să creadă că sufletul

blând care îi salvase familia de la ruină putea fi monstrul pe care îl descriau aceşti oameni. Poate că pur şi simplu avea o judecată greşită când venea vorba despre angajarea paznicilor de vânătoare.

— Vărul tău mi-a spus totul despre vrăjmăşia de lungă durată dintre clanurile Hepburn şi Sinclair, zise ea. Dar această ură dintre el şi conte pare cumva mai virulentă, mai… *personală.* Ai idee de ce îl dispreţuieşte Jamie aşa tare?

— Tot ce trebuie să ştii este că Jamie Sinclair nu face nimic fără să aibă un motiv al naibii de bun.

— Chiar şi să răpească mireasa altuia?

Când Bon îşi feri privirea, incapabil să o privească în ochi, ea înţelese că atinsese o coardă sensibilă.

— Măi să fie, nici tu nu ştii care sunt motivele, nu-i aşa? spuse ea, începând să vadă lucrurile într-o cu totul altă lumină. De aceea i-ai zis acele lucruri îngrozitoare despre mine, nu? Încercai să-l faci să-ţi spună.

Un muşchi din falca lui Bon zvâcni, dar bărbatul nu îşi luă privirea de la flăcările vioaie.

— A avut dintotdeauna un temperament aprins şi o latură sălbatică, la fel ca bunicul său şi ca toţii bărbaţii Sinclair care l-au precedat, dar nu l-am văzut niciodată nesăbuit. Nu ştiu ce vrea de la conte, dar ştiu că este ceva foarte important pentru el. Este dispus să rişte totul, inclusiv toate

gâturile noastre, ca să obţină acel ceva.

Înainte ca Emma să-l poată iscodi în continuare, un tânăr cu ochii de un verde aprins şi cu o barbă deasă se ivi lângă ea şi-i oferi un pachet murdar învelit în hârtie şi legat cu sfoară.

— Am şi eu nişte pastramă, domnişoară.

— Şi eu am nişte pâine, spuse un alt bărbat, înmânându-i cu timiditate o jumătate de pâine neagră atât de tare, că se simţea ca o piatră.

— Iar noi avem nişte brânză, spuseră la unison Malcolm şi Angus. Se angajară într-o partidă scurtă de împinsături pentru a determina care din ei avea să câştige privilegiul de a şterge crusta blănoasă şi verde de mucegai de pe brânză înainte de a i-o prezenta Emmei cu o fluturare.

În timp ce restul oamenilor lui Jamie se adunară în jurul ei, Emma le studie feţele. În acel moment nu prea mai arătau ca o bandă de proscrişi de temut, ci mai degrabă ca o adunătură de băieţei murdari disperaţi după un biscuit cald proaspăt scos din cuptor.

Clătinând din cap cu tristeţe, ea spuse:

— Daţi-vă înapoi, băieţi. O doamnă are nevoie de spaţiu pentru a-şi face treaba.

*

Când Jamie se întoarse cu paşi mari în tabără, ultimul lucru la care se aştepta era să-şi vadă oamenii lui aplecaţi deasupra unor farfurii de

tablă, îndesându-şi mâncare în gură cu lamele cuţitelor lor de parcă nu mai mâncaseră de o lună şi ar fi fost posibil să nu mai aibă niciodată ocazia.

Poate că ar fi fost şi mai intrigat de comportamentul lor dacă aroma irezistibilă de pastramă care sfârâia în tigaie nu i-ar fi dat târcoale propriului nas, ademenindu-l către foc. Chiar dacă mâncase o bucată de pâine veche cu o fâşie subţire de carne de vânat uscată când plecase din tabără cu mult înainte ca zorii să facă coloreze cerul în roşu, aroma suculentă tot îi făcu stomacul să se agite de poftă.

Acea poftă se transformă în ceva infinit mai periculos când o văzu pe femeie prezidând festinul. Emma se apleca peste umărul lui Graeme, răsturnând în farfuria băiatului o porţie proaspătă de cartofi prăjiţi – fragezi la interior şi crocanţi la exterior, exact cum îi plăceau lui Jamie. Graeme se uită la ea adorator înainte de a îndesa încă o porţie cu vârf în gura deja plină.

Jamie se uită la farfuriile celorlalţi bărbaţi şi văzu şi mai mulţi cartofi, mai multe felii de pastramă şi felii groase de pâine prăjită în grăsime cu brânză topită deasupra.

Clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Ce bine că o să avem hrană şi adăpost în seara asta, din moment ce voi, flăcăilor, păreţi a înfuleca proviziile pentru două săptămâni la o singură masă.

Bărbaţii avură bunul-simţ să se arate ruşinaţi, dar nu se opriră din mâncat.

— Vă pot oferi un mic dejun, domnule Sinclair? întrebă Emma, formalitatea crudă a tonului ei servindu-i doar ca amintire a sunetelor neajutorat pe care ea le scosese din adâncul gâtlejului în timp ce el o săruta noaptea trecută.

Ea luă o felie de pastramă din propria farfurie şi i-o oferi.

El acceptă fără tragere de inimă pastrama, ştiind exact cum trebuie să se fi simţit Adam când Eva îi dăduse mărul.

Privind-o circumspect, el încercă o bucată din carnea crocantă de porc. Dacă mirosul era dumnezeiesc, gustul era un extaz pur. Înainte de a-şi da seama, terminase toată felia şi se lingea de grăsime pe vârful degetelor, lipsit de maniere – şi de ruşine.

— Fata găteşte ca un înger, mormăi Bon cu gura plină cu cartofi. Dacă nu ar fi deja promisă contelui, aş lua-o chiar eu de nevastă.

— Vai, îţi mulţumesc, Bon, răspunse Emma radiind de încântare. Chiar daca mama îmi spunea că e o îndeletnicire de rând care cu greu i se potriveşte unei doamne, mie mi-a plăcut întotdeauna să gătesc. Când eram mică, Cookie obişnuia să mă alunge din bucătărie cu o mătură. Din fericire, a fost o pasiune care i-a prins familiei mele tare bine după ce Cookie… s-a pensionat.

Ea se uită în jos ca să evite privirea

pătrunzătoare a lui Jamie. Se apucase, probabil, de gătit după ce tatăl ei risipise toţi banii lui Cookie la masa de jocuri şi pe ginul ieftin. Jamie nu se putu abţine să se întrebe dacă surorile ei mişcaseră vreodată vreun deget ca să o ajute.

Amintindu-şi de misiunea care îl făcuse să plece din tabără înainte ca oricare dintre ei să se trezească, el luă perechea de iepuri de câmp curăţaţi şi jupuiţi de pe umăr şi îi aruncă la picioarele ei.

Când ochii ei albaştri speriaţi îi întâlniră pe ai lui, el îi spuse:

— Atâta timp cât călătoreşti alături de mine, nu-ţi va lipsi carnea proaspătă de pe masă.

Spunând asta, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre calul său.

— Terminaţi cu înfulecatul şi împachetaţi-vă catrafusele. Dacă vrem să ajungem la Muira înainte de miezul nopţii, nu avem timp de zăbovit.

— Şi cine este Muira? strigă Emma în urma lui.

— O prietenă, spuse el scurt. Şi nu vă ataşaţi prea tare de fată, li se adresă peste umăr oamenilor lui. Nu e un animal de companie. Nu o puteţi păstra.

Când gemetele lor descurajate îi ajunseră la urechi, Jamie hotărî că ar face bine să ţină şi el seama de propria avertizare.

*

Jamie călări într-un ritm neobosit în acea zi fără sfârşit, uitându-se adesea peste umăr, de parcă ar fi fugit de un diavol pe care numai el îl putea vedea.

La început, Emma încercă să stea ţeapănă în şa în spatele lui, mândria împiedicând-o să se ţină de el. Dar, după ce se văzu nevoită pentru a treia oară să-l apuce înnebunită de partea din spate a vestei ca să nu alunece de pe cal şi să cadă dincolo de marginea unei stânci, Jamie rosti o înjurătură exasperată, descălecă şi urcă pe cal în spatele ei. Strecurându-şi un braţ în jurul taliei ei, o trase în culcuşul format de coapsele lui cu o mişcare care o avertiză că nu avea niciun chef de împotriviri.

Pe măsură ce dealurile deveniră din ce în ce mai abrupte, copacii mai rari şi terenul tot mai accidentat, Emma mai că se simţi recunoscătoare pentru atitudinea lui agresivă. Fără pieptul lui impunător şi fără braţele musculoase care să o sprijine, ea s-ar fi dus probabil de-a dura în vreo râpă cu stânci şi şi-ar fi rupt gâtul.

Toţi aveau motive să fie recunoscători că îşi începuseră călătoria cu burţile pline, având în vedere că Jamie le permisese doar câteva pauze pentru a-şi satisface cele mai de bază nevoi precum hrană, apă şi odihnă. Judecând după nerăbdarea cu care îi zorea şi le cerea să se urce iar pe cal, pauzele erau mai mult pentru beneficiul

cailor decât pentru al lor.

După fiecare cinci kilometri parcurşi, aerul devenea tot mai rarefiat, făcând ca vântul să se simtă precum muşcătura unui bici pe pielea sensibilă a Emmei. Pâlcuri de zăpadă murdară începură să-şi facă apariţia pe sub grupurile răzleţe de mesteceni şi de cedri pe măsură ce lăsară cu mult în urmă chiar şi cel mai vag indiciu de primăvară.

Lumea Emmei se reduse curând la culcuşul musculos al corpului lui Jamie şi la legănatul constant al calului. Amintirile ei despre Anglia – cu razele de soare dansând pe iarba fragedă de primăvară şi cu ciocârlii cântând în copacii care înmugureau – păreau simple ecouri îndepărtate ale unui vis. Exact atunci când crezu că nu putea îndura o stare mai mizerabilă, o burniţă rece începu să cadă din cerul de plumb.

Jamie scoase o ţesătură impermeabilă din desagă şi o folosi ca să facă un cort improvizat deasupra capetelor lor. Eforturile lui fură zădărnicite când vântul capricios îşi schimbă direcţia şi începu să îndrepte acele de gheaţă ale ploii înspre chipul lor. Nu dură mult, şi picurii începură să se scurgă de pe genele Emmei şi să se împrăştie pe obraji de parcă ar fi fost lacrimi. Călcându-şi pe mândrie, se ghemui la adăpostul lui Jamie, udă până la piele şi tremurând toată.

În scurt timp, fură nevoiţi să-şi încetinească ritmul, astfel încât caii să-şi poată croi drum pe

stâncile alunecoase. Capul Emmei începu să se balanseze incontrolabil. Nu ar fi putut spune dacă o lua somnul sau leşinase de teamă, dar, atunci când deschise ochii, descoperi o lume deopotrivă dureros de familiară şi cu totul străină.

Pesemne că visa, gândi ea, epuizarea ei transformându-se într-o stare înceţoşată de uimire. Cum altfel se explica tabloul fermecat din faţa ochilor ei? Ea clipi, dar priveliştea nu dispăru, fiind suficient de confortabilă şi de reală încât să simtă cum i se pune un nod de dor în gât.

Ploaia se transformase în zăpadă cât timp moţăise ea – fulgi albi pufoşi valsau prin poiană înaintea lor, purtaţi pe braţele vântului. În mijlocul poienii era o cabană. Nu era căsuţa dărăpănată a unui mic arendaş, ci o structură robustă construită din granit erodat şi încoronată cu un acoperiş de paie. Strălucirea veselă a luminii lămpii se revărsa prin ferestrele săpate în ea precum un far ce-i întâmpină pe călătorii obosiţi.

Pentru ochii Emmei, cabana arăta de parcă ar fi fost construită din turtă dulce şi marţipan în loc de piatră şi mortar. Aproape că se aştepta să vadă o cotoroanţă osoasă, cu părul alb, făcându-le semn din uşă, dornică să îi ofere bomboane şi dulciuri înainte de a o îndesa în cuptorul încins.

Era o soartă care chiar nu o îngrozea în acel moment, îşi dădu ea seama, scuturată de o nouă serie de frisoane.

Din moment ce calul încetase în cele din

urmă să se mai balanseze, rămăsese o singură constantă în viaţa ei – braţele lui Jamie. El descălecă, trăgând-o de pe animal odată cu el, într-o singură mişcare fluidă. În loc să o pună în picioare, o strânse la piept şi merse cu paşi mari spre cabană, cărând-o ca pe un copil.

Emma se uită pe furiş la el. Fulgi de zăpadă proaspeţi se aşezaseră pe părul lui negru bogat şi se aprindeau precum un praf de diamant în genele sale.

Ştia că ar fi trebuit să protesteze la comportamentul lui arogant. Ar fi trebuit să insiste să o lase jos exact în acea secundă. Dar nu era pe deplin sigură că picioarele tremurânde aveau s-o sprijine. Aşa că îşi trecu un braţ în jurul gâtului său, spunându-şi că era mai puţin umilitor decât să se prăbuşească la pământ la picioarele lui. În timp ce îşi odihni capul obosit pe umărul lui, ea se gândi cât de nedrept era că cineva atât de nedemn de încredere putea fi totodată atât de puternic, de cald şi de solid.

Pe măsură ce se apropiau de prispa de piatră a cabanei, uşa de lemn se deschise ca prin magie.

Jamie se aplecă sub rama uşii joase. Fură imediat cuprinşi de un nor de aer cald, uşor parfumat cu aroma delicioasa a biscuiţilor cu scorţişoară.

De-abia după un moment de confuzie, Emma îşi dădu seama că nu o cotoroanţă le deschisese uşa, ci o femeie rumenă în obraji, aproape la fel de

lată precum era de înaltă. Nu era o treabă prea grea, din moment ce creştetul capului ei abia ajungea la cotul lui Jamie.

Judecând după cămaşa de noapte strânsă pe corp, şifonată, şi după cosiţele lungi, albe, care îi cădeau peste umeri, sosirea lor o scosese pe gazdă din pat. Dar asta nu părea să-i umbrească încântarea.

Bătu din palme, un zâmbet împodobindu-i obrajii rozalii.

— Jamie, flăcăul meu scump! Măi să fie, dar eşti o privelişte pentru ochii suferinzi ai unei femei bătrâne!

Chiar şi împovărat cu greutatea Emmei, Jamie tot reuşi să se aplece şi să sărute creştetul cărunt al femeii.

— Nu e nevoie de falsă modestie, Muira. Ştii că eşti cea mai frumoasă femeie de la nord de Edinburgh. Am fost pe jumătate îndrăgostit de tine pe când eram un puşti.

— Doar pe jumătate? întrebă ea ruşinoasă, chicotind ca o şcolăriţă. Încă mai aştept să îţi bagi minţile în cap şi să mă ceri de soţie.

— Şi ştii că aş face-o dacă nu m-aş gândi că l-ar deranja pe soţul tău. Jamie se îndreptă, uitându-se în jurul camerei confortabile şi spaţioase care părea că serveşte atât ca salon, cât şi ca sufragerie. Unde este?

— A plecat iar la vânătoare cu băieţii. Ochii bătrânei sclipeau de răutate. S-ar învăţa minte

dac-ar găsi un amant tânăr şi înflăcărat la mine în pat când s-ar întoarce.

— Muşcă-ţi limba, femeie. Ştii că ar împuşca pe orice bărbat suficient de prost cât să se comporte uşuratic cu sfioasa lui tânără mireasă. Aproape că l-a împuşcat pe bunicul meu la un moment dat, şi nu a făcut nimic mai mult decât să-ţi facă cu ochiul.

Femeia îl bătu pe Jamie pe umăr.

— După treizeci şi cinci de ani de căsătorie cu Drummond MacAlister, e nevoie de ceva mai mult decât câteva linguşiri din partea unui flăcău cu vorbe dulci ca tine pentru a o face pe această mireasă să se fâstâcească. Cum o mai duce bunicul tău, ia zi-mi? Speram ca bătrânul ăla încăpăţânat să coboare de pe munte şi să ne viziteze înainte să se pornească zăpezile, dar n-am văzut nici urmă de el în toate aceste luni lungi.

Din poziţia în care stătea Emma, fu imposibil să rateze încordarea bruscă din maxilarul lui Jamie sau accelerarea slabă a pulsului la gâtul lui.

— Stă mai aproape de casă în zilele astea. Nu l-am mai văzut nici eu de aproape două luni.

Muira pufni.

— Doar nu te aştepţi să cred că diavolul ăla bătrân s-a retras în balansoarul lui. Dacă ar fi după el, încă ar mai sta în fruntea flăcăilor şi tu ai fi în continuare la St. Andrews, făcând pe nobilul.

Jamie se prefăcu a se cutremura la acest gând.

— Nu aş fi supravieţuit niciodată acolo. Whisky-ul era slab, iar fetele nu erau nici pe departe la fel de arătoase ca tine.

Grijile estompară sclipirea din ochii Muirei când se uită dincolo de ei în întunericul din curte. Să aduc pistoalele şi să ferec uşa? Sunteţi urmăriţi?

— Deocamdată nu. Cu excepţia unei haite de oameni uzi până la piele, înfometaţi, obosiţi, care ar schimba bucuros sufletele lor muritoare pentru un castron de napi fierbinţi şi pe o invitaţie de-a înnopta în grajdul tău.

Muira îşi frecă mâinile durdulii, ca şi cum trezirea din somn în miez de noapte ca să hrănească o duzină de oameni hămesiţi era modul în care vedea ea raiul pe pământ.

— O să pun numaidecât o oală pe vatra din bucătărie. Şi o să-i spun tânărului Nab să lege oile, adăugă ea şi flutură sugestiv din gene. Îşi îndreptă atenţia spre Emma, cu ochii ei de culoarea caramelei la fel de luminoşi şi de curioşi ca ai unui măcăleandru. Şi ce avem noi aici? Ai găsit un bizam pe jumătate înecat jos, în ţinuturile mlăştinoase?

În orice alt moment, Emma s-ar fi revoltat să fie asemănată cu un rozător. Dar în momentul de faţă nu putea nici măcar să scoată un chiţăit de protest prin dinţii care îi clănţăneau.

Ea simţi braţele lui Jamie strângându-se în jurul ei.

— Speram să ai grijă de ea cât mă ocup de oameni şi de cai.

— Aşa voi face, băiete. Cloncănind ca o cloşcă îngrijorată, Muira îi aruncă o privire mustrătoare. Şi, după cum arată biata copilă, o să fac o treabă de o mie de ori mai bună decât tine.

Ridicând o lampă strălucitoare cu ulei din cârligul ei, gazda îi pofti în cameră. După ce dormise pe pământul rece timp de două nopţi, cabana confortabilă, cu tavanul jos şi cu o podea din lespede de piatră măturată cu grijă îi părea Emmei palatul unui rege. O scară îngustă de lemn era ascunsă într-o nişă în colţ. Aparent, cabana avea un al doilea etaj complet, nu doar o mansardă de dormit.

Mănunchiuri aromate de rozmarin şi de cimbru uscat fuseseră atârnate în cârlige de fier înfipte în căpriorii de stejar expuşi, împreună cu o gamă impresionantă de vase de fier şi de oale de cupru. Jamie trebui să se ferească pentru a evita să dea cu capul de cea mai mare dintre ele.

Emma uită de toate celelalte desfătări din cameră atunci când văzu focul trosnind voios în vatra de piatră. Un câine bătrân cu botul încărunţit moţăia pe un rest de covor, în faţa focului. Şi-ar fi dorit să-l gonească de acolo şi să se ghemuiască ea în locul lui.

Jamie o puse uşor pe laviţa cea mai apropiată de vatră, apoi se îndreptă suficient cât să-i şoptească Muirei ceva la ureche.

— Da, mă voi ocupa şi de asta, băiete. Femeia încuviinţă din cap, licăritul viclean revenind în ochii ei. Va fi gata când te vei întoarce.

De parcă ar fi fost nerăbdătoare să-şi respecte promisiunea misterioasă, se întoarse spre partea din spate a cabanei şi bătu cu putere din palme. Emma îşi întinse gâtul, aşteptând să vadă dacă un trio de elfi sau poate un unicorn avea să-şi facă apariţia ca să îi îndeplinească porunca.

Dar nu văzu decât două slujnice ieşind din ceea era probabil o bucătărie, frecându-şi ochii înceţoşaţi. Cea cu tenul rumen şi cu nasul cârn era aproape la fel de scundă şi de împlinită ca stăpâna ei, dar cealaltă era o tânără graţioasă, înaltă, cu bucle negre, strălucitoare, de ţigăncuşă şi cu sânii rotofei, ce stăteau să se reverse din corsajul ei decoltat.

Privirea i se lumină când îl văzu pe Jamie, făcând primirea Muirei să pară chiar rece în comparaţie cu a ei.

— Vai, ce mi-e dat să-mi văd ochilor! Jamie Sinclair în carne şi oase, se pisici ea, odihnindu-şi o mână pe un şold graţios. A trecut mult prea mult timp de când m-ai vizitat… adică ne-ai vizitat ultima oară.

Capitolul 15

Evitând cu hotărâre ochii Emmei, Jamie dădu

scurt din cap.

— Arăţi bine, Brigid. Ca întotdeauna.

Emma nu făcu decât să se holbeze, fascinată de urma de culoare care acoperi pometii lui proeminenţi. Nu şi-ar fi imaginat că era genul de bărbat care să roşească.

— Nici pe departe la fel de bine ca tine, răspunse Brigid, măsurându-l din cap până în picioare, de parcă nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să-l atragă în cea mai apropiată şură pentru o tăvăleală dezmăţată. Şi nu ar fi fost pentru prima dată, dacă era să judeci după modul în care îşi lingea buzele arzânde.

Emma se uită la fetişcana impertinentă printre şuviţele ude ale părului ei, apoi îşi plecă privirea când îşi dădu seama ce făcea. Din fericire, Jamie se întorsese deja şi se îndrepta cu paşi mari înapoi spre uşă, fără îndoială uşurat să scape de povara care devenise ea pentru el.

Muira le alungă pe ambele slujnice înapoi în bucătărie.

— Hai, la treabă acum! N-avem timp de căscat gura şi de flirtat! Avem multe de făcut şi puţin timp la dispoziţie.

Brigid îi aruncă Emmei o privire dispreţuitoare înainte să plece în grabă înapoi spre bucătărie cu Muira şi cu cealaltă slujnică pe urmele ei.

Emma îşi scoase cizmele şi se cuibări în faţa focului, pe deplin fericită să se încălzească la

căldura lui şi să-i ţină companie bătrânul câine încărunţit. Din când în când se auzea zăngănitul înfundat de vase, înjurături galice ocazionale şi sunetul de târşâit de picioare în susul şi în josul scărilor din spatele ei. Hainele ei tocmai începeau să treacă de la ude leoarcă la neplăcut de jilave atunci, când Muira reapăru şi-i întinse un bol de lemn. Emma dădu repede pe gât conţinutul său, interesată doar de faptul că era cald şi că semăna vag cu nişte legume pe care le recunoştea. Fu la fel de recunoscătoare şi pentru ceaşca de ceai fierbinte pe care Muira i-o îndesă în mâinile încă tremurânde.

Îşi petrecu un moment binecuvântat inhalând aburul care se înălţa din ceaşcă înainte să o ridice la buze.

Lichidul alunecă pe gâtul ei sensibil, arzând-o centimetru după centimetru. Se înecă, aruncându-i Muirei o privire lipsită de apărare.

— Dă-l tot pe gât, drăguţa, o îndemnă bătrâna, punându-şi greutatea considerabilă pe marginea vetrei. Whisky-ul îţi va încălzi oasele mult mai repede decât o va face ceaiul.

Clipind ca să-şi îndepărteze lacrimile care îi înţepau ochii, Emma încercă să ia o a doua înghiţitură de ceai întărit cu whisky. Muira avusese dreptate. Arsura se transformă curând într-o fierbinţeală plăcută care îi încălzi pântecele şi îi trimise furnicături prin degetele amorţite de la mâini şi de la picioare.

Emma nu ar fi putut spune ce anume îi decongelă limba îngheţată, whisky-ul sau scânteia plină de compasiune din ochii femeii, dar se pomeni deodată întrebând:

— Îl cunoaşteţi de mult pe Jamie?

— De când era un prichindel călare pe umerii bunicului său. Pe obrajii durdulii ai femeii apăru un zâmbet. Ramsey nu putea face nici măcar un pas pe atunci fără ca Jamie să-l tragă de haine. Oh, obişnuia să facă mare tam-tam şi să se plângă, dar nu încăpea îndoială că puştiul era lumina ochilor lui. Aproape că i s-a frânt inima când l-a trimis pe Jamie la şcoala aceea de fiţe, când băiatul a împlinit şaptesprezece ani.

— Păcat că n-au fost în stare să-l înveţe şi bunele maniere acolo, murmură Emma, încă simţindu-se ciudat de incomodă după ce văzuse primirea incredibil de familiară a lui Brigid.

Muira îi aruncă o privire mustrătoare.

— Ei, ai grijă la limbă, fătucă. Un bărbat nu are nevoie de maniere atunci când are o inimă puternică. Au fost multe ierni cu ger năprasnic în care eu şi bărbatul meu nu am fi supravieţuit dacă Jamie – sau bunicul său înaintea lui – nu ne-ar fi adus lapte şi carne sub forma vreunei junci furate sau două. Dacă nu ar fi fost bărbaţii Sinclair, Hepburn şi câinii lui de companie ne-ar fi alungat de pe acest munte către poale cu mult timp în urmă. Clanul Sinclair ne pune carne pe mese şi bănuţi în portofel atunci când vremurile sunt

strâmtorate. Ca să vezi, chiar trei dintre băieţii mei au mers cu Jamie în drumeţii pentru un sezon, înainte de a se aşeza la casele lor cu soţiile, ca să-şi crească odraslele.

— L-ai mai apăra cu atâta înverşunare dacă ţi-aş spune că m-a răpit?

Având în vedere primirea servilă pe care Muira i-o făcuse lui Jamie, nu era ca şi cum Emma s-ar fi aşteptat ca gazdei lor să-i sară inima din piept de groază şi să alerge la autorităţi. Dar fu totuşi un pic contrariată când femeia se aplecă şi o bătu părinteşte pe genunchi.

— Măcar atâta am bănuit şi eu, dragă. Şi Drummond al meu m-a furat chiar de sub nasul tatălui meu drag.

Emma o privi pe femeie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Vrei să spui că şi soţul tău te-a răpit?

— Da, aşa a făcut. Muira oftă, ochii devenindu-i un pic înceţoşaţi când îşi aduse aminte. M-a aruncat pe spinarea calului său şi a plecat cu mine în faţa a o jumătate din sat. Aveam şase surori mai mici, şi toate erau moarte de invidie.

Poate că femeia aia era nebună, gândi Emma în timp ce holbă ochii la chipul radiant al Muirei. Poate că toţi scoţienii erau nebuni.

— Dar nu mai suntem în Evul Mediu. Luă încă o înghiţitură din amestecul de ceai cu whisky, simţind că indignarea ei începea să crească odată

cu temperatura corpului. De unde vin eu, bărbatul o curtează pe femeia pe care o place. O peţeşte. Îi scrie poezii în care îi preamăreşte gingăşia chipului, eleganţa paşilor, blândeţea temperamentului. Nu o aruncă peste umăr şi o cară în peştera lui. Sau în cabana lui, adăugă ea, aruncând o privire împrejurimilor primitoare. Cabana, cu covoarele ei uzate şi cu mobilierul zgâriat, dar totuşi bine făcută, arăta ca un loc în care viaţa nu era pur şi simplu trăită, ci sărbătorită. De unde vin eu, bărbaţii se comportă într-o manieră civilizată. Precum nişte domni, încheie rigid, nu asemenea unor sălbatici sau barbari.

— Ooo, dar nu e nimic blând sau civilizat la ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie în dormitor. Muira îi făcu cu ochiul. Cel puţin nu în cazul în care femeia este norocoasă, să ştii.

— Şi Muira a fost întotdeauna una dintre cele mai norocoase dintre femei. Emma tresări când auzi vocea lui Jamie în spatele ei, făcând-o să creadă că probabil auzise fiecare cuvânt din discursul ei ridicol de înflăcărat. Are şapte fii voinici şi douăzeci şi şapte de nepoţi ca dovadă.

Muira se ridică de pe vatră şi îi dădu una peste braţ, râzând necuviincios.

— Ai rămas în urmă, băiete! Am douăzeci şi opt de nepoţi acum. Soţia lui Callum l-a născut pe cel de-al şaptelea ţânc în timp ce erai plecat să-i mai tai din aere lui Hepburn.

Amintindu-i-se din nou că logodnicul ei nu avea mulţi admiratori pe acest munte, Emma sorbi ceaiul rămas dintr-o singură înghiţitură amară şi aşteptă ca Jamie să o informeze pe Muira că nu o furase pentru a o face soţia lui, ci pentru a i-o vinde duşmanului său în schimbul a ceva. Dar el doar îi smulse ceşcuţa goală de ceai din mână şi i-o dădu Muirei, după care o luă iar pe Emma în braţe ca pe un bebeluş.

Ea înţepeni, nemaifiind dispusă să accepte să fie tratată ca un copil încet la minte.

— Puteţi să mă lăsaţi jos acum, domnule. Vreau să ştiţi că sunt perfect capabilă să…

— … îţi ţii limba pentru încă cinci minute, îi termină el propoziţia cu blândeţe, îndreptându-se cu paşi mari spre scări.

Emma închise gura, nedorind să facă tărăboi în faţa Muirei sau a slujnicelor ei. Fetele îşi făcuseră din nou apariţia şi îl priveau pe Jamie cum o ducea în braţe. Fata corpolentă rămase cu gura căscată de fascinaţie, în timp ce Brigid privi cu nişte ochi mijiţi, ca de felină.

Surorile mai mici ale Muirei păruseră, probabil, cam la fel de invidioase atunci când Drummond MacAlister ieşise călare din sat alături de viitoarea sa mireasă care se smiorcăia în spinarea calului lui. Emma ştiu că ar trebui să fie mai preocupată de modul în care comportamentul lui Jamie i-ar fi putut afecta reputaţia, dar de-abia putu rezista dorinţei copilăreşti de a-şi scoate

limba la Brigid când trecură de ea.

Jamie o luă la stânga în partea de sus a scărilor, ducând-o într-o cameră de la capătul coridorului îngust, puţin mai mare decât o fereastră de mansardă ascunsă sub cornişe. Singurul mobilier din cameră consta dintr-un scaun cu spătar ca o scară, o masă micuţă cu o lampă pe ea şi o cadă rotundă de lemn cu marginea de fier.

O cadă rotundă de lemn cu rotocoale de aburi care se înălţau dinspre apa încălzită.

— Mi-e teamă că asta e tot ce am putut face din moment ce nu am avut timp să-ţi compun o odă pentru a-ţi preamări gingăşia chipului şi eleganţa mersului. Sau blândeţea temperamentului, adăugă Jamie ironic.

Emma se puse pe picioare şi înaintă spre cadă, uitând cu totul de cât de supărată era pe el. În acel moment, i-ar fi iertat orice – chiar şi o crimă. Le auzise pe slujnice târşâindu-şi picioarele în sus şi în jos pe scări în timp ce ea lenevea în faţa focului, dar mintea ei era prea amorţită de frig şi de epuizare pentru a-şi da seama că duceau găleţi de apă încălzită. Acum ştia exact ce îi şoptise Jamie Muirei înainte de a ieşi pentru a se ocupa de caii şi de oamenii lui.

— Oh, Jamie, suspină ea, plimbându-şi degetele prin apa caldă, mătăsoasă. Este minunat!

Îşi înălţă capul şi îl văzu cum o cântărea cu privirea, cu o lumină ciudată în ochi. Zâmbetul ei

păli.

— Ce este? De ce te holbezi aşa la mine?

— Este prima dată când îmi aud numele de creştin rostit de buzele tale. Privirea lui căzu pe acele buze, dezmierdarea caldă a ochilor lui încălzind-o în locuri în care nici măcar whisky-ul nu reuşise să ajungă. Îmi place mult cum sună.

Înainte de a putea absorbi pe deplin impactul cuvintelor lui, el plecă, lăsând-o singură să-şi treacă un deget tremurând peste buzele întredeschise.

*

„Oh, Jamie…”

Jamie ieşi cu paşi mari din cabană, încercând să nu se gândească la cât de mult îşi dorea să audă iarăşi acele cuvinte pe buzele Emmei, de data aceasta încheindu-se cu un icnet de plăcere sau poate chiar cu un geamăt adânc de capitulare în timp ce el îngenunchea între coapsele ei apetisante şi pistruiate şi…

Îşi înăbuşi el însuşi un geamăt. Paşii lui neliniştiţi îl purtară până la marginea pantei stâncoase din spatele cabanei Muirei. Zăpada încă venea în rotocoale din cer, dar particulele fragile de gheaţă nu reuşeau mai deloc să-i răcorească trupul înfierbântat, în ciuda vântului tăios, tot ce putea vedea era cum Emma îşi scotea hainele umede şi se scufunda în apa caldă, exact cum îşi

dorea el să se afunde în Emma.

Era mult prea târziu pentru asemenea gânduri naive. Aşteptase deja o viaţă întreagă pentru a smulge ceea ce îşi dorea de la Hepburn, şi acum timpul se scurgea implacabil.

Dacă Hepburn îi dădea ce voia, nu avea de ales decât să-şi onoreze cuvântul şi să i-o trimită pe Emma înapoi în faţa altarului din abaţie, pentru a-l lua pe conte de soţ, domn, stăpân şi tată al copiilor ei.

Îşi încleştă pumnii. Reuşise să se convingă cu mult timp în urmă că exista doar un singur lucru pe care Hepburn îl avea şi fără de care nu putea trăi. Îi dispreţuise lăcomia bărbatului, aroganţa, setea lui nesăţioasă de putere.

La urma urmei, de ce ar trebui el – Jamie Sinclair – să fie invidios pentru o grămadă de pietre vechi, când el avea ceva mult mai preţios – libertate?

Nu era prizonier între patru pereţi, ci dormea sub întinderea împestriţată de stele a cerului, întregul munte fiindu-i regat. De ce ar avea nevoie de o mulţime de servitori care să fie la cheremul lui când îi avea pe oamenii lui loiali dispuşi să meargă alături de el măcar pentru promisiunea companiei şi a aventurii?

Şi totuşi, iată-l râvnind la mândra şi înfocata mireasă a lui Hepburn. De ce nu putea fi o creatură răsfăţată, lacomă, dispusă să-şi vândă trupul tânăr şi apetisant pentru o pereche de

cercei cu diamante sau o mantie împodobită cu blană de hermină? Dacă ar fi fost aşa, poate nu şi-ar fi dorit atât de mult să o facă a lui. Nu ar mai sta acolo, în ger, cu fiecare centimetru din corpul său atât de înfierbântat, că aproape simţea zăpada topindu-se sub cizmele lui. S-ar putea încă mulţumi cu genul de femeie care l-ar invita în patul ei fără să-i ceară mai mult de un sărut, cu atât mai puţin un angajament de devotament pe viaţă.

De parcă gândurile lui le plăsmuise din zăpada care cădea în rotocoale, două braţe calde de femeie se materializară şi se strecurară în jurul taliei lui.

Jamie închise ochii, permiţându-şi să-şi imagineze, preţ de o clipă în care îşi simţi inima grea cum îi bubuia până în vintre, că erau braţele Emmei. Că era Emma cea care înfruntase zăpada ca să fie în compania lui. Emma proaspătă după baie, cu pielea încă umedă şi roz, cu moliciunea irezistibilă a sânilor ei presaţi pe spatele lui.

Dar nu mirosul îmbătător de liliac spălat de ploaie îi gâdilă nasul. Simţi o urmă de fum de la focul din bucătărie amestecată cu moscul inconfundabil al dorinţei feminine.

Se întoarse, suspinul său materializându-se în aerul rece.

— Ar trebui să te întorci în cabană, Brigid, până nu îngheţi ca nătăfleaţa de frig.

Slujnica pieptoasă îşi încolăci braţele în jurul

gâtului lui, râzând la el.

— A, dar nu e nicio primejdie să se întâmple asta atâta timp cât eşti tu prin preajmă, nu? Din câte îmi amintesc, te pricepi să încălzeşti o fată.

Jamie gemu când una din mâinile ei mici şi lacome se aventură între ei, frecându-i mădularul lung şi ferm prin pielea moale de căprioară a pantalonilor săi.

— Ia te uită, şuieră ea, aruncându-i o privire sfioasă. I-am spus Gildei c-ai să fii dornic să mă vezi în seara asta. Dar nu am avut nicio idee *cât* de dornic.

Pe Jamie nu îl lăsă inima să-i spună că fusese *dornic* încă de când aruncase o anumită englezoaică suplă sus pe şaua calului său, cu două zile în urmă.

Se părea, oricum, că ea nu avea chef de conversaţie. Era prea ocupată să-şi plimbe pe gâtul lui buzele umede şi fierbinţi şi să-şi frece sânii ei plini de pieptul lui.

Jamie ştia că ar fi al naibii de prost dacă nu i-ar ridica fustele chiar acolo unde se aflau şi nu-i savura oferta. Poate că, dacă ea i-ar îndepărta durerea mistuitoare din vintre, sângele i-ar circula mai uşor înspre creier. Ar fi capabil să-şi potolească obsesia crescândă faţă de mireasa altuia.

Reţinându-şi o înjurătură sălbatică, îşi înfăşură braţele în jurul lui Brigid şi se lăsă pe deplin pradă voluptăţii apetisante a sărutului ei.

*

Emma îşi rezemă ceafa de marginea căzii şi închise ochii, permiţând apei să-i topească şi ultimul fior de frig din oase. O somnolenţă delicioasă o învălui pe măsură ce fierbinţeala persistentă a whisky-ului din stomacul ei se combina cu căldura seducătoare a apei care îi lovea sânii.

Slujnicele lăsaseră o cârpă curată, o bilă de săpun şi un prosop de în pe marginea căzii. Deşi era foarte posibil ca Muira să fi făcut cu propriile mâini săpunul, Emmei nu i s-ar fi părut mai divin dacă ar fi fost făcut în Paris şi ar fi mirosit a lavandă. Se săpunise bine şi frecă pe îndelete murdăria pe care călătoria lor i-o lăsase pe piele şi în păr.

Se cufundă şi mai adânc în apă şi ascultă vântul şuierând în cornişe, înăbuşindu-şi un geamăt de plăcere pură. Ştia că în cele din urmă avea să fie nevoită să iasă din cadă. Dacă amâna prea mult, se temea că Jamie ar putea da pur şi simplu buzna, hotărând că era timpul să i se alăture.

Împotriva voinţei ei, imaginaţia ei nestăpânită îi plăsmui o imagine cu el cufundându-se în apă la fel de gol ca în ziua în care se născuse, îndreptându-se să o ia în braţe cu un zâmbet lacom ademenitor, corpul lui musculos la fel de

umed şi de strălucitor ca al unei foci. O căldură de altă natură o cuprinse, întărindu-i vârfurile roz ale sânilor ei şi făcând ca focul din pântecele ei să coboare până când se transformă într-o durere surdă în vintre.

Se ridică în cadă şi stătu dreaptă, cu ochii larg deschişi. În ciuda aerului răcoros care îi mângâie obrajii, se simţi dintr-odată febrilă şi nelalocul ei. Îşi puse dosul palmei pe frunte. Poate că expunerea la aceste condiţii meteorologice fusese prea mult pentru ea. Poate că o malarie fatală îi dădea târcoale. Îşi petrecuse nenumărate ore visând la Lysander în intimitatea băii ei – singurul loc în care putea scăpa de ochii curioşi ai surorilor sale –, dar nu fusese niciodată cuprinsă de astfel de viziuni tulburătoare. Chiar şi în cele mai îndrăzneţe fantezii ale ei, Lysander fusese îmbrăcat în haine de gală specifice nobililor, în cizmele lui la modă peste genunchi perfect lustruite, cu nodul lavalierei impecabil strâns. Nu îndrăznise niciodată să şi-l imagineze făcând ceva mai cutezător decât să fure un sărut nevinovat de pe buzele ei ţuguiate.

Se încruntă. Acum, că se gândea la asta, de-abia îşi mai putea aminti chipul lui. Caracteristici care fuseseră cândva incredibil de dragi ochilor ei se pierdeau acum într-o ceaţă neclară. Părul lui ondulat nu mai sclipea ca aurul în amintirea ei, ci părea lipsit de culoare şi de viaţă, ca o pănuşă. Vocea lui perfect modulată, cu dicţia precisă şi

consoanele concise, suna la fel de insipid ca o ceaşcă de ceai vechi de o zi. Nu se simţise pic de înflăcărare în vocea lui, niciun ecou de pasiune tulburătoare care să o facă pe o femeie să viseze la mai mult decât un sărut atunci când era singură în baie.

Pe măsură ce febra aceea tulburătoare o cuprinse din nou, Emma ieşi repede din cadă, ştergându-se cu pânza aspră de în. Se gândea fără tragere de inimă că avea să fie nevoită să se îmbrace iar cu hainele umede, când zări cămaşa de noapte agăţată pe un cuier din apropiere.

Îşi trase faldurile cămăşii proaspăt spălate peste cap. O rafală răzleaţă de vânt lovi fereastra mansardei, izbind-o cu putere de perete. Aerul rece inundă camera, făcându-i Emmei pielea de găină.

Se grăbi să închidă fereastra, dar degetele ei îngheţară pe zăvor când zări cele două siluete înlănţuite într-o îmbrăţişare fierbinte, la capătul pantei de sub fereastră.

Capitolul 16

Zăpada părea să arunce o lumină supranaturală pe terenul pietros din spatele cabanei, astfel că îi era cu atât mai uşor să-l zărească pe Jamie în braţele altei femei.

Acea privelişte o făcu pe Emma să se simtă ciudat de înfierbântată, apoi înfrigurată – ca şi cum fulgii de zăpadă nu mai pluteau dincolo de fereastră, ci în inima ei.

În timp ce îi privea, dorindu-şi să-şi mute privirea, dar neputând rezista tentaţiei de-a se uita, Brigid îşi încolăci braţele chiar mai strâns în jurul gâtului lui Jamie şi îşi dădu capul pe spate râzând la el, dinţii ei albi lucind în contrast cu pielea oacheşă. Emma nu putea auzi ce spunea femeia, dar, atunci când mâna îi alunecă şi dispăru între cei doi, Jamie îşi dădu capul pe spate şi scrâşni din dinţi, expresia lui nefiind deloc dificil de interpretat.

Era expresia unui om aflat în chinurile unei dureri teribile, dar speciale. Un bărbat dispus să facă orice ca să transforme durerea în plăcere.

Profitând de avantajul ei, Brigid îi adulmecă gâtul şi îşi frecă sânii de pieptul lui mare, unde Emma îşi odihnise capul cu atât de puţin timp în urmă. Apoi, când capul lui Brigid se lăsă pe spate într-o invitaţie fără cuvinte, scoţând la iveală linia graţioasă a gâtului ei, Emma îşi miji ochii printre fulgii de zăpadă, gata să jure că l-a văzut pe Jamie ezitând. Dar trebuie să fi fost o simplă iluzie optică a fulgilor care se roteau şi a luminii fantomatice, căci în clipa următoare Jamie îşi încolăci braţele puternice în jurul femeii şi îi devoră gura bogată, cu o foame care refuza să fie înfrânată.

Rezistând impulsului de a trânti geamul cu

forţă, riscând să-l spargă, Emma închise uşor fereastra, fără a scoate vreun sunet.

Brigid scoase un geamăt, cu buzele lipite de ale lui Jamie, vocea ei devenind un tors gutural.

— Oh, Jamie…

Jamie deschise brusc ochii. Chiar şi cu mâinile pe curbele voluptoase ale lui Brigid, el auzi vocea Emmei şoptindu-i numele, văzu ochii Emmei strălucind în sus la el, simţi buzele Emmei mişcându-se sub ale lui – întredeschise, umede şi disperate după sărutul lui. Şi după toate plăcerile pe care nu avea să le cunoască niciodată în mâinile contelui.

Jamie cuprinse cu mâinile braţele lui Brigid şi o îndepărtă uşor, dar ferm.

— Mai bine te-ai întoarce în bucătărie înainte ca stăpâna ta să vadă că ai plecat. A fost o călătorie foarte lungă şi sunt mai obosit decât mi-am imaginat.

Brigid îşi puse mâinile în şolduri, mijindu-şi ochii.

— Nu prea obosit să o cari pe sfrijita aia cât un sac de oase în sus pe scări. Din moment ce ploaia nu a rezolvat treaba, speram să sfârşeşti înecând-o în cadă.

Dacă Brigid în ghearele poftei trupeşti era o privelişte impresionantă, Brigid în ghearele geloziei era chiar magnifică. Jamie aproape că se aştepta ca frumuseţea aceea cu părul negru ca smoala şi corpul împlinit să înceapă să mârâie şi

să-l scuipe ca o pisică furioasă.

— Ce ar fi să mă laşi să te conduc înapoi la cabană? se oferi el, sperând să-i distragă atenţia şi să evite ca ea să îi scoată ochii cu unghiile.

— Nu-ţi face prea multe griji pentru mine, domnule, mârâi ea cu o dulceaţă prefăcută. Sunt sigură că Angus – ori Malcolm – nu va fi prea obosit să încălzească o fată drăguţă într-o astfel de noapte friguroasă. Îşi mişcă sfidător buclele. Sau Angus *şi* Malcolm.

Privindu-i zvâcnirea obraznică a fundului ei când se întoarse şi plecă valvârtej spre grajduri, Jamie clătină din cap şi murmură:

— Dumnezeu să-i ajute pe băieţi.

Din păcate, se părea că el avea şi mai mare nevoie de ajutor din partea Celui Atotputernic. Întrevederea lui scurtă cu Brigid reuşise doar să-l facă şi mai *dornic,* intensificându-i durerea surdă din vintre până când ajunse la o zvâcnire continuă la fel de dureroasă pe cât era de imposibil de ignorat.

Clătinând din cap, se îndreptă înapoi spre cabană, blestemându-se deja pentru că fusese atât de prost.

*

Când ciocănitul lui Jamie nu primi niciun răspuns, el împinse prudent uşa camerei de îmbăiere şi o găsi pe Emma stând pe scaunul cu

spătarul ca o scară, cu mâinile în poală într-o manieră afectată.

Cămaşa de noapte voluminoasă a Muirei îi învăluia curbele ei zvelte. Faţa ei pistruiată era încă roz după baie. O aureolă de bucle roşcate umede îi încadrau chipul.

— Ei bine, cu siguranţă nu ţi-a luat foarte mult timp, spuse ea, aruncându-i o privire vag dispreţuitoare pe sub gene.

Studiind linia îmbufnată a gurii ei, Jamie se încruntă. Când plecase, părea pe punctul de a-şi arunca braţele în jurul gâtului lui şi a-i sufoca faţa cu sărutări de recunoştinţă. Acum părea mai degrabă dornică să-i ţină capul sub apa tot mai rece din cadă, până când ar fi fost sigură că nu mai putea respira.

Se părea că în seara asta avea darul de a înfuria femeile. Cel puţin ştia ce făcuse ca să o scoată din minţi pe Brigid. Dar schimbarea bruscă de comportament a Emmei era un mister pentru el.

— Voiam să te las singură suficient timp cât să-ţi termini baia, spuse el cu precauţie.

— Ce generos din partea ta să te gândeşti la nevoile mele înainte de ale tale, răspunse ea cu un pufnet dispreţuitor. Din câte ştiu, cei mai mulţi bărbaţi sunt preocupaţi doar să-şi satisfacă propriile nevoi. Prin orice mijloace necesare… mai ales cele mai la îndemână – buza ei de sus delicată se curbă într-un rânjet dispreţuitor – sau cele mai

obişnuite.

De parcă ar fi reacţionat la starea ei de spirit, vântul care vuia în jurul cornişelor se intensifică. Fereastra din colţ se zgudui în semn de avertizare, apoi se deschise cu o bubuitură, trimiţând în cameră un şuvoi de vânt înţepător şi un vârtej de zăpadă.

Jamie se duse repede să o închidă, dar se opri cu mâna pe zăvorul defect atunci când privirea îi căzu pe porţiunea de pământ de dedesubt. Stratul subţire de zăpadă reflecta fiecare firişor de lumină, inclusiv lumina blândă a lămpii care se răsfrângea prin ferestrele de la bucătărie, făcând ca noaptea să pară la fel de luminoasă ca zorii zilei.

Se uită peste umăr la Emma. Privea în continuare drept înainte, cu maxilarul ei delicat împietrit. Umerii ei erau rigizi, iar coloana ei vertebrală, atât de ţeapănă, că nici măcar nu atingea partea din spate a scaunului. Un zâmbet de înţelegere răsări pe chipul lui Jamie.

Închise fereastra, apoi se întoarse agale în raza ei vizuală, ascunzându-şi zâmbetul satisfăcut în spatele unui căscat exagerat.

— Sunt atât de obosit, că de-abia mai pot ţine ochii deschişi. Pun pariu că o să dorm ca un prunc în seara asta.

— Îndrăznesc să spun că o vei face. Îi aruncă o privire piezişă care-l făcu să se bucure că îşi lăsase pistolul jos, în desagă. Efortul brusc şi

susţinut are adesea efectul acesta. El îşi întinse braţele cât de mult putu, aruncându-i în mod voit o privire languroasă pe sub pleoapele întredeschise. Nu cred că-mi amintesc când m-am simţit ultima dată atât de teribil de… stors de vlagă.

Temperatura din cameră scăzu cu încă zece grade, făcându-l să arunce o privire la fereastră ca să se asigure că zăvorul nu cedase din nou.

— Sunt surprinsă că încă mai ai puterea să vorbeşti. Cu atât mai mult să stai în picioare.

De parcă ar fi fost total de acord cu ea, se sprijini pe cadă, echilibrându-şi greutatea pe marginea ei, şi scoase un oftat puternic de satisfacţie.

— Da, picioarele mele sunt la fel de obosite ca ale unui miel tocmai fătat. Nu mi-aş dori nimic mai mult decât să mă prăbuşesc pur şi simplu.

— Ei bine, chiar te rog, nu mă lăsa să te opresc!

Sărind în picioare, Emma îl împinse surprinzător de tare, făcându-l să alunece în cadă. Când ateriză, împroşcă apa în toate părţile, apoi se cufundă cu totul.

Când se ridică la suprafaţă, încă derutat de gestul ei, Emma se îndrepta spre uşă, de parcă ar fi avut intenţia de a coborî până la poalele muntelui în cămaşa de noapte şi cu picioarele goale.

Cu hainele lipite de corp, Jamie se strădui să

se ridice şi îşi scoase din ochi părul din care îi curgea apă.

— Şi unde crezi că te duci, fătucă?

— Să mă culc lângă câine pe preşul de lângă vatră. Sunt sigură că n-o să-ţi fie deloc greu să găseşti pe cineva cu care să-ţi împărţi pătura. Companionul meu va avea totuşi maniere mai bune decât tine. Şi mai puţini purici.

Apucând cu o mână marginea căzii, Jamie ieşi dintr-o smucitură şi din doi paşi mari fu lângă ea. Cu aceleaşi mişcări eficiente, o cuprinse în braţe şi o aruncă cu faţa în jos peste umărul lui ud.

— Lasă-mă jos chiar acum, bădăran uriaş ce eşti! urlă ea, bătându-l în spate cu pumnii ei mici. M-am săturat să fiu cărată peste tot în această ţară uitată de Dumnezeu, ca un sac de cartofi!

Ignorând loviturile furioase ale picioarelor ei, o scoase afară pe uşă, cizmele lui pline de apă lipăind la fiecare pas.

— Cât mi-aş dori să pot fi de faţă când contele o să descopere că s-a căsătorit cu o pisică sălbatică în loc de o pisicuţă englezească smiorcăită. Dacă nu ţi-a spus nimeni până acum, fătucă, eşti chiar fermecătoare când eşti geloasă.

Emma îşi reprimă un oftat scandalizat.

— Eu? Geloasă! Nu fi ridicol, te rog! De ce aş fi geloasă? Doar pentru că te-am văzut cu labele pe o uşuratică în curtea bucătăriei? Măi să fie, nu sunt deloc geloasă! Mă simt uşurată! Acum, că ai o desfrânată cu care să-ţi satisfaci nevoile josnice,

poţi să te opreşti din inventatul scuzelor ridicole ca să mă săruţi şi să-ţi pui mâinile pe mine. Şi poţi să încetezi şi să te uiţi la mine în modul ăla intolerabil de impertinent!

Jamie se adresă fundului apetisant care-i acoperea umărul.

— Şi în ce mod zici că mă uit?

— De parcă aş fi o tartă proaspătă cu căpşune şi cu cremă, şi tu nu ai mâncat nimic altceva decât pâine şi apă toată viaţa ta mizerabilă.

Jamie se opri în loc, într-o linişte totală, care o făcu pe Emma să înceteze a da din picioare şi a-l lovi cu pumnii în spate şi să rămână pur şi simplu atârnată neputincioasă peste umărul lui, ca o pulpă de berbec.

Când Jamie o luă iar din loc, paşii lui erau chiar mai hotărâţi. Gilda, slujnica Muirei, tocmai ieşise dintr-o cameră de la capătul coridorului, cu braţele zdravene pline cu lenjerii de pat şifonate. Când îl văzu pe Jamie apropiindu-se în graba mare, Gilda scoase un ţipăt speriat şi se lipi de perete.

Cu bărbia ei dublă tremurând, făcu semn cu capul spre uşă.

— Doamna m-a pus să fac focul în vatră. Spune că biata fată poate să doarmă în patul ei la noapte.

— Spune-i doamnei că eu şi biata fată îi suntem foarte recunoscători, răspunse Jamie, trecând cu paşi mari pe lângă ea, şi, folosindu-se

de călcâi, închise uşa în faţa ei marcată de uimire.

Înaintă ţanţoş către pat şi o aruncă pe Emma fără menajamente pe spate în mijlocul saltelei umplute cu iarbă-neagră. Cămaşa lui îmbibată cu apă udase şi cămaşa ei de noapte, făcând ca pânza să devină translucidă. Ţesătura se mula pe sferele moi ale sânilor ei, scoţându-i în evidenţă sfârcurile ispititoare întărite şi îndrăzneţe cu o uşurinţă care îl făcu să-şi dorească să-şi coboare capul şi să-i guste cu vârful limbii.

Ea clipi în sus la el ca o ţestoasă care îşi scoate capul din carapace când el se aplecă deasupra ei până când ajunseră nas în nas, cu buzele aproape să se atingă.

— Pot să te asigur că Brigid a fost mai mult decât dispusă să-mi satisfacă „nevoile josnice”. Dar nu i-am acceptat oferta. Dacă aş fi făcut-o, aş fi şi acum acolo, făcându-i ei toate lucrurile pe care vreau cu disperare să ţi le fac ţie.

Capitolul 17

Mârâitul profund al lui Jamie o făcu pe Emma să se cutremure undeva adânc în vintre, într-un loc secret întunecat unde niciun bărbat nu pătrunsese vreodată.

Se strădui să-şi recapete suflul, captivă moliciunii seducătoare a saltelei de sub ea şi

fierbinţelii musculoase a bărbatului de deasupra ei.

O dorea. Acum, că îl făcuse să mărturisească, niciunul din ei nu avea unde să se mai ascundă de adevăr. Nu în spatele refuzurilor inutile şi a ciorovăielilor neînsemnate. Nu în spatele dispreţului lui pentru conte şi al loialităţii ei pentru el. Cu siguranţă nu în patul confortabil al Muirei.

Să împartă pământul rece şi dur cu Jamie Sinclair fusese ceva, dar să împartă patul cu el era cu totul şi cu totul altceva. Cu greutatea lui echilibrată atât de precar deasupra ei, era uşor de înţeles cum fuseseră concepuţi şapte fii zdraveni sau cum un bărbat şi o femeie şi-ar petrece cel mai bine geroasele nopţi din munţi când orele între apus şi zori păreau la fel de întunecate şi de fără de sfârşit ca iarna însăşi.

Emma îşi linse buzele care i se uscaseră brusc.

— Mă uzi.

Jamie aşteptă până când o altă picătură de apă îi ateriză ca o lacrimă pe obraz, apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe călcâie. Cu genunchii în continuare călare în dreptul şoldurilor ei, îşi scoase pe cap cămaşa îmbibată cu apă şi o aruncă deoparte, dezvăluind o întindere alarmantă de piele dezgolită. Muşchii sculptaţi ai pieptului străluceau ca mătasea aurie în lumina focului. Îşi folosi ambele mâini pentru a-şi da pe spate părul

ud de pe faţă. Linia maxilarului său neras servi doar pentru a sublinia simetria izbitoare a trăsăturilor lui.

Era un bărbat frumos. Şi încă unul periculos.

Pantalonii uzi i se mulau pe şoldurile zvelte şi pe coapsele puternice ca o a doua piele, făcând-o pe Emma să se îndoiască şi mai puţin de cuvintele lui. Îi îndreptă ochii larg deschişi spre chipul lui, aproape temându-se că avea să renunţe şi la pantaloni.

— O fac din nou, nu, fătucă? Mă uit la tine de parcă ai fi o tartă făcută din căpşune proaspete… Privirea lui avidă îi mângâie buzele tremurânde ce-i trădau îmbufnarea, apoi coborî încet, observându-i pulsul care bătea nebuneşte într-o parte a gâtului, pieptul care i se umfla şi se dezumfla neregulat, modul provocator în care materialul jilav al cămăşii de noapte se lipea de ridicătura dintre coapsele ei. Accentul lui deveni şi mai pronunţat, căpătând o nuanţă răguşită. Şi cremă. Privirea lui alunecă înapoi către buzele ei. Presupun că în curând voi încerca să găsesc un alt pretext ridicol să te sărut.

— Cum ar fi? şopti ea, ştiind chiar în vreme ce rostea asta că provocarea ei fără minte avea să rămână fără consecinţe.

Se aplecă şi îi atinse uşor urechea cu gura, şoapta lui fiind o vibraţie joasă care o făcu să se înfioare de dorinţă.

— Pentru că m-am săturat de atâta pâine şi

apă.

Înainte ca pieptul ei să fie zguduit de o altă inspiraţie neregulată, gura lui Jamie o acoperi pe a ei, devorându-i buzele cu o sensibilitate atât de delicioasă, că era imposibil să reziste să nu-l invite la o explorare mai profundă. Braţele ei se încolăciră în jurul gâtului său în timp ce limba lui despărţi moliciunea coaptă a buzelor ei, îndemnând-o să se alăture festinului. Limba ei dansă peste limba lui de catifea cu o ardoare de nestăvilit care o şocă până şi pe ea. Sărutul acela nu era o încercare ispititoare de a gusta plăcerea. Era un banchet pentru simţurile ei înfometate.

Sărutul lui o făcu să tânjească după desfătări pe care nu le putea numi. Tânjea după ceva mai dulce decât mierea şi infinit mai săţios decât ambrozia. În timp ce îşi trecu degetele prin părul lui umed, transformându-l într-un voal de mătase în jurul chipurilor lor, el scoase un geamăt adânc.

Dacă gura lui lipită de a ei fusese o fericire pură, nu erau cuvinte pentru a descrie fierbinţeala umedă a gurii lui alunecând peste mătasea sensibilă a gâtului ei, muşcând uşor porţiunea de piele din spatele urechii ei şi mai cu forţă lobul urechii, apoi transformând geamătul ei speriat într-un oftat de plăcere primară când supse uşor locul pe care îl muşcase.

Gura lui captură acel oftat cu un alt sărut lacom, avertizând-o că poftele lui nu puteau fi nicicând îndeplinite doar prin apăsarea buzelor lui

pe încheietura mâinii unei doamne sau furându-i un pupic nevinovat într-un alcov dintr-o sală de bal.

Jamie Sinclair nu era un gentleman. Era un bărbat.

În ciuda ferocităţii sărutului său, mâna lui îi cuprinse cu o blândeţe irezistibilă pieptul prin ţesătura umedă a cămăşii de noapte. Îi potrivi moliciunea ei în palma lui lată, de parcă Emma ar fi fost modelată de Dumnezeu special pentru el. Orice temeri că ar putea-o găsi inferioară în comparaţie cu pieptoasa Brigid dispărură odată cu suspinul de adorare pe care îl eliberă în gura ei.

Emma nu visase niciodată că nişte mâini atât de puternice puteau fi atât de blânde – sau atât de agile. Jamie trecu cu tandreţe buricul bătătorit al degetului său mare peste sfârcul ei întărit din nou şi din nou, până când gestul lui deveni aproape dureros. Ea gemu şi îşi încleştă coapsele ca reacţie la o zvâcnire uşoară delicioasă, mângâierile lui abile făcând-o să se simtă de parcă ar fi fost mângâiată peste tot în acelaşi timp.

Interpretându-i geamătul ca pe o invitaţie, Jamie îşi lăsă în jos greutatea, acoperind-o complet. Deşi zăpada continuă să se reverse dincolo de geamul întunecat al dormitorului, nu îi venea să creadă că îi fusese vreodată frig sau că avea să-i mai fie vreodată. Nu când avea braţele lui Jamie care să-i ţină de cald, limba lui care să-i aprindă o scânteie dogoritoare de dorinţă în

adâncul gurii şi mâinile lui abile care să transforme acea scânteie într-o flacără vie. Acea flacără ajunse la înălţimi periculoase în clipa când el se folosi de un genunchi pentru a-i despărţi coapsele şi făcu loc şoldurilor lui între ele.

El gemu în gura ei, avertizând-o că, dacă nu ar fi fost pliurile şifonate ale cămăşii de noapte şi pielea de căprioară umedă a pantalonilor lui, nu ar sta pur şi simplu deasupra ei – ci ar fi în ea.

Împletindu-şi degetele cu ale ei, îi captură cu blândeţe ambele mâini deasupra capului. Sprijinind greutatea trunchiului său pe mâinile lor împreunate, se balansă între picioarele ei într-un ritm nou pentru ea, dar la fel de vechi ca munţii care-i înconjurau. Valuri de plăcere începură să se răspândească din despicătura moale în care trupul lui dorea să se unească cu al ei. Ea îşi arcui şoldurile, încercând să-l urmeze în loc să se depărteze.

În timp ce Emma tremură în culmea a ceva deopotrivă înspăimântător şi minunat, îşi dădu seama că repeta aceeaşi greşeală – se împingea pe ea şi familia ei la un pas de distrugere doar pentru a-şi satisface propriile dorinţe egoiste. Poate că era, într-adevăr, una dintre acele femei despre care mama ei vorbise cu atâta dispreţ: o femeie dispusă să sacrifice tot ce era nobil şi tot ce se cuvenea pentru nimic mai mult decât câteva momente de plăcere furată sub dezmierdarea mâinii unui bărbat… a corpului unui bărbat. Cu

toate acestea, chiar în acel moment, nu reuşi să se simtă ruşinată. Era prea acaparată de dorinţă ca să simtă orice altceva în afară de exaltare. Destul de ciudat, acea lipsă de ruşine, acel sentiment copleşitor de *corectitudine* pe care le simţea în braţele lui Jamie o şocară şi o făcură să se ferească de sărutul lui.

El se opri imediat, ridicându-şi capul ca să se uite în jos la ea.

Deşi tot ce voia să facă era să plângă de frustrare, ea se forţă să-i întâlnească privirea precaută.

— Te rog. Nu vreau să se întâmple asta.

Chiar când şoptea acele cuvinte, ea ştia că el avea puterea de a-i demonstra că minţea cu nimic mai mult decât cu o mişcare a şoldurilor lui zvelte.

Poziţia tristă a maxilarului lui nu putu ascunde rugămintea fierbinte nerostită din ochii lui.

— Sunt lucruri pe care ţi le pot face, fătucă. Lucruri pe care aş putea să le fac *pentru* tine. Plăceri pe care aş putea să ţi le ofer fără a-ţi compromite inocenţa. El nu va şti niciodată. Nimeni nu va şti.

În ciuda inocenţei, Emma înţelese ce îi oferea. Dar înţelese şi cât de mult avea să-i coste pe amândoi.

— Poate că el nu va şti, spuse ea încet, incapabilă să ascundă nota de disperare care îşi făcea loc în vocea ei, dar eu voi şti.

Jamie continuă să se uite în jos la ea, ca şi cum i-ar fi cântărit cuvintele. Cu degetele împreunate cu ale ei şi coapsele Emmei desfăcute într-un abandon de nestăpânit, era prizoniera lui din toate punctele de vedere. Îi simţea încă fiecare centimetru al bărbăţiei lui – fierbinte, tare şi grea – apăsându-i trupul vibrând. Era la mila lui… El avea puterea să i-o ofere sau să refuze.

Jamie se retrase de pe ea şi se ridică printr-o mişcare bruscă, ca şi cum, dacă ar mai fi zăbovit, i-ar fi fost imposibil să se abţină.

Emma se înşelase. Se putea simţi iar înfrigurată, de parcă fulgii de zăpadă care cădeau prin faţa ferestrei se revărsau acum chiar în cameră, aducând cu ei un frig pe care niciun foc din lume nu îl putea îndepărta.

Fără să se uite la ea, Jamie îşi scoase cămaşa udă şi o trase pe umerii lui largi. Croiala pantalonilor făcu să fie imposibil să-şi ascundă excitarea.

În timp ce se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi o deschise, Emma se ghemui în genunchi în mijlocul patului.

— Te duci la ea?

Jamie se opri în pragul uşii, dar nu se întoarse.

— Nu, domnişoară Marlowe, spuse el într-un sfârşit. Mă duc să mă îmbăiez cum trebuie.

Deşi Emma simţea că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să trântească uşa suficient de tare

cât să zguduie căpriorii, el o închise în urma lui cu o grijă minuţioasă.

Pe măsură ce zgomotul paşilor lui rapizi se stinse, se întinse pe spate printre aşternuturile şifonate şi se uită în sus la tavan, ştiind că nu avea dreptul să-i pună acea întrebare.

Şi era chiar şi mai puţin îndreptăţită să se simtă uşurată de răspunsul său.

*

Când Emma ieşi din cabană în dimineaţa următoare, descoperi că se spulberase vraja care o fermecase atât de tare la sosirea lor.

La un moment dat în timpul nopţii, ploaia revenise, îndepărtând orice urmă de zăpadă – sau de magie. Nu mai ploua, dar norii încă planau ameninţător peste vâlcea, aruncând o umbră deprimantă peste luminiş.

Se aşteptase să-şi petreacă jumătate din noapte frământându-se şi zvârcolindu-se după îl respinsese pe Jamie, dar o furase somnul din cauza epuizării, a efectelor persistente ale whisky-ului şi a căldurii irezistibile a plăpumilor cârpite. Când se trezise, găsise o rochie simplă, dar bine făcută de lână şi o pereche de ciorapi groşi întinse la capătul patului. Sperând, plină de duşmănie, că nu îi aparţineau lui Brigid, îmbrăcă hainele, se încălţă cu cizmele lui Bon şi se îndreptă către parter. Cum nu găsi pe nimeni care să o întâmpine

în afară de bătrânul câine încărunţit, îşi tăie o felie caldă din pâinea proaspăt coaptă care era aşezată pe masă şi îşi întinse un strat gros de unt galben cremos, apoi merse afară, ciugulind din premiul ei furat.

Deşi mai mulţi oameni de-ai lui Jamie îşi aduceau deja caii înşeuaţi în curtea înnoroită, pregătindu-i pentru plecare, liderul lor nu se vedea pe nicăieri. Emma nu se putu abţinu să nu se întrebe dacă Jamie ajunsese să regrete promisiunea impetuoasă pe care i-o făcuse. Dacă exact în acel moment moţăia într-un pătul confortabil cu Brigid ghemuită goală în braţele lui.

Sau nu moţăia, se gândi ea, pierzându-şi brusc apetitul.

În acel moment, Angus – sau poate era Malcolm – veni în curte de-abia ţinându-se pe picioare cu Malcolm – dacă nu era cumva Angus – urmându-l îndeaproape. Niciunul din gemeni nu arăta de parcă ar fi închis un ochi în acea noapte. Angus căsca, şi ochii cu pleoapele atârnându-i grele ai lui Malcolm erau doar pe jumătate deschişi. Emma tresări când Malcolm se izbi de dosul calului unui alt tovarăş, primind o înjurătură zdravănă de la bărbat şi evitând la mustaţă o lovitură nervoasă din picior a calului.

Misterul din spatele epuizării lor fu lămurit când Brigid intră în curte mergând agale câteva secunde mai târziu, cu un zâmbet de felină arcuindu-i buzele şi cu câteva paie ieşind din

grămada ei de bucle încurcate. Sânii ei plini erau într-un pericol chiar mai *mare* de a se revărsa din corsajul pe jumătate nestrâns decât fuseseră cu o noapte în urmă. Emma înfulecă restul de pâine, recăpătându-şi apetitul în mod miraculos.

Ceilalţi bărbaţi priviră cu o uluire făţişă cum Brigid îşi mişcă degetele lasciv în direcţia gemenilor.

— Rămas-bun, scumpilor, le ură ea. Sper că veţi mai putea trece pe aici.

Unul dintre bărbaţi scoase o huiduială obscenă, în timp ce restul izbucniră în râs. În vreme ce se aranjă, în faţa audienţei laudative, privirea triumfătoare a lui Brigid cercetă curtea. Fiindcă nu reuşi să dea cu ochii de ceea ce căuta – sau de cel pe care îl căuta –, zâmbetul ei triumfător se transformă într-o bosumflare.

Merse agale spre locul unde Bon punea căpăstrul pe capul roibului lui.

— Poţi să-i transmiţi un mesaj vărului tău din partea mea, spuse ea, suficient de tare cât să fie auzită până la poalele muntelui. Spune-i că Angus şi Malcolm sunt de două ori bărbatul care va fi el vreodată.

Dându-şi buclele pe spate într-un gest neobrăzat, se îndreptă către cabană, pe deplin conştientă de faptul că privirea fiecărui bărbat din acel luminiş era fixată pe unduirea exagerată a şoldurilor bine făcute.

— Se poate zice şi că e nevoie de doi bărbaţi

pentru a-l înlocui pe Jamie în… ei bine… *priceperea* cu o domniţă, sublinie Bon când ea dispăru din vedere, provocând o nouă rundă de râs din partea tovarăşilor săi.

Emma îşi croi prudentă drum prin noroi până ajunse lângă Bon. Mângâind cu reţinere gâtul roşcat strălucitor al roibului, ea întrebă:

— L-ai văzut pe domnul Sinclair în dimineaţa asta?

Din nou concentrat asupra a ceea ce avea de făcut, Bon făcu semn cu capul spre începutul unei poteci înguste care se depărta şerpuitor de luminiş şi se afunda în pădure. Emma se încruntă. Bon nu era asemenea celorlalţi bărbaţi. Nu îi stătea în fire să-i evite privirea.

Când Emma se întoarse să se îndrepte spre potecă, el murmură:

— Să ai grijă pe unde calci, fătucă. Poate fi periculos pe acolo.

Tulburată de avertizarea lui, ea urmă cărarea şerpuitoare prin pădure. Ploaia alungase zăpada, şi acum vântul îndepărta cu putere toate urmele ploii. Nu văzuse niciodată un loc cu o vreme atât de schimbătoare, dar presupuse că era în acord cu caracterul dur al bărbaţilor care numeau acest munte stăpânul lor.

După ce parcurse o distanţă scurtă, ea dădu într-o parte ramura noduroasă a unui sorb şi ieşi din zona de copaci tunşi, ajungând pe o faleză largă. Vâlceaua bătută de vânturi de dedesubt

poate i s-ar fi părut stearpă şi urâtă dacă nu ar fi fost ceaţa delicată violacee care de-abia începea să se aştearnă pe întinderea stâncoasă. Priveliştea uluitoare o făcu pe Emma să simtă un junghi ascuţit în inimă, şi aproape că regretă că nu avea să fie prin preajmă să vadă iarba-neagră în plină floare din acel loc special.

Jamie era cocoţat pe marginea unei pietre mari, ce avea o asemănare fantezistă cu capul unui leu care dormea, părul lui negru fluturând în vânt. Era proaspăt ras, ceea ce-l făcea să arate deopotrivă mai tânăr şi cumva mai puţin abordabil.

Se uită în sus când ea se apropie şi rămase cu peniţa suspendată deasupra unei bucăţi de hârtie aşezate pe o piatră mai mică pe care părea a o folosi pe post de birou improvizat.

Emma se poticni. După ce o văzuse pe Brigid retrăgându-se după întâlnirea ei fierbinte din pat, era pe deplin conştientă că, dacă nu l-ar fi alungat pe Jamie din pat noaptea trecută, ar fi avut buclele la fel de dezordonate, buzele la fel de roşii şi de umflate de la sărutările lui şi ochii înceţoşaţi cu amintirea deliciile interzise pe care le savuraseră.

Având în vedere modul în care se despărţiseră, ea nu se aştepta la o primire prea călduroasă, dar expresia lui Jamie fu chiar mai prudentă decât a lui Bon.

— Cine ţi-a spus unde să mă găseşti?

— Vărul tău.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură el, cufundând vârful peniţei în sticluţa de cerneală de lângă genunchiul lui. Îşi bagă nasul în treburile mele încă de când a învăţat să meargă de-a buşilea. Obişnuia să-mi arunce gândaci în leagăn, doar ca să mă audă ţipând.

— Te-ai decis că nu e prea târziu să compui o odă în cinstea blândeţii temperamentului meu? se aventură ea, arătând cu capul către hârtie.

Jamie mai mâzgăli încă un rând pe hârtia ieftină.

— Eşti, probabil, surprinsă că un scoţian necivilizat ştie să scrie. Sau să citească.

— Am presupus că nu ai fi fost acceptat la St. Andrews fără a ţi se testa înainte competenţele.

— Bunicul meu m-a învăţat să citesc şi să scriu în engleză şi în galeză. Îi aruncă o privire ironică. Am învăţat singur latina şi franceza.

Îşi înmuie peniţa în cerneală din nou, folosind-o pentru a face o linie îngroşată de-a lungul hârtiei.

— Şi de unde ai luat toate cărţile?

— Păi, nu am furat doar aur, argint şi vaci. Ori de câte ori bunicul meu prindea de veste că Hepburn aştepta un nou transport de cărţi pentru biblioteca lui…

El se opri, zâmbetul lui diabolic făcând-o să-şi imagineze cu uşurinţă restul.

— Ei bine, cel puţin te foloseşti cum trebuie de abilităţile pe care le-ai dobândit de la bunicul

tău.

Zâmbetul lui pieri.

— Nu ar fi foarte fericit dacă ar şti că le folosesc ca să scriu o cerere de răscumpărare.

Emma se simţi brusc de parcă Jamie ar fi înfipt vârful ascuţit al peniţei în inima ei.

Dar nu avea niciun drept să se simtă trădată. Nu era ca şi cum nu ar fi ştiut că acest moment avea să vină. La drept vorbind, ar trebui să se simtă uşurată. El doar îşi respecta promisiunea pe care i-o făcuse, nu? De îndată ce contele îi oferea recompensa, Jamie avea să o elibereze. Avea să fie liberă să se întoarcă în sânul iubitor al familiei ei, să-şi reia rolul de fiică ascultătoare şi de mireasă a unui bărbat pe care nici nu-l iubea, nici nu-l dorea.

Cu greu îi putea reproşa lui Jamie că se uita *la* ea atunci când ea îi vorbea în loc să se uite *prin* ea, aşa cum obişnuiau să facă ai ei. Nu putea să-l certe pentru că spusese răspicat că ar fi vrut să-i strângă de gât atât pe fostul ei logodnic, cât şi pe Lysander, în loc să o învinuiască pe ea pentru neajunsurile lor. Nu îl putea mustra pentru că o făcea să se simtă în siguranţă în braţele lui, când, de fapt, el reprezenta cea mai mare ameninţare pe care inima ei o cunoscuse vreodată.

Şi cu siguranţă nu-l putea urî pentru că o făcuse să creadă – fie şi doar pentru o clipă ameţitoare, glorioasă, în timp ce se bucura atât de patul, cât şi de sărutul lui – că ar putea valora mai mult pentru un bărbat decât aur sau argint.

— Deci, cât de mult valorez eu pentru tine?

Peniţa lui Jamie se opri pe foaie. O singură picătura de cerneală umplu vârful peniţei, căzând cu stropi ca o picătură de sânge proaspăt.

Emma se chinui să-i imprime o notă de bucurie falsă vocii ei.

— Cinci sute de lire? O mie? Propriul meu tată m-a vândut pentru cinci mii de lire, aşa că te-aş îndemna să nu te mulţumeşti nici cu o leţcaie mai puţin. Contele va fi, cu siguranţă, dispus să plătească o sumă generoasă pentru pântecele destinat să-i poarte viitorii fii.

Jamie strânse atât de tare peniţa, că ea fu surprinsă că aceasta nu se rupse în două. Dacă nu ar fi fost muşchiul care îi zvâcnea constant în obraz, chipul său ar fi părut sculptat în stâncile de piatră ale muntelui care se înălţa deasupra lor.

Când în sfârşit se întoarse să se uite la ea, privirea lui pătrunzătoare o săgetă până în adâncul inimii.

— Pui un preţ prea mic pe tine, Emmaline Marlowe.

Emma nu îşi dădu seama că încetase să respire până când el nu-şi întoarse privirea către hârtie şi ea luă o gură de aer care o făcu să se cutremure. Îşi ferise privirea de ea o clipă prea târziu ca să mai poată ascunde licărul de emoţie din adâncimile ochilor săi. Să fi fost vină? Regret? Pasiune? Orice ar fi fost, nu-l opri să-şi scrie numele în partea de jos a foii cu o înfloritură

hotărâtoare, semnând astfel soarta amândurora.

Suflă uşor peste pagină ca să usuce cerneala, apoi făcu hârtia sul şi fixă o bandă de piele de-a lungul ei, cu mişcări rapide şi impersonale.

Graeme îşi făcu apariţia printre copaci, dar încetini când o văzu pe Emma. Îşi lăsă capul în jos, privirea lui trecând cu timiditate de la unul la celălalt.

— Bon mi-a spus că m-aţi căutat, domnule.

Jamie se ridică şi îi înmână sulul.

— Ocupă-te ca asta să ajungă în mâinile contelui în cel mai scurt timp. Aşteaptă răspunsul său şi adu-mi-l fără întârziere. Vom aştepta la ruinele abaţiei de pe faţa nordică a muntelui.

Graeme luă sulul din mâna lui Jamie. Mişcându-şi moţul blond ţepos, încuviinţă timid din cap.

— Da, domnule. Voi face exact cum spuneţi. Sunt la dispoziţia dumitale, da.

Mai încuviinţă de două ori din cap înainte de a o lua la picior înapoi spre luminişul cabanei, dornic să-i dovedească lui Jamie că era demn de încrederea lui.

— Şi noi ce facem acum? întrebă Emma cu asprime când băiatul plecă.

— Nu-i va lua mult să coboare de pe munte de unul singur. Aşa că noi ne vedem de călărit, răspunse Jamie, apucând-o de partea superioară a braţului şi trăgând-o spre luminiş ca pentru a-i reaminti că nu avea să fie niciodată nimic mai

mult decât prizoniera lui.

*

Când se întoarseră în luminiş, Muira aştepta ca să aşeze o mantie rezistentă în jurul umerilor Emmei.

Femeia strânse nasturele din piele al mantiei sub bărbia Emma, cu degetele ei durdulii surprinzător de eficiente.

— Mă bucur tare să văd că rochia ţi se potriveşte, fătucă. După ce l-a născut pe cel de-al patrulea copil, nora mea nu prea a mai încăput în ea. A guiţat ca o scroafă pe toată durata naşterii şi mănâncă tot ca o scroafă de atunci.

Emma încercă să nu se cutremure, recunoscătoare că mama ei nu ajunsese şi la detaliile despre naştere atunci când o instruise cu privire la datoria ei de soţie.

După ce îşi luă rămas-bun de la Jamie cu ochii plini de lacrimi, Muira îşi aruncă braţele în jurul Emmei, îmbrăţişând-o de parcă ar fi fost o fiică de mult pierdută. Oarecum surprinsă de afecţiunea arătată, Emma o bătu uşor pe spate pe bătrână.

Abia atunci Muira îi şopti:

— Să nu uiţi niciodată, fătuca mea, că un bărbat nu are întotdeauna nevoie de poezie ca să curteze o femeie.

Emma se uită în jur să vadă dacă Jamie o auzise, dar el deja se urcase pe cal şi întinsese

mâna înspre ea. Nu mai stătu pe gânduri şi o trase sus, în şa, în spatele lui. În timp ce mână calul să pornească, Emma se răsuci în şa, surprinsă să constate că i se pusese un nod în gât în timp ce le vedea pe Muira şi cabana ei confortabilă topindu-se în urma lor, în pădure.

*

Jamie mână fără milă calul sus pe munte până când nu mai putură fugi de umbrele tot mai mari ale amurgului. Când un codru întunecat se ivi în faţa lor, umbrele ameninţară să îi devoreze cu totul.

Cum caii începură să ezite la marginea codrului, Jamie nu avu de ales şi trase de hăţuri, făcându-şi calul să se ridice pe picioarele dindărăt.

Caii se plimbau în stânga şi în dreapta, dând din cap şi nechezând nervos. Bărbaţii traseră de hăţuri şi se chinuiră să-i ţină să nu o ia la goană, arătând puţin cam prea înspăimântaţi ca Emma să se simtă confortabil. Pinii falnici se aplecau şi scârţâiau în bătaia vântului, păzind intrarea invizibilă în pădure ca nişte santinele fermecate plantate acolo de un rege antic uitat deopotrivă de timp şi de istorie.

— Unde suntem? întrebă Emma încet, strângându-l mai cu putere de talie pe Jamie pe măsură ce abandona orice pretenţie de mândrie.

Avea senzaţia că erau pe punctul de a trece o

graniţă invizibilă către un teritoriu din care era posibil să nu mai fie cale de întoarcere.

— Nicăieri important, zise el scurt, dar îşi puse mâna lui mare preţ de câteva secunde peste ambele ei mâini, ca şi cum ar fi încercat să-i calmeze temerile.

Bon îşi mână roibul către ei, încă străduindu-se să-şi controleze animalul. Umbrele neregulate îl lăsaseră fără pic de culoare în obraji, palid şi supt la faţă.

— Băieţii nu vor să mai continue, Jamie. Vor să ştie dacă putem ocoli.

— Nu dacă nu vrem să mai adăugăm încă două zile călătoriei noastre. Când Graeme se întoarce cu răspunsul contelui, trebuie să fim acolo unde el ne poate găsi, dar oamenii lui Hepburn nu.

Bon aruncă o privire peste umăr înspre ceilalţi bărbaţi, şi Emma văzu cum mărul lui Adam se mişcă în gâtul lui firav.

— Nu îi poţi învinui că sunt aşa îngroziţi. Nu au uitat niciodată ce s-a întâmplat cu Laren sau cu Feandan.

Emma nu şi-ar fi imaginat niciodată că Angus şi Malcolm erau genul de bărbaţi pioşi, dar la simpla menţionare a acelor nume, ambii fraţi îşi făcură în grabă semnul crucii.

— Trupul lui Feandan nu a fost găsit, doar calul, sublinie Jamie cu un oftat. Poate e în Edinburgh chiar acum, cu faţa îngropată în pieptul

vreunei barmaniţe. Şi Laren a fost un prost plin de fantezii care s-a speriat de propria lui umbră într-o noapte ceţoasă şi a căzut de pe o stâncă.

Bărbaţii făcură schimb de priviri neliniştite, la fel de liniştiţi de cuvintele liderului lor precum se arătau şi caii.

Timbrul de comandă din vocea lui Jamie deveni mai evident.

— Să fiu al naibii dacă am de gând să las o legendă tâmpită să stea între noi şi ce este de cealaltă parte a acestor păduri. Dacă nu sunteţi suficient de bărbaţi să treceţi prin ele alături de mine, atunci nu ezitaţi să rămâneţi în urmă ca un cârd de bătrâne superstiţioase şi aşteptaţi ca oamenii lui Hepburn să vină să vă ia unul câte unul.

Îşi mână calul printre ei, forţându-i să-i facă loc pentru a nu fi călcaţi în picioare. După un moment tensionat de ezitare, începură să se lupte cu propriii armăsari şi să-i supună, urmându-l fără tragere de inimă.

Intrară în pădure încolonaţi, lăsând în urmă lumina lunii care se înălţa tot mai sus, şi se afundară într-o reţea de umbre luminată din loc în loc. Emma se cutremură când o rafală de vânt dănţui pe lângă ei, făcând ca frunzele argintii ale mestecenilor să sune ca nişte oase fără pic de carne pe ele. Înţelese că, dacă aceşti bărbaţi duri se temeau de ceva ce trăia în aceste păduri, atunci ar trebui să fie îndeajuns de înţeleaptă cât să se

teamă şi ea.

— La ce legendă te refereai? întrebă ea, dorindu-şi să-i poată vedea faţa lui Jamie. Ce i-a speriat atât de tare pe oamenii tăi?

— Prostănacii ăştia naivi cred că pădurea e bântuită.

Emma aruncă o privire trunchiurilor de un alb fantomatic ale copacilor din jur, simţind un nou fior de-a lungul coloanei vertebrale.

— Bântuită de cine?

— De părinţii mei, răspunse el cu îndârjire.

Fără a mai spune nimic altceva, smuci hăţurile, îndemnându-l pe armăsar să pornească în galop şi să-i poarte adânc în inima pădurii.

Capitolul 18

— A refuzat întotdeauna să vorbească despre asta, dar am auzit că au fost găsiţi amândoi cu capul despicat.

— Ei bine, eu am auzit că o spadă pentru două mâni le-a fost înfiptă direct în inimă amândurora.

— Ce aiureli şi tâmpenii! Dacă era adevărat, atunci de ce mai bântuie aceste păduri cu capetele însângerate sub braţe?

Terminând o bucată de brânză acră pe care Muira le-o împachetase pentru călătorie, Emma se

strecură mai aproape de cercul de oameni aşezaţi în jurul focului, deopotrivă îngroziţi şi pironiţi locului de bârfele lor sângeroase. O ceaţă care atârna până aproape de sol îşi croia drum printre trunchiurile palide ale mestecenilor care încercuiau poieniţa. Aceeaşi ceaţă îl forţase pe Jamie să întrerupă goana lor chinuitoare prin pădure şi să le ordone oamenilor lui să facă popas pentru noapte. În ciuda neliniştii lor vizibile, se supuseseră fără prea multe plângeri şi bombăneli. Poate că se temeau într-adevăr că pădurea era bântuită, dar ei ştiau, de asemenea, că dacă ar continua să călărească ar pune în pericol atât picioarele cailor, cât şi propria viaţă.

Vocile lor erau simple şuşoteli, iar zeflemeaua jovială şi batjocura licenţioasă care le marcau de obicei conversaţiile acum lipseau cu desăvârşite. În loc să se ia la întrecere să vadă care dintre ei avea să bea primul prea mult whisky şi avea să pice lat, luau înghiţituri mici din urciorul de lut care era dat din mână în mână, de parcă nu doreau să-şi amorţească simţurile într-o asemenea noapte.

Sau într-un loc ca acela.

Când Malcolm – da, Emma era chiar sigură că era Malcolm – aruncă o privire furişă peste umăr, ea aproape că putu simţi degetele umede, fantomatice ale ceţii atingându-i ceafa. Se dădu câţiva paşi mai aproape de strălucirea reconfortantă a focului de tabără, atrăgându-i

atenţia lui Bon.

Acesta îi zâmbi lăsând să i se vadă dinţii neregulaţi şi bătu cu palma în buşteanul căzut pe care stătea.

— Vino de ne însoţeşte, fătucă, înainte să se strecoare sperietoarele şi să te răpească.

— Mă tem că e prea târziu, domnule. Deja au făcut-o, replică ea, făcându-i pe ceilalţi bărbaţi să chicotească.

Tipul cel mai apropiat de Bon se alese cu o lovitură dureroasă a cotului osos al lui Bon fiindcă nu făcuse loc îndeajuns de repede. Emma se aşeză cu băgare de seamă între cei doi bărbaţi pe buştean, un efort care ar fi fost imposibil într-un corset şi cu jupoane grele.

Bon smulse paharul cu whisky din mâna lui Malcolm şi i-l înmâna.

— Dă pe gât, fătucă. E o noapte bună să-ţi faci curaj cu un pic de alcool.

Amintindu-şi de experienţa ei cu ceaiul amestecat cu whisky al Muirei, Emma luă o înghiţitură de probă. Simţi băutura cum se prelinge din gât în stomac, pârjolind totul. Încercă cu disperare să respire, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Bon îi dădu o palmă sănătoasă pe spate, eliberând tuşea din gâtul ei.

— Nu ai de ce să te ruşinezi, fătucă. Whisky-ul scoţian este suficient de bun încât să facă până şi un bărbat în toată firea să plângă de bucurie.

Emma nu avu ce să facă decât să încuviinţeze din cap, dat fiind că nu putea scoate niciun cuvânt pentru moment.

— Mama ne-a spus că tatăl lui Jamie era genul gelos, declară Angus, reluând conversaţia de unde rămăsese. Că i-a ajuns la urechi că mama lui Jamie flirtează cu alt bărbat şi a strangulat-o cu mâinile goale, apoi s-a împuşcat.

Emma se cutremură. Când Jamie se afundase în pădure fără niciun cuvânt, la scurt timp după ce se instalaseră în tabără, ea simţise un fior ridicol de alarmă. Acum, aproape că se simţea uşurată că nu era aici să audă astfel de speculaţii îngrozitoare despre părinţii lui.

Angus se aplecă mai aproape de foc, mutându-şi privirea în jurul cercului de bărbaţi cu ochii cât cepele.

— Se spune că, în unele nopţi, când ceaţa se revarsă din ţinuturile mlăştinoase, încă se aude cum plânge şi-i cere îndurare.

— Vorbe de clacă.

Vocea veni din spatele Emmei, cadenţele ei clare sunând ca smucitura unui bici. Ea sări în picioare, de-abia reuşind să-şi reprime un ţipăt de spaimă. Lemmy nu fu atât de norocos, fapt ce îl făcu să fie ţinta unei avalanşe de chicoteli din partea tovarăşilor săi. Îşi plecă ruşinat capul lui cel mare, ascunzând zâmbetul timid în spatele clăii lui dezordonate de păr.

Jamie îi aruncă Emmei o privire sarcastică în

vreme ce se apropia de foc, făcând-o să se întrebe dacă trăsese cu urechea chiar mai mult decât o făcuse ea. Umbrele de la lumina focului îi acopereau trăsăturile, fiind imposibil să îşi dea seama dacă era deranjat sau amuzat să descopere că fusese din nou invitată să intre în rândurile oamenilor lui.

— Sunt sigur că musafira noastră apreciază o poveste bună la fel de mult ca orice fetişcană, le spuse el, dar ar trebui să vă amintiţi că ideile domnişoarei Marlowe despre distracţie sunt mult mai sofisticate decât ale noastre. Nu a fost crescută cu poveşti înspăimântătoare despre spirite ale apelor, spiriduşi, sperietori… sau fantome. Ar trebui să aveţi mai multă grijă să nu-i ofensaţi simţurile delicate.

În timp ce se deplasă ca să revendice o stâncă joasă, plată pe partea opusă a focului, Emma spuse:

— Pot să vă asigur că nu mă ofensez atât de repede pe cât vrei să îi faci pe oamenii dumitale să creadă, domnule Sinclair. Chiar şi Lancashire-ul are partea lui de poveşti despre călăreţi fără cap şi spirite.

Întinzându-şi picioarele lungi şi zvelte în faţă, Jamie îşi dădu capul într-o parte, ca să o măsoare din priviri.

— Deci crezi şi tu în fantome?

— Cu siguranţă nu. Trăim în Epoca Raţiunii, la urma urmei. Ştiinţa a conchis că cele mai multe

apariţii nu sunt nimic altceva decât rezultatul inevitabil al superstiţiilor şi al ignoranţei.

Bineînţeles ea nu crezuse nici că mai existau bărbaţi ca Jamie Sinclair până când acesta intrase călare în abaţie. Era aproape ca şi cum s-ar fi materializat dintr-o altă epocă, o epocă în care forţa era mai importantă decât manierele, iar pasiunea mai presus ca bună-cuviinţa.

— Domniţa ne face ignoranţi sau mi se pare mie? întrebă unul dintre bărbaţi, părând mai mult rănit decât ofensat.

Bon pufni în râs.

— Dacă nu ai fi atât de al naibii de ignorant, ai şti, nu?

— Poate că un cuvânt mai potrivit ar fi *neinstruit,* spuse Emma uşor, întinzându-i urciorul de whisky bărbatului, în semn de pace. Înainte ca acesta să-l ia, un strigăt straniu străpunse noaptea.

Nicio cantitate de whisky scoţian bun nu ar fi putut îndepărta fiorul de gheaţă pe care Emma îl simţi coborându-i de-a lungul şirei spinării. Pentru ceea ce păru o eternitate tensionată, nu se auzi niciun alt sunet cu excepţia trosnetului intermitent al focului şi ecoului acelui strigăt nepământean. Îşi ţinură cu toţii răsuflarea, cercetând umbrele care îi înconjurau. Emma trebui să se îşi stăpânească impulsul trădător de a sări peste foc şi în braţele lui Jamie.

— Nu e nevoie să vă udaţi pantalonii, băieţi,

spuse el tărăgănat, sprijinindu-se din nou într-un cot. Nu a fost decât o pasăre sau, poate, o pisică sălbatică. Acum, daţi urciorul la mine, înainte ca micuţa noastră domnişoară Marlowe să îl dea pe tot pe gât.

Oamenii lui se grăbiră să-i facă voia, cu mâinile tremurând persistent când urciorul se plimbă în cerc. Când ajunse la Jamie, acesta îl dădu pe spate şi luă o înghiţitură lungă, profundă. Privirea lui o întâlni pe a Emmei peste flăcările focului care se înălţau, ca pentru a-i aminti că gura lui era acolo unde tocmai fusese şi a ei – şi cât de suavă şi de convingătoare putea fi acea gură.

Lăsă în jos urciorul.

— Din partea mea, puteţi să vă continuaţi poveştile. Aţi auzit-o pe domnişoara Marlowe. Nu este vreo mironosiţă fricoasă căreia să îi fie teamă şi de umbra ei. Sunt sigur că e la fel de dornică să audă bârfele voastre înspăimântătoare precum sunt şi eu.

Oamenii lui Jamie manifestau un interes brusc şi asiduu pentru curăţarea cizmelor lor, arătând de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva în lume – chiar şi în cea mai adâncă temniţă a lui Hepburn.

Emma îşi drese glasul, whisky-ul oferindu-i chiar mai mult curaj decât anticipase.

— Din experienţa mea, singura armă suficient de puternică să închidă gurile clevetitoare este

adevărul.

Jamie îşi miji ochii până ajunseră doar două fante glaciale. Ea îşi permisese să uite – chiar şi doar pentru o clipă – că el putea fi mai periculos decât orice stătea la pândă în acea pădure. Cel puţin pentru ea.

— Acesta nu-i o şezătoare din Lancashire sau un salon din Londra, domnişoară Marlowe. Prin părţile astea, adevărul poate fi periculos. Îţi poate aduce chiar moartea.

— Asta e ceea ce s-a întâmplat cu mama dumitale? Adevărul a ucis-o?

Tăcerea care se aşternuse după strigătul straniu păruse o zarvă plină de veselie comparativ cu tăcerea care îi învălui acum. Era ca şi cum noaptea îşi ţinea răsuflarea împreună cu oamenii lui Jamie. Emma se încăpăţână să susţină privirea.

Când acesta vorbi în cele din urmă, vocea lui era moale, dar cu o nuanţă de admiraţie reticentă.

— Se pare că fantomele nu sunt singurele lucruri care nu te sperie. Dacă oamenii mei ar fi fost pe jumătate atât de îndrăzneţi, am fi găsit ac de cojocul lui Hepburn cu mult timp în urmă.

Emma înghiţi în sec, recunoscătoare că nu îi putea auzi inima care îi ajunsese în gât şi-i bătea cu putere.

— Dacă adevărul ţi-l doreşti, fătucă, atunci adevărul îl vei afla.

În timp ce oamenii lui îşi aruncară unii altora priviri şocate, el mai luă o înghiţitură de whisky,

apoi se şterse la gură cu dosul mâinii. Când mama, Lianna, era puţin mai mare decât o fată, a mers să culeagă ciuperci într-o pădure foarte asemănătoare cu aceasta, unde a întâlnit un străin tânăr şi arătos care se rătăcise. Flirtul lor a fost, probabil, destul de inofensiv, până când amândoi au făcut cea mai mare greşeală a vieţii lor.

— Ce anume? întrebă Emma.

Jamie o privi de parcă i s-ar fi adresat doar ei, iar oamenii lui ar fi fost la fel de imateriali ca valurile de ceaţă care se adunau în jurul lor.

— S-au îndrăgostit.

Era imposibil să nu-ţi dai seama de nuanţa de avertizare din vocea lui.

Emma clătină din cap.

— Nu înţeleg. De ce a fost asta o greşeală atât de teribilă?

— Pentru că se născuseră duşmani, nu iubiţi. Ea era fiica ultimei căpetenii a clanului Sinclair… şi el era Gordon Hepburn, singurul fiu şi moştenitor al lui Hepburn.

Emma fu străbătută de un val de şoc, dar era clar după expresiile sumbre de pe chipurile oamenilor lui Jamie că ştiau deja prea bine această parte a poveştii.

Jamie continuă cu accentul lui scoţian hipnotizant:

— De fiecare dată când putea scăpa de ochiul vigilent al tatălui ei, se furişa pentru a se întâlni cu el. Acest lucru a continuat până când s-a

întâmplat inevitabilul… şi-a dat seama că purta un copil în pântece.

— Dar… Dar… se bâlbâi Emma. Asta te-ar face…

— Bastard. Căutătura aspră a lui Jamie o avertiză să aibă grijă ce spunea. Şi moştenitor Sinclair. La fel ca mama.

Emma închise gura, de-a dreptul consternată. Îi cercetă faţa lui Jamie – pomeţii lui regeşti, nasul drept şi puternic cu nări uşor lărgite la bază, maxilarul dur –, dar nu reuşi să găsească nicio asemănare cu bătrânul ramolit căruia îi fusese promisă. Un bărbat despre care acum afla că era bunicul patern al lui Jamie. Pentru prima dată, ea înţelese de ce vrăjmăşia lor era atât de personală şi de… înverşunată.

— Amândoi ştiau că taţii lor ar fi scandalizaţi dacă ar descoperi adevărul, continuă Jamie. Aşa că au fugit de acasă şi şi-au găsit adăpost într-o colibă a unui mic arendaş, undeva adânc în pădure, cu doar bătrâna ei doică loială drept ajutor. Erau hotărâţi să o ţină în siguranţă şi ascunsă de ambele familii până venea pe lume pruncul.

Emma şi-i imagină cu uşurinţă pe cei doi tineri îndrăgostiţi bucurându-se de fericirea conjugală într-o cabană confortabilă, încercând cu disperare să ignore norii de furtună care planau peste toate speranţele lor.

— După ce s-a născut pruncul, l-au lăsat cu

bona, apoi au pornit spre poalele muntelui în toiul nopţii. Planul lor era să fugă în lume, apoi să se întoarcă, să recupereze pruncul şi să dea de veste ambilor familii când era deja prea târziu să se mai opună. Au crezut cu adevărat că uniunea lor urma să pună capăt duşmăniei de moarte dintre Hepburn şi Sinclair o dată pentru totdeauna. Că dragostea lor era suficient de puternică să învingă ura dintre familiile lor.

Odihnindu-şi bărbia într-o palmă, Emma oftă melancolic.

— Un vis atât de romantic.

— Da, aşa a fost, încuviinţă Jamie cu o voce atât de imparţială, de parcă ar fi vorbit despre nişte străini. Dar, de asemenea, unul incredibil de naiv. Au murit într-o vale ceţoasă, nu departe de aici, chiar în aceeaşi noapte. Au fost găsiţi zăcând pe pământ, cu mâinile întinse unul spre celălalt, dar totuşi la distanţă unul de altul. Ea avea un glonţ în inimă. El fusese împuşcat în cap.

Poate că Emma s-ar fi ruşinat de lacrima pe care fu nevoită să şi-o şteargă de pe obraz dacă Malcolm nu ar fi scos o batistă murdară din buzunar şi n-ar fi suflat nasul cu putere în ea, pentru ca apoi să i-o înmâneze fratelui său.

— Cine e în stare să facă una ca asta? şopti ea atunci când găsi puterea de a vorbi din nou.

Jamie ridică din umeri.

— Hepburn a dat vina pe Sinclair. Sinclair a dat vina pe Hepburn. Acuzaţiile au venit din

ambele părţi, şi cearta a continuat, mai înverşunată şi mai violentă ca oricând.

— Ce s-a întâmplat cu bietul cop… Ezită, ştiind că era mult mai probabil ca el să fie mai degrabă deranjat decât încântat de mila ei. Ce s-a întâmplat *cu tine*?

— Hepburn a dispreţuit chiar şi ideea existenţei mele, aşa că tatăl mamei mele m-a luat şi m-a crescut ca pe propriul său copil. Privirea lui Jamie se opri pe chipul fiecăruia dintre oamenii lui căzuţi pe gânduri, după care reveni la Emma. Deci acum ştiţi toţi de ce unii spun că stafiile părinţilor mei încă mai cutreieră prin aceste păduri, strigându-se în nopţile ceţoase. Încă umblă vorba că sunt condamnaţi să rătăcească în acest loc, unde au murit – împreună, dar totuşi pentru totdeauna despărţiţi – până când criminalul lor va fi demascat.

Cuvintele lui o făcură pe Emma să simtă noi fiori dansându-i pe piele.

— Tu asta crezi?

— Bineînţeles că nu. După cum ai subliniat atât de elocvent, domnişoară Marlowe, spuse el ridicând urciorul de whisky la ea într-un toast ironic, trăim în Epoca Raţiunii. Şi clanul Hepburn a dovedit cu siguranţă că există monştri mai teribili şi mai de temut decât fantomele.

*

Era mult prea uşor ca Emma să creadă în fantome – şi chiar şi în spirite şi mai sinistre ale întunericului – în timp ce era întinsă pe o parte în mijlocul unei păduri ciudate şi vedea ceaţa cum venea târându-se dinspre copaci drept spre ea. Pâlcurile fantomatice păreau să se răsucească şi să se onduleze, dând naştere unor forme ciudate şi totuşi prea uşor de recunoscut – un craniu cu două găuri în loc de ochi, un lup mârâind, un deget care îi făcea semn, invitând-o să se ridice din pături şi să meargă să-şi întâmpine soarta.

Se întoarse pe cealaltă parte, începând să se simtă ca o eroină plină de fantezie dintr-unul dintre romanele gotice pe care Ernestine obişnuia să le strecoare printre paginile Bibliei ei atunci când mama lor nu se uita.

Fusese răpită de o bandă de proscrişi din Ţinuturile înalte. Era înconjurată de primejdii mult mai palpabile decât frica de un cuplu de fantome care nu îşi găseau liniştea.

Asemenea bărbatului care încă mai fixa cu privirea pierdută flăcările care de-abia mai pâlpâiau, legănând urciorul gol de whisky în degetele puternice, tăbăcite.

Oamenii lui Jamie sforăiau de ceva vreme în păturile lor, lăsându-l să înfrunte noaptea de unul singur. Umbrele pâlpâitoare se răsfrângeau pe maxilarul lui puternic şi pe pomeţii săi pronunţaţi. Emma nu se putu abţinu să nu se întrebe ce imagini vedea în acele flăcări muribunde.

Vedea oare faţa unei tinere fete nevinovate destul de naivă încât să-şi încredinţeze inima unui bărbat care îi era duşman încă de la naştere? Sau vedea chipul uscăţiv al lui Hepburn – un bătrân răzbunător care nega existenţa nepotului său numai pentru a nu admite astfel că fiul său se îndrăgostise de o fată din clanul Sinclair?

Oare Jamie chiar cerea de la Hepburn o răscumpărare în schimbul returnării ei? Sau pur şi simplu moştenirea ce i se cuvenea?

Şi, dacă Hepburn îl refuza, ea urma să fie cea care să plătească preţul? Corpul ei urma să fie găsit în vreo pădure pustie? Fantoma ei avea să fie condamnată să rătăcească într-o noapte ceţoasă fără ca măcar să aibă un iubit care să-i fie alături?

Sau răzbunarea lui Jamie urma să fie chiar mai diabolică?

De data aceasta, fiorul ei nu avu nimic de-a face cu fantomele, ci cu puterea periculoasă pe care un muritor o putea avea asupra unei femei. Momentele înflăcărate pe care le trăiseră în patul Muirei îi oferiseră doar o fărâmă din acea putere. Dacă şi-ar dezlănţui întreaga putere asupra ei, nu era sigură că trupul ei – sau inima – ar supravieţui.

Cu toate acestea, aici, în această pădure întunecată şi ameninţătoare, se simţea ciudat de liniştită să îl vadă, să ştie că veghea asupra ei şi asupra oamenilor lui. Ochii ei începură să se închidă pe măsură ce corpul ei obosit se lăsa pradă epuizării.

Un strigăt ascuţit sparse tăcerea paşnică.

Nesigură dacă moţăia de mult timp, Emma se ridică în fund, cu fiecare nerv în alertă.

Era acelaşi strigăt pe care îl auziseră mai devreme, dar de data aceasta mai aproape. Şi nu putea nega asemănarea înfricoşătoare cu un ţipăt de femeie. Suna ca strigătul unei femei care era pe cale să piardă tot ceea ce avea mai drag pe lume şi nu putea face nimic pentru a împiedica acest lucru.

Emma îşi presă o mână în dreptul inimii, care ameninţa să îi sară din piept. Încă îi auzea pe oamenii lui Jamie sforăind, dormind netulburaţi. Întrebându-se dacă strigătul nu fusese pur şi simplu ecoul vreunui coşmar de care nu-şi putea aminti, Emma se uită într-o parte să vadă dacă Jamie îl auzise.

Nu mai era nimeni la foc. Jamie plecase.

*

— Domnule Sinclair? şopti Emma pe măsură ce îşi croia drum prin tufişurile dense care înconjurau tabăra. Domnule Sinclair, sunteţi acolo?

O tăcere la fel de apăsătoare şi de acaparatoare precum ceaţa îi întâmpină cuvintele. Cel puţin nu primise drept răspuns strigătul acela îngrozitor. Dacă s-ar fi întâmplat asta, se temea că ar fi luat-o la sănătoasa.

Dădu la o parte o perdea de viţă încurcată, aventurându-se câţiva paşi mai adânc în pădure. Ceaţa plutea pe lângă ea ca un voal alb ondulat, astupând totul în afară de cele mai încăpăţânate raze ale lunii. Nu putea spune ce o făcuse să meargă după Jamie. Ştia doar că nu putea suporta gândul ca el să rătăcească prin aceste păduri, unde părinţii săi fuseseră ucişi.

Nu avea nicio intenţie să se depărteze prea mult de tabără. Aruncând o privire peste umăr printre copaci, văzu imaginea reconfortantă a focului de tabără care se stingea încetişor.

Un trosnet zgomotos, ca acela al unei cizme care rupe o ramură, o făcu să-şi întoarcă privirea.

— Domnule Sinclair? strigă ea încet, avântându-se înainte odată cu ceaţa. Jamie? adăugă ea într-o şoaptă plină de speranţă, iar numele lui sună pe buzele ei la fel de insuportabil de intim ca o mângâiere.

Pădurea părea să-şi ţină răsuflarea, complet amuţită, cu excepţia frunzelor plopilor tremurători ce se mişcau în bătaia vântului.

Nu fusese ea cea care insistase în faţa oamenilor lui Jamie că trăiau în Epoca Raţiunii? Nu era superstiţioasă. Şi nici ignorantă. Dar, chiar şi aşa, devenea din ce în ce mai dificil să ignore atmosfera ameninţătoare şi apăsătoare care părea să se intensifice cu fiecare pas pe care îl făcea.

Dacă aceste păduri erau *într-adevăr* blestemate? Dacă acel strigăt jalnic nu fusese

nimic altceva decât o capcană care să atragă vreun călător spre pieire? Nu pierduseră Jamie şi oamenii săi deja doi dintre camarazi printre aceste crengi?

Din ceea ce spuseseră oamenii lui, unul dispăruse fără urmă, în timp ce celălalt căzuse cu cal cu tot de pe o stâncă. Emma se întrebă cât de multe alte suflete nefericite dispăruseră sau pieriseră în acest loc de la acea noapte teribilă când părinţii lui Jamie fuseseră ucişi.

Se întrebă dacă ea avea să fie următoarea.

Îşi schimbă direcţia brusc, hotărând că ar fi mai înţelept să se întoarcă în tabără fără Jamie decât să rişte să permită propriilor fantezii să o arunce în vreun hău.

Focul de tabără dispăruse, lumina lui pâlpâitoare fiind înlocuită de o pojghiţă alburie. Era aproape ca şi cum ceaţa o făcuse prizonieră, fiindu-i imposibil să-şi reia drumul pe care venise.

Inima ei începu să bată într-un ritm neregulat. Se gândi pentru o secundă să ţipe, dar era speriată de cine – sau ce – ar putea răspunde strigătului ei de ajutor.

Îşi făcu drum printre trunchiurile fantomatice ale unui pâlc de mesteceni, profund conştientă de ironia situaţiei ei. Dacă Jamie se întorcea în tabără şi vedea că lipsea, avea să-şi închipuie că se folosise de ceaţă ca facă o nouă încercare de evadare. Nu ar crede nicio clipă că ea alerga *spre* el, nu *de* el. De-abia putea crede ea însăşi asta.

Nu era nevoie să intre în panică, îşi reaminti cu asprime. Nu avea cum să fi mers prea departe într-un timp atât de scurt. Avea s-o ia pur şi simplu în direcţia cea mai promiţătoare, urmând a ajunge imediat în siguranţă înapoi la păturile ei.

Planul ei părea cât se poate de logic, dar, după ce trecu de un mănunchi falnic de pini imposibil de distins faţă de pâlcul de pini pe lângă care trecuse cu aproape un sfert de oră în urmă, Emma trebui în cele din urmă să admită că se rătăcise fără speranţă şi iremediabil. Ceaţa o împiedica să-şi dea seama dacă mergea în cerc, la doar o aruncătură de băţ de tabără, sau dacă fiecare pas o purta mai departe de locul în care ar fi vrut să fie. Altă crenguţă trosni. Rămase nemişcată, ţinându-şi răsuflarea. Să fi fost doar imaginaţia ei surescitată sau chiar auzise paşi furişându-se în spatele ei, înăbuşiţi de ceaţă? I se păruse un lucru înfricoşător să fie singură în această pădure. Era chiar şi mai înspăimântător să constate că, până la urmă, chiar s-ar putea să nu fie singură.

Oare atât de periculoasă fusese şi ceaţa din noaptea în care muriseră părinţii lui Jamie? Se năpustise cineva asupra lor fără avertisment, luându-i prin surprindere? Sau fuseseră urmăriţi prin umbre, vânaţi ca nişte animale, ajungând să respire dureros de anevoie? Pesemne că panica lor crescuse cu fiecare pas disperat, până când se întorseseră în cele din urmă şi văzuseră pistolul

mortal strâns în mâna unui străin nemilos. Sau, chiar mai rău, în mâna cuiva în care se încredeau şi pe care poate chiar îl iubeau. Cineva hotărât să-i pedepsească pentru că îndrăzniseră să creadă că iubirea lor putea depăşi secole de ură.

De parcă ar fi fost invocată de gândurile ei sumbre, o formă neclară păru să se separe de trunchiurile palide ale mestecenilor chiar în faţa ei. Să fi fost un alt val de ceaţă sau o femeie învăluită într-o rochie albă cu trenă? Emma clipi ca să îndepărteze imaginea, dar silueta fantomatică se deplasă în continuare spre ea, cu gura căscată de parcă ar fi fost blocată pentru totdeauna într-un strigăt trist.

Un ţipăt pătrunzător care părea din cale-afară de real se auzi, practic, chiar lângă urechea ei. Se întoarse şi dădu de o pereche de ochi galbeni maliţioşi fixând-o în întuneric.

Un urlet i se eliberă din gâtlej. Întorcându-se într-o parte, porni într-o goană nebună, înaintând orbeşte prin ceaţă.

*

Jamie ura locul acesta.

Ar fi riscat cu bucurie gâtul lui şi al oamenilor lui mergând călare prin pădure la galop numai să nu-şi petreacă noaptea acolo. Dar nu era dispus să rişte gâtul subţiratic al Emmei.

Era mult prea valoros pentru el.

Îndepărtă din calea lui o creangă de pin căzută, ştiind exact încotro îl purtau paşii lui hotărâţi. Nici umbrele ameninţătoare, nici vălul târâtor de ceaţă nu-i încetiniră ritmul. Ar fi putut găsi locul acela chiar şi într-o noapte fără lună, mergând legat la ochi. Fusese până la jumătatea drumului şi mai devreme în acea seară, dar îşi impusese să facă drum întors şi să revină în tabără.

Mai devreme nu avusese o jumătate de urcior de whisky care îi ardea în stomac şi nici întrebările îndrăzneţe ale Emmei nu-i roiau prin minte. Oricum, nu era ca şi cum ar fi putut să închidă vreun ochi. Nu, nu în acest loc şi mai mult ca sigur nu cu Emma care dormea la doar câţiva metri distanţă de el, somnoroasă, caldă şi numai bună de posedat, cum fusese în patul Muirei.

Paşii lui mari nu încetiniră până când nu ajunse în partea de jos a unei pante abrupte şi ieşi de la adăpostul copacilor. Aici, ceaţa se întindea până aproape de pământ. Lumina lunii se juca uşor peste ea, cufundând valea întreagă într-o strălucire nepământeană. Era locul perfect unde să se întâlnească doi iubiţi.

Sau să moară.

Jamie merse înainte. Bunicul său îl adusese în acest loc pentru prima dată când era doar un copil. Îngenunchease şi atinsese cu degetele iarba, cu chipul lui aspru chinuit de durere în vreme ce-i descria noaptea în care cadavrele părinţilor lui

Jamie fuseseră găsite cu atât de multe detalii, încât Jamie se simţise de parcă fusese acolo. Aproape că îi putea vedea întinşi pe spate în iarbă, cu ochii larg deschişi, fără a vedea însă nimic, cu mâinile pătate de sânge întinse înspre persoana iubită, fără a se regăsi vreodată.

Jamie se lăsă pe vine şi atinse iarba. Unii ar putea crede că douăzeci şi şapte de ani de soare, vânt, ploaie şi zăpadă ar spăla orice urmă a tragediei. Că nu ar putea persista nicio miasmă de pierdere sau durere care să otrăvească aerul.

Emma fusese suficient de curajoasă ca să-l confrunte şi să-i ceară adevărul, şi totuşi îi oferise doar minciuni. Credea cu adevărat în fantome. Cum putea să nu o facă, având în vedere că îl bântuiau de o viaţă întreagă?

În ciuda aceste recunoaşteri, nu simţea nicio teamă, ci doar o hotărâre sumbră. Pentru că ştia că aceste păduri nu erau blestemate. El era. Nu părinţii lui erau condamnaţi să rătăcească pe acest munte până când criminalul lor avea să îşi mărturisească vina.

El era cel condamnat.

Nu se temea deloc de ceaţa care plutea prin vale, de umbrele care pândeau pe sub copaci sau de strigătele misterioase care penetrau noaptea. Singura lui teamă era că i-ar putea dezamăgi.

Un ţipăt terifiant răsună de-a lungul văii.

Jamie încremeni şi simţi cum i se face pielea de găină. Nu fusese strigătul unei păsări de

noapte sau al vreunei creaturi din pădure care îşi urmărea prada. Fusese ţipătul unei femei, răguşit şi întru totul îngrozit.

Rămase fără reacţie preţ de o clipă, apoi conştientiză faptul că ţipătul nu venea din pământul pe care ţinea mâna – pământ care fusese cândva îmbibat cu sângele mamei lui ci din dreptul rândului de copaci din spatele lui.

Se ridică şi se întoarse exact la timp să vadă o siluetă zveltă venind în goană din pădure şi îndreptându-se direct spre braţele lui.

Capitolul 19

Emma ieşi din pădure fugind înnebunită, disperată să scape de orice se izbea prin tufişurile din spatele ei. Uşurarea ei că lăsa în urmă copacii se evaporă rapid atunci când îşi dădu seama că aşa i-ar fi mult mai uşor urmăritorului ei să o vâneze şi să o pună la pământ.

Gâfâind, aruncă o privire sălbatică peste umăr. Se împiedică de un dâmb şi fu cât pe ce să cadă lată. Reuşi totuşi să-şi recapete echilibrul tocmai la timp ca să vadă o siluetă întunecată venind ameninţător prin ceaţa din faţa ei. În răstimpul încă unui pas îngrozit, îşi dădu seama că nu era vreo fantasmă teribilă cu o clepsidră într-o gheară osoasă şi o coasă în cealaltă, ci Jamie

însuşi.

Fără să stea nicio secundă pe gânduri, se aruncă asupra lui. Braţele lui o cuprinseră, ţinând-o cu putere. Fără să se poată stăpâni, Emma îşi ascunse faţa la pieptul lui şi se agăţă de el, tremurând deopotrivă de teroare şi de uşurare. El mirosea a fum de lemne şi a piele tăbăcită şi a tot ce era cald şi sigur într-o lume rece, înfricoşătoare.

Frecând-o pe spate de parcă singurul lui scop în viaţă era să-i aline tremurul violent, murmură:

— Gata, gata, scumpo. Este în regulă acum. Nu mai trebuie să-ţi fie frică. Am eu grijă de tine acum.

— Nu pentru mult timp, murmură ea printre dinţii care îi clănţăneau. De îndată ce contele îţi oferă răscumpărarea ta preţioasă, va trebui să mă predai.

Pieptul lui hurui sub urechea ei într-un râs reticent.

— Dacă asta a fost încă o încercare de evadare, chiar ar trebui să o laşi baltă. Eşti al naibii de groaznică la aşa ceva.

— Nu am încercat să evadez de această dată. Mă urmarea o fantomă.

Mâna lui mare îi mângâie cu tandreţe părul.

— Aveam impresia că nu crezi în fantome.

— Şi eu la fel. Îşi dădu capul pe spate pentru a-i întâlni privirea, încă luptându-se să-şi recapete suflul. Dar asta a fost înainte ca una să aibă

curajul să mă fugărească.

Jamie se uită în jos la ea pentru un moment lung, privirea lui cu pleoape grele avertizând-o că erau alte lucruri pe care i-ar plăcea să le facă cu ea în braţe în loc să vâneze nişte fantome. Dar, în cele din urmă, scoase un oftat şi o îndepărtă cu blândeţe de el, cercetând cu atenţie arborii care împrejmuiau vâlceaua.

Emma continuă să se agaţe de mâneca lui, pe deplin pregătită să sară înapoi în braţele lui la primul semn că ar fi prudent să o facă.

— Uite! strigă ea, arătând spre copaci. Nu o vezi? Fu cuprinsă de un fior proaspăt. Atâta timp cât voi trăi, nu voi mai uita ochii aceia îngrozitori lucind înspre mine din umbră!

Când Jamie se holbă la locul spre care arătase ea, un zâmbet începu să-i curbeze buzele.

— Daca aia este o fantomă, fătucă, atunci nu e nimic mai mult decât fantoma unei pisicuţe sălbatice.

Emma miji ochii. Dură puţin, dar în cele din urmă zări conturul neclar al unei creaturi cu dungi, cu ochi fosforescenţi şi urechi ascuţite, ghemuindu-se chiar la marginea tufişurilor. Rămase cu gura căscată.

— Măi să fie, nu e mult mai mare decât Domnul Ocheadă!

Jamie ridică dintr-o sprânceană întrebătoare.

— Domnul Ocheadă este pisicul Elbertei, se grăbi ea să explice. Şi-a pierdut un ochi într-o

luptă cu unul dintre motanii din hambar, aşa că arată ca şi cum ţi-ar face mereu cu ochiul.

— Pesemne te-ai aventurat pe teritoriul micuţului ăstuia. Pot fi foarte periculoşi, dar de regulă nu-i deranjează pe oameni, cu excepţia cazului în care sunt provocaţi. Sunt recunoscuţi pentru timiditatea lor.

Parcă tocmai pentru a dovedi că aşa stăteau lucrurile, pisica sălbatică le aruncă o privire arogantă, după care se întoarse şi se îndepărtă tiptil, fără să scoată niciun sunet.

Emma se uită încruntată spre locul unde fusese.

— Cu siguranţă nu a părut foarte timid când mă urmărea. Părea sălbatic. Şi înfometat. Clătină din cap, groaza făcând loc supărării. Nu pot să cred că l-am lăsat să-mi tragă o asemenea sperietură.

— Nu ar trebui să te simţi prost. Nu eşti prima persoană care confundă strigătul de împerechere al unei pisici sălbatice cu tânguirea unei zâne prevestitoare a morţii.

— Poate că nu aş fi intrat atât de tare în panică dacă nu aş fi văzut tocmai atunci…

Închise brusc gura. Nu avea nicio intenţie să-i spună că văzuse şi o arătare conturându-se în ceaţă. O apariţie care avea o asemănare stranie cu mama lui omorâtă.

Zâmbetul lui se stinse.

— Ce ai văzut?

— Nimic important, zise ea după ce clătină din cap.

— Dacă nu încercai să evadezi, atunci ce anume făceai? o întrebă el, studiindu-i faţa.

Ea îşi plecă privirea, sperând că lumina timidă a lunii nu avea să-i trădeze culoarea pe care o putea simţi îmbujorându-i obrajii.

— Dacă vrei să ştii, te căutam pe tine.

— Şi ce aveai de gând să faci cu mine când mă găseai? întrebă el, cu vocea mai mătăsoasă decât de obicei.

Era atât de aproape, că putea simţi cum răsuflarea lui uşoară îi mişca uşor părul. Se îndepărtă câţiva paşi de el, temându-se că ar putea să o tragă înapoi în braţele lui şi temându-se chiar mai mult că ea nu avea să se împotrivească.

Emma se uită în jos la valea îngustă şi lungă, băgând de seamă zona în care erau pentru prima dată. Stratul de ceaţă era mai subţire aici, plutind aproape de sol precum nişte panglici de dantelă zdrenţuită.

— Acesta este locul, nu-i aşa? întrebă ea şoptit, în clipa când înţelese. Aici au murit părinţii tăi?

Nu fu nevoie ca el să răspundă. Expresia de pe faţa lui – sau lipsa acesteia, de fapt – îi spunea tot ce avea nevoie să ştie.

În timp ce ea era fugărită de fantome imaginare, el stătuse în acest luminiş, confruntându-se cu unele reale. Ar fi fost, poate,

de aşteptat ca în locul unde se petrecuse un act de o asemenea violenţă tragică să persiste un ecou de furie sau de groază. Dar tot ce simţi Emma fu o tristeţe copleşitoare ce o făcu să-şi simtă inima grea în piept.

— Nu este întâia dată când vii aici, nu? îl întrebă ea.

— Bunicul m-a adus aici pentru prima oară pe când aveam nouă ani, spuse el. Mi-a spus toată povestea tragică. Ştii, el a fost cel care i-a găsit, după ce Mags – fosta doică a mamei – i-a spus că se îndreptau spre poalele muntelui pentru a fugi în lume în noaptea aceea în care au dispărut. Săraca Mags a fost aproape înnebunită de durere o vreme după ce i-au găsit.

Emma simţi un fior acut de milă amestecată cu furie, imaginându-şi-l pe copilaşul Jamie stând în exact acelaşi loc, cu părul lui negru intrându-i în ochi, în timp ce era obligat să retrăiască momentele de disperare ce precedaseră sfârşitul părinţilor săi.

— Ce naiba a fost în mintea bunicului tău? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar pune o asemenea povară pe umerii unui copil?

Colţul gurii lui Jamie se curbă într-un zâmbet care era deopotrivă afectuos şi trist.

— Bunicul meu este un om dur, dar corect. Nu a considerat niciodată că e preferabil să te fereşti de adevăr, oricât de neplăcut ar fi. Înţelegi, ştia că adevărul te putea ucide, dar ştia şi că

acesta ar putea fi singurul care să te ţină în viaţă. Dacă tot aveam să fiu nevoit să mă feresc de săgeţile lui Hepburn pentru tot restul vieţii mele, voia să ştiu de ce.

— Există vreo şansă să fi dat pur şi simplu peste vreo bandă de tâlhari fără pic de suflet? Lipsea ceva de valoare când au fost găsiţi?

Ochii lui Jamie se întunecară.

— Un singur lucru – colierul pe care mama îl purta mereu. Mama ei i-l dăduse înainte de a muri şi nu mergea nicăieri fără el. Dar nu era nici din argint, nici din aur. Era o simplă bijuterie fără valoare scoasă din temniţă de unul dintre strămoşii noştri în noaptea în care Hepburn ne-a capturat castelul. Nu ar fi avut nicio valoare pentru nimeni în afară de un Sinclair.

Emma se îndepărtă de el, atât de prinsă în gândurile ei, că uită că ar putea călca chiar pe locul în care părinţii lui îşi dăduseră ultima suflare.

— Le mai ştia altcineva secretul în afară de bătrâna doică? I-ar fi putut trăda careva? Cineva care îşi dorea ca duşmănia de moarte să continue?

Se întoarse cu faţa către Jamie. Cu lumina lunii jucându-se peste chipul lui marcat de stoicism, arăta de parcă însuşi Michelangelo l-ar fi sculptat dintr-un bloc din cea mai bună marmură italiană. Nu îl văzuse niciodată arătând atât de frumos… sau de nemilos.

— Bunicul tău a crezut că lordul a avut ceva

de-a face cu moartea lor, nu-i aşa? Vocea ei deveni o şoaptă plină de uimire. Şi tu la fel crezi.

— Ştiu că ar fi preferat să-şi vadă fiul mort decât căsătorit cu o Sinclair.

— Chiar crezi că el a ucis-o pe mama ta – şi pe singurul lui fiu – cu sânge-rece?

— A ordonat să fie ucişi, mult mai probabil. Hepburn ţine mereu pe cineva la îndemână ca să-i facă treaba murdară. Un zâmbet amar încolţi pe buzele lui Jamie. A încercat să scape de mine încă din ziua în care m-am născut, străduindu-se să şteargă toate dovezile că fiul său preţios a fost la un moment dat destul de nesăbuit să se îndrăgostească de o zdreanţă bună de nimic ce purta numele de Sinclair.

Dacă ar fi fost vreun ciot sau chiar o porţiune deosebit de primitoare de iarbă disponibilă, Emma s-ar fi prăbuşit pe ea doar pentru a-şi relaxa genunchii care-i tremurau.

Vendeta lui Jamie împotriva lui Hepburn nu avea legătură cu lăcomia, nici măcar cu pretinsa moştenire despre care el simţea că îi fusese refuzată. Nu fusese niciodată vorba despre asta.

Ci despre dreptate. Despre pedeapsa cuvenită. Răzbunarea sângelui care striga chiar din pământul de sub picioarele lor.

— Dacă la răzbunare te-ai gândit în tot timpul acesta, atunci de ce nu m-ai împuşcat la abaţie în acea zi, şi ai fi încheiat socotelile? întrebă ea, simţindu-şi inima îndurerată, de parcă chiar ar fi

împuşcat-o.

— El a luat ceva ce-mi aparţinea. Aşa că am luat şi eu ceva ce îi aparţinea.

Emma avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă că nu vorbea doar despre faptul că Hepburn îi luase viaţa mamei lui.

— Colierul, şopti ea. Nu vrei doar aurul lui, nu? Vrei colierul. Vrei să admită că el e vinovat de moartea părinţilor tăi.

Tăcerea lui Jamie fu răspunsul de care avea nevoie. El pretinsese că acel colierul nu era nimic altceva decât o bijuterie lipsită de valoare pentru oricine, dar nu şi pentru un Sinclair. Lucru care, presupuse ea, nu era deloc o exagerare, din moment ce el era dispus să sacrifice totul – inclusiv pe ea – ca să-l recupereze.

— Trebuie să fi aşteptat toată viaţa o asemenea şansă. Dar de ce acum? întrebă şi scutură din cap a neputinţă, cuvintele ieşind direct din inima ei îndurerată. De ce *eu?*

— Dacă ar fi fost după bunicul meu, nu ar fi trebuit să mă mai întorc niciodată în Ţinuturile înalte. Dar, când am făcut-o, am constatat că el nu mai era suficient de puternic ca să-şi conducă oamenii. E pe moarte, înţelegi. Timpul lui pe lumea aceasta se apropie de sfârşit. A trăit vreme de douăzeci şi şapte de ani cu jumătate dintre oamenii de pe acest munte convinşi că un Sinclair a comis acele crime. Nu voi permite să moară cu umbra acelei suspiciuni încă planând asupra lui.

Măcar atât îi datorez, după tot ce a făcut pentru mine.

— Şi dacă este de acord să-ţi dea acest colier în schimbul meu, dar tot nu mărturiseşte că ţi-a ucis părinţii, ce ai de gând să faci atunci?

Jamie ridică din umeri.

— Autorităţile nu vor crede un Sinclair şi nici nu vor aresta un Hepburn, aşa că presupun că-i voi duce colierul bunicului meu, apoi voi sta şi voi aştepta ca diavolul să vină să ia sufletul putred al lui Hepburn.

— Fără niciun ajutor din partea ta? Emma nu îşi imaginase niciodată că un râset putea fi atât de dureros. Sincer, chiar crezi asta?

— Nu ştiu, răspunse încruntat, având suficientă graţie cât să pară sfios.

Îşi puse braţele pe piept, râsul ei încheindu-se abrupt. Ar fi putut spera să concureze cu argintul şi cu aurul, dar nu putea concura cu aşa ceva. Nu conta cu câtă disperare o dorea Jamie, avea să vrea întotdeauna adevărul mai mult ca orice. Ea nu putea fi pentru el decât un pion pe care să-l mute pe tabla de şah după bunul-plac până când putea captura regele.

Pentru prima dată, chipul lui Jamie nu mai păru la fel de imperturbabil.

— Contele nu va trăi pentru totdeauna, ştii, şi refuz să-l las pe nenorocit să-şi ia secretele în mormânt. Aceasta ar putea fi ultima mea şansă de a afla ce s-a întâmplat în acest loc în acea noapte

teribilă. Poţi să înţelegi asta, fătucă?

Se întinse spre ea, dar Emma se îndepărtă, încetând a se mai amăgi că putea găsi vreun adăpost sau consolare în braţele lui. El era un pericol mult mai mare pentru ea acum decât fusese când stătuse în catedrală, cu un pistol în mână.

Ea ar fi trebuit să ia în seamă avertismentul pe care încercase să i-l dea lângă focul de tabără.

Adevărul te putea ucide într-adevăr. Sau cel puţin să-ţi frângă inima.

— Aţi avut dreptate încă de la început, domnule, spuse ea cu răceală, încercând să-şi păstreze bărbia rigidă, ca să-şi ascundă tremurul. Părinţii dumitale au făcut, într-adevăr, cea mai mare greşeală din viaţa lor atunci când s-au îndrăgostit.

Strângându-şi fustele, se întoarse şi se îndepărtă de-a lungul văii, hotărând că era mai bine să înfrunte stafiile care cutreierau aceste păduri decât cele care încă stăteau ascunse în inima lui Jamie.

Capitolul 20

Un urlet furios se înălţă prin coridoarele cu tavan înalt ale castelului Hepburn. Uşile se deschiseră una după alta în timp ce slujnicele şi

lacheii ieşeau precum nişte omuleţi pe arcuri tulburaţi ca să vadă cine – sau ce – făcea larma aceea extraordinară.

Pe măsură ce zgomotul îngrozitor se intensifica, zguduind tăcerea tensionată care domnise peste castel de când logodnica lordului fusese răpită, cele trei surori Marlowe veniră în fugă din grădină, cu feţele lor pistruiate roşii şi cu bonetele strâmbe. Mama lor le urma, cu faţa palidă suptă marcată de un amestec sfâşietor de teroare şi speranţă, în timp ce tatăl lor ieşea din seră, cu lavaliera desfăcută şi cu o sticlă de vin golită pe jumătate bălăngănindu-se în mâna-i nesigură.

Ian îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii încuiat în bibliotecă, revizuind registrele contabile ale proprietăţii şi evitând privirile îndurerate ale familiei Emmei. Când auzi zarva, dădu buzna pe coridor fără a se obosi să-şi ia haina, deşi ştia că unchiul său avea să-l mustre pentru că apăruse în public în cămaşă, lucru de neconceput chiar şi în condiţiile în care castelul ar fi sub atac sau în flăcări.

Mai ales în cazul în care castelul era sub atac sau în flăcări.

Se părea că singurul atacator era un băieţandru deşirat care era târât prin holul de la intrare cavernos, tras de un moţ gros din părul lui de un galben strălucitor. Silas Dockett, paznicul de vânătoare al unchiului său, era cel care-l ţâra

după el. Băiatul îşi încleştase mâinile subţiri în jurul încheieturii cărnoase a bărbatului, ca să reducă din presiunea asupra scalpului. Tocurile de la cizmele lui imprimau un ritm disperat pe podeaua strălucitoare de marmură în vreme ce tânărul se zbătea în strânsoare. Un urlet continuu îi ieşea din piept, nuanţat de un flux rapid de înjurături în care punea sub semnul întrebării atât temperamentul, cât şi virtutea mamei lui Dockett.

Îngrozit de violenţa acestei scene, Ian veni imediat în spatele bărbatului.

— Ţi-a pierdut minţile, omule? Ce dracu' crezi că faci?

Continuând să meargă în acelaşi ritm, Dockett spuse tărăgănat:

— Pachet pentru stăpân.

Până când paznicul de vânătoare ajunse la biroul contelui, urmăritorii curioşi se înmulţiră de parcă ar fi asistat la o paradă, cu Ian în frunte, câţiva slujitori mai îndrăzneţi, plus mama şi surorile Emmei în mijloc şi tatăl Emmei în spate, împleticindu-se uşor.

Dockett nu aşteptă ca lacheul agitat aflat în poziţie de drepţi în faţa uşii să-l anunţe pe stăpân. El deschise pur şi simplu uşa cu mâna liberă, îl târî pe băiat în birou şi îl aruncă în mijlocul nepreţuitului covor Aubusson.

Băiatul se chinui să se ridice în genunchi, aruncându-i lui Dockett o privire de ură pură şi înjurându-l cu un accent scoţian atât de pronunţat,

că cele mai multe dintre înjurături erau, din fericire, indescifrabile.

Înainte să se poată ridica, paznicul îi dădu o palmă brutală peste ureche. Băiatul se prăbuşi înapoi în genunchi, şi un firicel de sânge proaspăt începu să i se prelingă pe maxilarul care se umfla cu rapiditate.

— Ai grijă cu limba aia spurcată a ta, obrăznicătură, sau o să ţi-o tai, pe barba mea!

— Destul, izbucni Ian, înaintând cu paşi mari ca să se pună între paznic şi prada lui.

Lui Ian nu îi plăcuse niciodată de paznicul ăsta. După moartea prematură a fostului paznic de vânătoare al unchiului său, contele revenise dintr-o călătorie la Londra cu Dockett la pachet. Ian suspecta că unchiul său scosese namila aia din vreun subsol din mahalalele Londrei tocmai pentru calităţile pe care Ian le dispreţuia cel mai mult la el – forţă animalică, devotament incontestabil faţă de oricine îi plătea simbria şi o înclinaţie sadică pentru cruzime.

O cicatrice sinistră îi acoperea faţa de sub ochiul stâng până în partea de sus a buzei superioare, făcând ca gura lui să arate mereu de parcă ar mârâi.

Dockett îi aruncă lui Ian o privire care lăsa să se înţeleagă cât de mulţumit ar fi dacă i s-ar permite să-i tragă o mamă de bătaie. Dar Ian rămase ferm pe poziţie, şi bărbatul fu nevoit să se retragă.

Contele se ridică de pe scaun, uitându-se peste birou la băiat de parcă ar fi fost nişte căcăreze de oaie pe care cineva şi le-ar fi şters de pe pantofi.

— Şi pot să ştiu cine este tânărul ăsta atât de integru?

— L-am găsit dând târcoale porumbarului, stăpâne, spuse Dockett. Zice c-aduce un mesaj de la Sinclair.

— Oh, puiul meu! strigă doamna Marlowe, ducându-şi o mână pe pieptul şifonat. Are veşti despre mieluşica mea!

Începu să se legene pe picioare, făcându-se albă ca varul. Doi dintre lacheii care stăteau de pază lângă uşă se grăbiră să-i ofere un scaun delicat Hepplewhite. În vreme ce ea se prăbuşea pe scaun, Ernestine începu să-şi facă aer cu romanul gotic din care citise în grădină, în timp ce tatăl Emmei bău ce mai rămăsese din sticla de vin dintr-o singură înghiţitură.

— Ei bine, nu sta acolo sângerând pe tot pe covorul meu, băiete, spuse contele. Dacă ai un mesaj de transmis, atunci, hai, spune-l.

Ian se trase înapoi când băiatul se poticni şi se ridică, în mod clar sleit de puteri din cauza modului în care îl tratase Dockett. Aruncând o privire ucigătoare înspre paznic, tânărul îşi şterse un strat subţire de sânge din colţul gurii cu dosul mâinii, după care scoase o bucată de hârtie rulată şi uşor şifonată din interiorul hainei.

Contele se întinse peste birou şi smulse cu două degete misiva din mâna băiatului, în vreme ce buza superioară i se curbă în semn de dezgust. În vreme ce el îşi trase fără grabă ochelarii cu ramă de oţel de pe registrul de socoteli şi îi aşeză pe vârful nasului, domnul Marlowe îşi odihni o mână tremurândă pe umărul soţiei sale. Ian nu ştia dacă bărbatul făcuse asta pentru a o consola sau pentru a-şi găsi el echilibrul.

Contele folosi o unghie îngălbenită ca să desfacă banda de piele de pe sulul de hârtie.

— Să vedem cât de mult din aurul câştigat cu greu vrea să-mi fure de data asta acel neobrăzat, spuse el, deschizând misiva cu o bucurie necuviincioasă prost mascată.

Chiar şi din locul în care stătea, Ian recunoscu scrisul dezordonat. Îl văzuse destul de des la temele de la şcoală şi pe biletele adresate lui, multe dintre ele conţinând glume private şi mici schiţe inteligente despre colegii lor, menite să-l amuze.

În vreme ce unchiul lui cerceta dintr-o privire misiva, o tăcere plină de nerăbdare se aşternu în încăpere. Servitorii nu îşi ridicară ochii de la podea, recunoscători că nimeni nu îşi amintise să le ordone să se întoarcă la îndatoririle lor. Doamna Marlowe îşi reveni, după ce fusese pe punctul de a leşina, şi se ridică, apăsând o batistă cu broderie de dantelă pe buzele-i tremurânde. Surorile Marlowe se strânseră în braţe dureros de

tare, pistruii lor ieşind puternic în evidenţă pe pielea deschisă la culoare.

În cele din urmă, Ian nu mai putu suporta suspansul.

— Ce este, domnul meu? Cât de mult cere pentru întoarcerea ei?

Unchiul său ridică încet capul. Un sunet ruginit îi ieşi din gât. Pentru un moment terifiant, lui Ian i se păru că aude un suspin. Apoi sunetul se repetă, şi lui Ian mai că îi îngheţă sângele în vene.

Unchiul lui râdea.

Toţi icniră de uimire când contele se prăbuşi pe scaun, obrajii lui palizi devenind şi mai scofâlciţi în timp ce se chinuia să respire.

Ian făcu un pas involuntar spre birou.

— Ce înseamnă asta? Sunt cererile lui atât de scandaloase?

— Ar trebui să spun că nu, răspunse contele. Sunt perfect rezonabile… pentru un *nebun!* exclamă şi bătu cu pumnul în birou, mototolind cererea de răscumpărare şi trăgând aer în piept pentru un hohot proaspăt de râs. Deci puşlamaua crede că e destul de viclean ca să mă păcălească, nu? Ei bine, rămâne de văzut!

În ciuda amuzamentului neîngrădit al unchiului său, ochii lui străluceau de ceva ce aducea ciudat de mult a admiraţie. Ian nu reuşise niciodată să-l facă pe unchiul lui să-i arunce o asemenea privire. Poate că bătrânul avea să-şi renege nepotul bastard până pe patul de moarte,

dar îl considera, în mintea lui machiavelică, una dintre puţinele creaturi care-i meritau atenţia – un adversar pe măsură.

— Dar fiica mea, domnul meu? întrebă domnul Marlowe şi făcu un pas înainte, picăturile de sudoare de pe fruntea lui trădând efortul pe care îl depunea ca să rămână în picioare. Ce se va întâmpla cu ea?

Ducele se ridică şi ocoli biroul, cu o amabilitate alarmantă.

— Nu te teme, Marlowe. Tânăra Emmaline este principala mea grijă acum, şi îţi dau cuvântul că mă voi ocupa de acest lucru. Nu vreau ca soţia ta sau celelalte fiice ale voastre să îşi bată căpşoarele lor drăguţe cu asta. Le zâmbi fetelor, care se luminară imediat la faţă ca reacţie la linguşeala neaşteptată. Voi continuaţi să fiţi răbdători, şi eu mă asigur că Sinclair primeşte ceea ce i se cuvine. *Absolut tot* ce i se cuvine.

Încă murmurând câteva asigurări liniştitoare, reuşi cumva să-şi folosească forţa voinţei pentru a conduce întreaga familie Marlowe dincolo de servitorii ce-l fixau cu o privire tâmpă şi chiar afară pe uşă.

— Cu băietul ce ar trebui să fac? întrebă Dockett aruncându-i o privire hapsână tânărului mesager, ce dădea de înţeles că ar putea găsi o mulţime de variante, însă nici măcar una dintre ei plăcută sau legală.

Contele flutură nerăbdător dintr-o mână.

— Du-l în temniţa veche şi închide-l. Atât el, cât şi stăpânul lui pot să rabde o zi sau două.

Înainte ca Ian să poată protesta, Dockett porni spre băiat, dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet sălbatic.

— Aşteaptă. Nu tu, urlă contele. Vreau să vorbesc ceva cu tine. Încovoie un deget osos înspre cei doi lacheii care îi oferiseră scaunul doamnei Marlowe. Puteţi să-l duceţi voi doi.

Lacheii schimbară încă o privire îndoielnică. Erau obişnuiţi să li se ordone să lustruiască argintul sau să aprinde lămpile pentru trăsură, nu să târască flăcăi furioşi într-o temniţă care nu mai fusese folosită de o sută de ani.

Cel puţin nu din câte ştiau ei.

Dar supunerea era la fel de înrădăcinată în ei precum respectul pentru superiorii lor, astfel că în cele din urmă ridicară din umeri şi săriră să-l ia pe băiat de coate. Acesta ripostă cu sălbăticie, dând o lovitură care urma probabil să-i înnegrească un ochi unuia dintre lachei şi făcându-i să sângereze buza celuilalt înainte să-l poată scoate cu forţa afară pe uşă.

Când sunetele luptei lor nu se mai auziră, contele îi cuprinse cu privirea lui obosită de atâţia ani pe servitorii rămaşi.

— Nu vă plătesc să zăboviţi fără rost şi să trageţi cu urechea la probleme care nu vă privesc. Duceţi-vă înapoi la treburile voastre acum, înainte să vă dau afară pe toţi.

În vreme ce aceştia se grăbeau să-i asculte ordinul, agitându-se să facă reverenţe şi plecăciuni incomode pe măsură ce ieşeau, contele se întoarse şi îi aruncă lui Ian o privire în care se citea aşteptarea.

Ian se încruntă, din ce în ce mai uimit de comportamentul ciudat al unchiul său. Fusese clar din prima clipă în care Ian pusese piciorul în castelul Hepburn că nu avea să însemne nimic mai mult pentru unchiul lui decât o povară şi o mare dezamăgire. Dar asta nu-l oprise niciodată să se încreadă în Ian sau să-l folosească pentru a se făli în faţa lui în timp ce se desfăta după ultimul triumf sau complota să se răzbune vreun pentru gest neînsemnat de dispreţ, fie el real sau imaginar.

— M-ai auzit, spuse unchiul său cu răceală. Am de discutat afaceri cu domnul Dockett.

— Dar, domnul meu, cred că ar trebui să discutăm despre situaţia domnişoarei Marlowe şi…

— Afaceri *private.*

Ian rămase locului pentru o clipă, simţindu-se de parcă limbile aurite ale ceasului de bronz de pe şemineu dăduseră cumva înapoi. Era din nou un băieţel de zece ani, singuratic, plângându-şi părinţii şi disperat după o fărâmă de afecţiune din partea unchiului său, oricât de amară sau de învechită ar fi fost.

Ceasul bătu a jumătate de oră, rupând vraja şi amintindu-i că nu mai era băiatul acela. Era

bărbat în toată firea. Bărbatul în care-l transformase indiferenţa unchiului său. Acesta fusese cel care îl învăţase cum să urască, dar de-abia acum începea să vadă cât de bine prinsese această lecţie.

Cu mândria rănită, îi făcu o plecăciune scurtă unchiului său şi plecă ţanţoş din birou. Înainte ca lacheul să închidă uşa, împiedicându-l să mai vadă în încăpere, Ian aruncă o privire peste umăr şi îl zări pentru ultima oară pe Dockett stând în picioare în faţa biroului, cu braţele musculoase încrucişate pe piept şi cu un zâmbet încrezut curbându-i buzele.

Capitolul 21

Jamie putea auzi şuieratul fitilului ataşat legendarului temperament al celor din familia Sinclair, care aşteptau fierbând la foc mocnit oricât era nevoie. Devenise tot mai accentuat cu fiecare zi pe care o petreceau aşteptând la ruinele vechii catedrale cioplite în dealul pietros ca Graeme să se întoarcă cu veşti de la Hepburn.

Jamie îşi petrecuse o viaţă întreagă încercând să ţină în frâu acel temperament, dar se temea că era doar o chestiune de timp până când şuieratul acela încet şi constant avea să sufoce toată răbdarea şi raţiunea, generând o explozie care i-ar

putea distruge pe toţi.

Ultima dată când îşi pierduse cumpătul, un bărbat murise. Unii ar putea spune că bărbatul acela trebuia ucis, dar nicio justificare nu putea spăla pata aceea de sânge de pe mâinile lui Jamie, pată care îl costase cel mai drag prieten, şi avea să fie acolo, alături de el, până în ziua în care avea să-şi pună mâinile pe piept.

Îşi petrecu orele lungi ce se scurgeau în aşteptarea răspunsului lui Hepburn dând târcoale ruinelor sfărâmicioase, privirea lui arzătoare cercetând valea care se întindea mult mai jos pentru a observa dacă se apropia vreun călăreţ. Dimineaţa cele de-a patra zile îl găsi stând pur şi simplu la baza unor scări de piatră care nu duceau nicăieri, nemişcarea lui fiind mai ameninţătoare decât norii gravi care pluteau deasupra muntelui.

Oamenii lui încercară să se elibereze de tensiune umplând unul dintre tricourile vechi ale lui Angus cu frunze uscate, agăţându-l într-un copac şi folosindu-l ca o ţintă ca să exerseze trasul cu arcul – lucru care nu ar fi fost atât de distractiv dacă nu ar fi invitat-o pe Emma să li se alăture.

Jamie îşi miji ochii când râsul ei vesel sună ca unul dintre clopotele cu care fusese cândva binecuvântată această catedrală. De-abia îi adresase câteva cuvinte de când îl urmărise în vâlceaua în care muriseră părinţii lui, iar acum rânjea la Bon de parcă ar fi fost amici de o viaţă.

Era imposibil să spună dacă nu era conştientă

de furtuna care se apropia sau pur şi simplu nu îi păsa. Jamie bănui că a doua variantă era cea corectă.

Reuşise cumva să-şi răsucească rebelele bucle ca de cupru într-un nod dezordonat, expunând curba graţioasă a gâtului ei şi adâncitura cu puf de la ceafă de care Jamie tânjea să-şi atingă buzele. Ochii lui se mijiră şi mai mult când Bon îşi puse braţele slabe şi musculoase pe umerii ei subţiri pentru a o ajuta să fixeze săgeata şi să tragă de vargă. Săgeata părăsi arcul cu un şuierat vioi, traversând poiana şi străpungând inima strâmbă pe care Malcolm o trasase cu suc de fructe pe pieptul ţintei.

Bărbaţii aclamară entuziasmaţi, dar se opriră deodată când unul dintre ei se uită peste umăr şi îl văzu pe Jamie privindu-i. Emma se duse veselă la ţintă şi smulse săgeata, un zâmbet triumfător curbându-i buzele.

Probabil îşi dorea să fi fost una dintre cămăşile lui, gândi Jamie cu tristeţe. Iar el să fie îmbrăcat cu acea cămaşă în timp ce ea trăgea cu arcul.

Îşi trecu o mână obosită peste maxilar. Nu era de mirare că era cu nervii la pământ. Nu era ca şi cum ar fi dormit prea mult în ultima vreme.

Sau măcar puţin.

Cum să poată dormi atunci când Emma era întinsă la doar câţiva metri de el? Era prea ocupat să se holbeze la ceafa ei cu păr zbârlit ca să poată

dormi. Prea ocupat să-şi aducă aminte cum fusese să-şi petreacă prima noapte cu ea cuibărită cu încredere în braţele lui. Prea ocupat să retrăiască acele momente magice din cabană, atunci când ea îşi trecuse degetele prin părul lui, îl sărutase şi mai că fusese pe punctul de a-l lăsa să facă toate lucrurile pasionale şi perverse pe care îşi dorise cu ardoare să le facă din primul moment în care pusese ochii pe ea.

Nici măcar nu mai pierduse vreme încercând să adoarmă noaptea trecută. Se cocoţase pur şi simplu în susul unei arcade de piatră care se fărâmiţa şi îşi petrecuse orele nesfârşite până în zori ascultând ecoul îndepărtat al zgomotului de copite.

Exact ca acelea care îi acopereau acum şuierul constant al fitilului din cap.

Se ridică, întrebându-se dacă nu cumva îl furase somnul şi totul nu era decât un vis. Dar vibraţia slabă a molozului sub picioarele lui sugera fără îndoială că cineva se apropia. Emma se uită la el şi zâmbetul îi dispăru de pe chip.

Aşteptase acest moment încă de când bunicul lui îl dusese să-i arate locul unde fuseseră împuşcaţi părinţii lui cu sânge-rece. Cum oare ar putea explica groaza care îi marca sentimentul de anticipaţie, senzaţia tot mai accentuată că obţinerea a ceea ce aşteptase atâta timp l-ar putea costa tot ceea ce îşi dorise vreodată?

Un călăreţ singuratic ajunse la marginea

malului abrupt şi înalt. Groaza lui Jamie fusese neîntemeiată. Călăreţul nu era Graeme, cu veşti de la Hepburn, ci observatorul pe care Jamie îl trimisese în noaptea anterioară să cerceteze fundul văii.

Carson descălecă, dar, din faptul că privea în jos şi scutura uşor din cap, Jamie înţelese tot ce avea nevoie să ştie.

Pentru o clipă ce păru să rămână suspendată în afara timpului, nu fu nimic altceva decât o tăcere incandescentă, pe măsură ce fitilul mocnit se apropia de butoiul cu pulbere din creierul lui Jamie.

Se năpusti de pe trepte, măsurând lungimea poienii cu paşi mari, furioşi.

— Păzea, băieţi, îl auzi pe Bon şoptind dincolo de şuierul din urechi. Acum să te ţii.

— *Ce naiba crede că face că ticălosul ăla mizerabil de Hepburn*? Trecându-şi o mână prin păr, Jamie făcu doar un pas în lateral şi fu cât pe ce să se izbească de un copac cu toată forţa. Omul acesta a luat-o complet pe arătură? De ce ar fi într-atât de nebun încât să-şi lase mireasa neajutorată pe mâinile unei bande de oameni disperaţi, ştiind foarte bine că în fiecare secundă de întârziere i-ar putea face o groază de lucruri îngrozitoare?

Se întoarse furios în luminiş. Oamenii lui dăduseră ascultare avertizării lui Bon şi se retrăseseră toţi un pas sau doi. Doar Emma fu

suficient de îndrăzneaţă să rămână în calea lui, forţându-l să se oprească sau să treacă peste ea.

Jamie se opri brusc şi îşi îndreptă un deget înspre ea, recunoscător că găsise o ţintă pentru mânia lui.

— Măi să fie, uită-te la tine! Locul tău nu-i aici! Eşti doar o englezoaică micuţă cu mai puţină înţelepciune decât a înzestrat Dumnezeu o ciupercă.

Ea clipi în vreme ce-şi ridică privirea spre el, cu ochii ei de un albastru-închis straniu de senini şi cu şuviţele libere care îi scăpaseră din nodul dezordonat fluturând uşor în bătaia vântului.

— Nu ar fi trebuit să ţi se permită să ieşi din dormitor fără o dădacă şi un paznic înarmat până în dinţi, cu atât mai puţin să părăseşti Anglia! Oare mirele tău iubit nu e deloc îngrijorat de ce ţi s-ar putea întâmpla? La naiba, dacă ai fi femeia mea…

Cuvintele lui răsunară printre ruine ca un tunet primăvara, urmat de o linişte atât de adâncă, încât ai fi putut auzi şi o omidă târându-se pe o frunză. Un val ridicol de căldură începu să ia în stăpânire gâtul lui Jamie când îşi dădu seama că nu numai Emma, ci toţi ceilalţi de pe deal îşi ţineau răsuflarea la unison, aşteptându-l să-şi termine propoziţia.

— Ce s-ar întâmpla atunci, Jamie? şopti Emma într-un final, faptul că i se adresase cu numele creştinesc usturându-l mai mult decât o

palmă. Dacă aş fi femeia ta, ce anume ai face?

Incapabil să răspundă provocării îndrăzneţe din ochii ei, Jamie se întoarse cu spatele la ea, la toţi cei prezenţi. Se îndepărtă câţiva paşi până la marginea falezei şi rămase cu mâinile pe şolduri, privind spre pâcla care plutea peste ţinuturile mlăştinoase îndepărtate. Şi exact atunci auzi în spatele lui cel mai neaşteptat sunet.

Emma râdea.

Se întoarse încet şi văzu că oamenii lui se retrăseseră cu încă un pas, de parcă s-ar fi temut de o nouă izbucnire din partea lui, chiar mai devastatoare decât anterioara.

— Nu ţi-ai dat seama încă? întrebă Emma, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Oamenii lui le-ar fi putut confunda cu lacrimi de bucurie, dar el ştia mai bine. Tu eşti prostul în toată treaba asta. Contele nu ar irosi nici măcar o mână de şilingi ca să mă salveze. Nu am nicio valoare în ochii lui. Nu am fost niciodată nimic mai mult pentru el decât un pântece gol în care să-şi poată planta sămânţa. Şi, Slavă Domnului, există o mulţime de vânzare de aici şi până la Londra. Ea clătină din cap, râsul ei aspru şi sarcastic adresându-li-se amândurora. Mi-ai torturat săraca familie şi m-ai târât până la jumătatea drumului spre iad şi înapoi degeaba. N-o să îţi dea *niciodată* ce vrei. Nu-l interesează ce faci cu mine. Aşa că nu mai este nevoie să faci pe gentlemanul cu mine. De data aceasta, ea fu cea care micşoră distanţa dintre ei. Oprindu-se atât de

aproape de el încât îi putea vedea zvâcnirea agitată a pulsului în coloana catifelată a gâtului ei şi tremurul ispititor al buzei de jos, ea îşi dădu capul pe spate ca să-l privească în ochi. Aşa că, hai, Jamie Sinclair, treci la următorul pas. *Dă ce-i mai rău din tine!*

Pentru un moment întunecat, Jamie fu ispitit să face întocmai ce-i cerea. Fu tentat să o ia de mână şi să o tragă după el în adâncul ruinelor acelora, unde îi putea arăta exact ce ar face dacă ar fi femeia lui.

Tot ce i-ar face dacă ar fi femeia lui.

— Jamie?

Vocea lui Bon era doar o şoaptă.

Jamie continuă să se uite în ochii Emmei, înmărmurit de forţa neaşteptată a pasiunii ei.

— Jamie? repetă Bon, de această dată cu glas mai hotărât ce-i trăda nerăbdarea.

— Ce *naiba vrei să…*

Şi Jamie se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe Graeme venind împleticindu-se dinspre copaci.

Capitolul 22

Graeme se ţinea de coaste cu toată forţa. Un ochi al băiatului era atât de umflat, că se închisese, şi o vânătaie urâtă, care începuse deja

să se îngălbenească pe margini, îi colora maxilarul încleştat.

Mai mulţi bărbaţi se grăbiră să-i vină în ajutor, dar Jamie fu cel care ajunse la el primul. Îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Graeme exact când picioarele băiatului începură să se împleticească sub el.

— Aş fi ajuns mai devreme… scoase el un răguşit, sprijinindu-se de pieptul lui Jamie. Al naibii cal şi-a pierdut o potcoavă la vreo cinci kilometri distanţă de aici.

Pe măsură ce oamenii lui se adunară în jurul lor, Jamie îl întinse pe Graeme pe pământ, cuprins de vinovăţie. Ar fi trebuit să ştie că Hepburn nu ar avea nicio mustrare de conştiinţă să împuşte mesagerul. Ar fi trebuit să-l trimită pe Bon – cineva la fel de viclean ca Hepburn, cineva care nu ar fi subestimat potenţialul de trădare al hrăpăreţului ăluia bătrân.

— Ce ţi-au făcut ticăloşii ăia? întrebă Jamie, tresărind împreună cu Graeme când îşi trecu cu grijă o mână peste pieptul vătămat al băiatului.

— Nimic care să mă dea gata, replică Graeme cu un zâmbet larg, buza lui despicată făcând ca zâmbetul să-i pară îndrăzneţ. Am împărţit şi eu câteva lovituri, ba bine că nu. I-am făcut pe lacheii ăia înzorzonaţi ai contelui să se gândească de două ori înainte să se pună cu Graeme MacGregor. Ducându-şi mâna tremurătoare în interiorul hainei, Graeme scoase un săculeţ de

piele. Am făcut exact cum ai spus, Jamie. I-am dat lui Hepburn misiva ta, şi el a zis să-ţi dau asta.

Jamie luă săculeţul, reuşind să afişeze un zâmbet îndurerat.

— Ne-ai făcut mândri pe toţi, băiete. Mai ales pe mine.

În timp ce Jamie se ridică, Lemmy se lăsă la pământ în locul lui, trăgându-i capul lui Graeme în poala lui cu o blândeţe greu de imaginat pentru mâinile lui enorme.

Jamie se uită în jos la misiva lui Hepburn. Nu era o hârtie ieftină, ci o foaie groasă de pergament moale, pliată în treimi perfecte şi sigilată cu o grămăjoară de ceară roşie pe care se vedea blazonul lui Hepburn.

Rupse sigiliul şi despături cu grijă hârtia sub privirea vigilentă a oamenilor săi.

Chiar dacă nu ştia să citească, Bon sări în sus şi în jos pe vârfuri într-o încercare disperată de-a vedea peste umărul lui Jamie.

— Nu ne lăsa în aşteptare, tovarăşe. Ce spune?

Nu dură mult ca Jamie să treacă cu privirea peste puţinele cuvinte scrijelite pe hârtie. O împături cu o grijă minuţioasă. Îşi imaginase acest moment de atâta timp, anticipase valul ameţitor de triumf pe care urma să îl simtă.

Dar, în timp ce îşi ridică ochii ca să întâlnească privirea întrebătoare a Emmei, nu simţi nimic altceva decât un regret puternic şi

tăios.

— Ne acceptă cererile. Vom primi răscumpărarea mâine.

Reuşi să-i susţină privirea Emmei doar pentru o clipă înainte ca ea să se întoarcă şi să dispară printre ruine, fără niciun cuvânt.

*

Emma stătea la marginea podeţului rotund de piatră care găzduise cândva vechea clopotniţă a catedralei, cu un genunchi strâns la piept. Acoperişul şi cea mai mare parte a pereţilor clădirii se prăbuşiseră cu mult timp în urmă, lăsând podeţul cu vedere spre cer şi accesibil doar după ce urcai un etaj de trepte de piatră înguste tocite atât de mult de ploaie şi de timp, că ajunseseră aproape netede.

Vântul care de obicei urla cu pasiune pe acest munte se redusese la o briză uşoară care îi adia pe obraz şi se strecura printre cârlionţii ei liberi de la ceafă. Luna atârna deasupra celui mai înalt vârf al muntelui ca o perla strălucitoare, de două ori de dimensiunea pe care o avea în Lancashire, dar încă mult prea departe ca să ajungă la ea.

O piatră care nu era prinsă bine se duse la vale pe marginea cealaltă a podeţului.

Se întoarse, incapabilă să alunge un val trădător de speranţă care se născu în inima ei. Dar era Bon cel care ieşi din umbra din partea de

sus a scărilor. Zăbovi uitându-se la razele de lumină ale lunii, nesigur dacă era sau nu bine-venit.

— Nu-ţi face griji, Bon. Eşti în siguranţă, îl linişti ea. Nu sunt înarmată.

Veni şi se aşeză lângă ea. Rânjetul ce-i dezvăluia dinţii stricaţi nu i se mai păru Emmei ameninţător, ci cuceritor.

— După felul în care te-ai descurcat cu arcul azi, aş paria că inima unui bărbat nu va fi niciodată în întregime în siguranţă atâta timp cât eşti prin preajmă.

— Poate de aceea vărul tău este atât de dornic să scape de mine, răspunse Emma încet, sperând să-şi ascundă amărăciunea din voce. De ce nu eşti jos să sărbătoreşti cu el? Pesemne că sare în sus de bucurie. La urma urmei, contele este pe cale să-i dea ce-i pofteşte inima.

— Tot nu vrea să ne spună nici mie şi nici flăcăilor despre ce e vorba. Şi lui Jamie nu îi stă în fire să ţină secrete faţă de mine.

— Poate că este prima dată când are ceva care merită să fie ţinut secret.

— Nu i-am purta pică pentru nimic din ce ar vrea, recunoscu Bon. A sacrificat prea multe pentru noi. A fost dintotdeauna isteţ, să ştii, cărând cărţi după el pe care de-abia le putea duce. Ar fi putut să rămână acolo, la şes, şi să-şi facă avere ca un gentleman adevărat. Dar, când a auzit că bunicul lui e bolnav, s-a întors aici. Ca să aibă

grijă de noi. Să aibă grijă de toţi de pe acest munte, care au depins întotdeauna de clanul Sinclair ca să supravieţuiască. Bon ezită, de parcă şi-ar fi dorit să spună altceva. Ceva mai mult.

Dar în cele din urmă se mulţumi să-şi plece uşor capul, uitându-se în jos, la picioarele lui. Am venit să-ţi spun doar că îmi pare rău că ţi-am stricat nunta. Şi sper că tu şi contele veţi fi – îşi drese glasul, chinuindu-se în mod vizibil să scoată cuvintele – foarte fericiţi împreună.

— Îţi mulţumesc, îi şopti Emma, simţindu-şi dintr-odată gâtul atât de rigid, că nu reuşi să-i ofere altfel iertarea păcatelor.

După ce coborî treptele, lăsând-o singură, ea îşi întoarse faţa iar către lună şi o găsi strălucind în spatele unui văl apos. Fata care privise, de la fereastra din dormitorul ei, aceeaşi lună plutind peste livada tatălui ei îi părea o străină acum – un copil naiv care crezuse că valoarea unui bărbat stă în elocvenţa discursului sau în croiala elegantă a hainei.

Cum putea ea oare să-i însoţească pe oamenii contelui înapoi pe munte a doua zi şi să pretindă că era aceeaşi fată, care nu gustase buzele lui Jamie, nu îşi simţise niciodată corpul începând să se topească sub căldura mocnită a dorinţei lui pentru ea? Cum putea să se mulţumească cu bijuterii, blănuri şi aur sau chiar cu o cameră plină de copii concepuţi nu din dragoste sau pasiune, ci din disperare şi datorie?

După ce simţise cum corpul şi inima ei prinseseră viaţă sub dezmierdările lui Jamie, cum avea să fie oare posibil să se întindă în pat noapte după noapte într-o tăcere lungă plină de suferinţă în timp ce contele avea să geamă şi să gâfâie deasupra ei, iar ea avea să-şi ţină dinţii încleştaţi ca să nu ţipe? Mai ales acum că ştia, că era foarte probabil să nu fie deloc un bătrân amabil, ci un criminal, destul de nemilos încât să-şi reducă la tăcere veşnică propriul fiu pentru că îndrăznise să se îndrăgostească de femeia nepotrivită.

Îşi stăvili lacrimile şi se uită cu ochi limpezi la lună. *Categoric,* nu mai era aceeaşi fată şi nu avea să mai fie niciodată. Indiferent de preţul care îi revenea de plătit, ea nu mai era dispusă să-şi nege propriile pasiuni, propriile dorinţe, doar pentru a menţine pacea pentru cei din jurul ei. Mama ei îşi petrecuse întreaga viaţă într-o astfel de minciună, sacrificându-şi propria fericire ca să poată continua să inventeze scuze pentru tatăl Emmei.

Dar ea nu era mama ei. Şi nu mai era nici fata care stătuse în faţa altarului în abaţia castelului Hepburn, pregătită să-şi dea inima unui bărbat pe care nu avea să îl iubească niciodată.

Avea nevoie doar de cineva care să o ajute să demonstreze asta.

*

Jamie îşi fixă ambele mâini pe piatra dură a

altarului abaţiei. Doar acea piatră supravieţuise cumva distrugerii din timpul luptelor şi anilor de neglijare, dovedind că există unele lucruri pe care nici timpul nu le poate nimici.

Se întrebă cât de multe botezuri găzduise, cât de multe nunţi, cât de multe înmormântări. Câte vieţi începuseră acolo... Cât de multe se sfârşiseră.

Bisericuţa era o ruină de când se ştia el, fără îndoială distrusă într-unul dintre numeroasele războaie şi încăierări care îşi lăsaseră urmele pe acest minunat pământ accidentat. Chiar dacă acum nu mai rămăseseră din ea decât nişte pereţi fără acoperiş şi moloz năpădit de muşchi, locul nu îşi pierduse aerul de demnitate, de parcă nici Dumnezeu, nici timpul nu uitaseră că acesta fusese cândva un pământ sfânt.

Îşi plimbă mâinile peste piatra măcinată, dorindu-şi să-şi găsească cuvintele pentru a exprima tumultul pe care îl simţea. Deşi fusese întotdeauna credincios, nu era genul care să se roage. Presupusese că era mai bine dacă el şi Cel Atotputernic nu aduceau în discuţie diferenţele de opinie.

Pentru că, oare cum putea Dumnezeu pretinde că răzbunarea era a Lui, când Jamie îi putea simţi greutatea apăsându-i atât de tare pe umeri? în trecut, fusese întotdeauna suficient de puternic cât să îndure această povară, dar acum se simţea de parcă risca să se aleagă cu inima

frântă. În ziua ce venea avea să o trimită pe Emma la poalele muntelui. Nu avea să mai doarmă niciodată cu corpul ei cald adăpostit de trupul lui. Nu avea să-şi mai audă niciodată numele pe buzele ei. În câteva zile, ea urma să stea în faţa unui altar la fel ca acesta, pregătindu-se încă o dată să devină mireasa lui Hepburn.

Îşi înfipse degetele în piatră, dorindu-şi să reducă altarul la o grămadă de moloz, cu mâinile goale.

— Jamie?

La început, el crezu că îşi imaginase şoapta aceea suavă, că fusese doar rodul dorinţelor lui febrile.

Slăbi strânsoarea şi se întoarse încet.

Emma era acolo, în lumina împrăştiată de lună, precum o fantomă a tuturor mireselor care veniseră în acest loc să-şi ofere inimile bărbaţilor pe care îi iubeau.

— Ce vrei? întrebă răguşit, incapabil a se mai preface că răspunsul ei nu conta pentru el.

Îşi ridică bărbia, privirea ei fiind la fel de îndrăzneaţă şi de sigură ca în noaptea în care îi îndreptase propriul pistolul către inima lui.

— Vreau să mă compromiţi.

Capitolul 23

Ignorându-şi tremurul, Emma se lăsă purtată spre Jamie, expunându-se pe deplin luminii lunii şi privirii lui înflăcărate, în acel moment, Jamie arăta precum cel mai urât coşmar al unei virgine – disperat şi – şi trebuia să fie abordat cu o prudenţă extraordinară, dacă era neapărat nevoie.

— Am fost întotdeauna o fată cuminte, spuse ea, fiecare pas măsurat ducând-o mai aproape de el, şi o fiică ascultătoare, cerându-mi-se tot timpul să fiu un exemplu pentru surorile mele mai mici. Toată viaţa mea a fost un lung şir de „Da, domnule”, „Nu, doamnă” şi „Cum doriţi”. Am purtat hainele pe care le alegea mama pentru mine. Am mâncat tot ce îmi era pus în faţă, indiferent dacă îmi plăcea sau nu. Am mers peste tot unde mi s-a spus să merg şi am făcut tot ce m-au pus să fac. Se opri fix în faţa lui Jamie. Dar nu mă voi căsători cu contele. Şi ştim amândoi că există un singur mod categoric de a-l convinge că nu mai sunt demnă să-i fiu mireasă.

Jamie nu rosti niciun cuvânt, ci doar continuă să se uite la ea, cu o expresie la fel de indescifrabilă ca paginile pietrificate ale Sfintei Scripturi dărăpănate din colţ.

Ea reuşi să scoată un râs stânjenit.

— Bon a avut dreptate încă de la bun început, nu-i aşa? Ştiu că ţi-ai băgat în cap că te vei mulţumi să dovedeşti că Hepburn ţi-a omorât părinţii. Dar nu ar fi răzbunarea ta chiar şi mai satisfăcătoare dacă i-ai trimite înapoi mireasa

după ce a fost necinstită de un Sinclair? Mai ales un Sinclair care se întâmplă să fie nepotul său bastard.

— Mai satisfăcător pentru mine, cu siguranţă. Jamie îşi încrucişă braţele pe piept, flacăra din privirea lui făcând-o să tremure adânc în interior. Şi cum rămâne cu acel conac şubred din Lancashire pe care-l iubeşti atât de tare? Dacă lordul vrea să i se restituie contravaloarea înţelegerii, cum va împiedica tatăl tău creditorii să pună sechestru pe casă şi să vă arunce pe toţi în adăpostul pentru oamenii străzii?

— Sunt încrezătoare că lordul va insista cu amabilitate să se păstreze înţelegerea. Mai ales dacă nu vrea ca toată lumea din Londra să afle că este suspectat că şi-a omorât cu sânge-rece propriul fiu şi pe mama nepotului său.

Jamie îşi înclină capul, privind-o cu o admiraţie reticentă.

— N-aş fi ghicit niciodată astfel că un chip atât de drăguţ poate ascunde o latură atât de nemiloasă.

Ea îi oferi un zâmbet amar.

— De când am venit în Ţinuturile înalte, am avut ocazia să învăţ de la cei mai buni.

— Poate că vă rămâne casa şi tatăl tău va evita închisoarea datornicilor, dar te-ai gândit la consecinţele pe care le vei suferi de îndată ce te vei întoarce în Anglia cu familia ta? Jamie începu să-i dea târcoale în timp ce vorbea, accentul lui

aspru capturând-o într-un văl din care nu mai avea nicio dorinţă să evadeze. Contele are o limbă otrăvită. Ca să împiedice pe oricine să creadă că a fost destul de prost cât să permită ca tânăra lui mireasă să-i fie furată de sub nas, va începe să răspândească zvonuri că tu te-ai aruncat în braţele mele – şi în patul meu – de bunăvoie. Şi, chiar dacă nu o va face, nu va mai conta pentru cei din înalta societate dacă ai fost sedusă sau violată. Îndoiala pe care a aruncat-o primul tău logodnic asupra reputaţiei tale va fi nimic în comparaţie cu asta. Oamenii îşi vor întoarce capul atunci când vei trece pe lângă ei pe stradă. Nimeni nu te va primi în vizită. Vei fi o paria din punct de vedere social şi va trebui să renunţi la orice speranţă de a-ţi găsi un soţ sau de a-ţi forma o familie.

— Atunci voi fi liberă să mă întorc în Lancashire şi să-mi duc traiul în tihnă. Îl confruntă, scuturându-şi cu îndrăzneală buclele. Şi, dacă mă voi plictisi, pot găsi oricând un amant tânăr bine dotat. Sau doi.

El văzu dincolo de bravada ei, la fel cum o făcuse şi prima dată când îi spusese acele cuvinte. Îşi întinse mâna să-i mângâie curba delicată a obrazului, vocea lui fiind chiar mai blândă decât atingerea.

— Mai sunt şi alte lucruri de luat în consideraţie, fătucă. Ce are să se întâmple dacă te las grea?

Emma nu se deranjă să-şi lase capul în jos ca să ascundă roşeaţa care începea să îi ardă obrajii. Ştia că nu avea niciun rost.

— Poate că îţi par supărător de neştiutoare, dar, mulţumită învăţămintelor mamei mele, nu sunt complet ignorantă la mersul lumii. Sau al bărbaţilor. Dacă nu ar exista modalităţi de a preveni astfel de lucruri, atunci ar fi mai mulţi bastarzi decât moştenitori legitimi cutreierând străzile Londrei.

El încuviinţă din cap, dându-i dreptate.

— Care va să zică, tu crezi cu adevărat că aceasta este singura modalitate de a te ţine departe de mâinile libidinoase ale lui Hepburn? De-a te asigura că eşti liberă să-ţi trăieşti viaţa ca stăpână a propriului destin?

Ea încuviinţă din cap, vocea părăsind-o în cele din urmă acum că şi curajul ei dădea bir cu fugiţii. Erau o mie de alte motive pentru care să se culce cu el pe care i le-ar fi putut mărturisi în acel moment dacă mândria nu i-ar fi îngheţat limba. I-ar fi putut spune că vrea să se simtă în viaţă cel puţin o dată înainte de a se supune cenzurii zdrobitoare a societăţii. Că nu credea că avea să fie în stare să-şi petreacă restul vieţii singură fără ca mai întâi să-şi petreacă o noapte în braţele lui.

— Atunci, am eu vreo alternativă?

Se aplecă, buzele lui mângâindu-le pe ale ei ca bătaia aripilor unui înger.

Emma simţi un nod în gât care o împiedică să

respire. Cum se făcea că se simţea mai mult ca o mireasă stând aici, în această ruină a bisericii, decât se simţise vreo clipă în abaţia maiestuoasă a lui Hepburn?

— Aşteaptă aici, şopti el, depărtându-se de ea cu o reticenţă aproape palpabilă.

Ea rămase într-un suspans plin de agonie până când el se întoarse cu păturile ei de noapte puse peste un braţ. De data aceasta când o luă de mână, ea merse cu el de bunăvoie. Când o conduse în umbră, ea îşi împleti strâns degetele cu ale lui, nevrând ca el să ştie că tremura cu totul, până la degetele de la picioare.

O conduse până în colţul unei camere mici în care mai erau încă în picioare doi pereţi, sfidând ravagiile timpului. Îşi înfiinţaseră tabăra între copacii care împrejmuiau faleza, aşa că Emma ştiu că Jamie alesese în mod deliberat acest loc ca să o protejeze de ochii curioşi ai oamenilor lui.

Dar, înainte ca el să întindă păturile, îl apucă de braţ.

— Stai!

El o privi cu multă prudenţă, în mod clar temându-se că se răzgândise.

Ea îşi înclină capul spre arcada de piatra deformată care găzduise cândva o uşă, indicând că era rândul lui să o urmeze. Judecând după privirea lui, ar fi urmat-o până la marginile pământului.

Urcară pe treptele de piatră tocite până la

vechea clopotniţă, intrând într-o mare ceţoasă creată de lumina lunii. Ea luă păturile de la Jamie şi le întinse în centrul turnului, lăsând doar cerul şi luna să asiste la ceea ce era pe cale să se întâmple.

Când termină, se întoarse către el, simţindu-se groaznic de timidă.

— Deci, cum o să se desfăşoare, domnule Sinclair? Aveţi de gând să mă seduceţi sau să profitaţi de mine?

Zâmbetul lui leneş îi făcu inima să bată cu putere.

— Ambele.

O trase lângă el, surprinzând-o din nou cu dimensiunea lui, cu puterea, cu căldura lui irezistibilă. Pentru un moment lung, el pur şi simplu o ţinu în braţe, lăsând-o să se obişnuiască să-i simtă braţele în jurul ei, şoapta respiraţiei lui în părul ei. Îşi odihni obrazul pe pieptul lui, simţind fiecare bătaie a inimii lui tremurânde de parcă ar fi fost a ei. După un moment, deveni mai îndrăzneaţă, coborându-şi mâinile în jurul taliei lui şi strecurându-le sub cămaşă, minunându-se de netezimea pielii sale, de încordarea suplă a muşchilor sub palmele ei în timp ce el ridică o mână şi îi mângâie părul.

— Oh, Doamne, murmură ea, copleşită de însemnătatea a ceea ce era pe cale să facă cu acest bărbat.

— Ce este?

Nu-şi luă faţa de la pieptul lui.

— Parcă am uitat tot ce m-a învăţat mama. Nu ştiu prea bine cum ar trebui să procedăm de aici.

— De ce nu laşi asta în seama mea? murmură el, ridicându-i bărbia cu un deget şi coborându-şi gura spre a ei.

Îi mângâie uşor buzele cu ale lui, experienţa lui de necontestat nelăsând nici urmă de îndoială că ştia *exact* cum să procedeze. Nu o sărută ca un bărbat care considera sărutul pur şi simplu un mijloc prin care să ajungă la ce îşi dorea cu adevărat – un fel de ritual ciudat cerut de femei pentru a le convinge să-şi dea jos hainele. O sărută încet şi cu o înţelegere plină de pricepere, ca şi cum s-ar fi mulţumit să-şi petreacă toată noaptea doar dezmierdându-i gura.

Ea dispreţuise întotdeauna femeile care leşinau la cea mai mică provocare, dar mişcarea vioaie şi suavă a limbii lui peste a ei o lăsă aşa de lipsită de suflare şi ameţită că îşi simţi genunchii înmuindu-se şi urechile începură să-i ţiuie de parcă încă mai erau clopote în turn. Ar fi fost cât pe-aici să cedeze tentaţiei, dar nu a voi să piardă niciun moment în braţele lui Jamie. Aşa că îşi închise ochii pur şi simplu şi rezistă, gustându-i limba cu a ei până când auzi un geamăt venind din adâncul gâtului lui.

Când îşi deschise în cele din urmă ochii, fu surprinsă să constate că erau amândoi în

genunchi, în mijlocul păturii. Poate că şi pe Jamie îl lăsaseră picioarele.

— Asta a fost foarte bine, într-adevăr, murmură ea, oftând cu buzele lipite de ale lui. Ce sugerezi să facem în continuare?

Se lăsă pe spate ca să-i cerceteze chipul, expresia lui fiind dezarmant de sinceră.

— Mă gândeam să ne scoatem amândoi toate hainele.

Se pare că ea se înşelase cu privire la sărut.

— Dar… Dar… atunci vom fi amândoi… dezbrăcaţi.

El medită la cuvintele ei.

— Ei bine, dacă vrei, poţi să-ţi dai doar *tu* hainele jos. Eu aş putea să le ţin pe mine… deocamdată.

Emma îl privi din ce în ce mai suspicioasă.

— Mama nu mi-a spus niciun cuvânt despre dezbrăcat. Cred că mi-aş fi amintit asta.

Fu rândul lui Jamie să ofteze.

— Dar ce anume ţi-a spus?

— Mi-a spus că trebuie să stau întinsă pe spate şi să închid ochii, iar contele – Emma nu îşi putu înăbuşi fiorul –, *soţul* meu va ridica pur şi simplu cămaşa mea de noapte cu câţiva centimetri, după ce lămpile vor fi stinse, desigur, şi îşi va îndeplini datoria de soţ.

— Deşi ideea în sine are farmecul ei, pur şi simplu nu va funcţiona. Pernuţele bătătorite ale degetelor lui Jamie se jucau uşor peste ceafa ei

sensibilă. Îşi coborî vocea la un mârâit răguşit, respiraţia lui fiind umedă şi caldă pe urechea ei. Pentru că o să înnebunesc, fătucă, dacă nu o să te văd goală.

De data aceasta, fiorul Emmei fu unul de dorinţă.

— Poate mă poţi convinge să-mi dau rochia jos. Dar trebuie să îţi dai silinţa.

Chicotul său gutural o avertiză că era exact provocarea pe care o aşteptase. Ridicându-i părul cu o mână, îşi puse uşor buzele fierbinţi de dorinţă pe porţiunea de gât unde îi zvâcnea pulsul sălbatic. Emma icni. Judecând după dulceaţa toridă a buzelor lui pe pielea ei, pesemne că intenţia lui este să-i *topească* rochia care-i acoperea corpul.

Capul ei se dădu pe spate din proprie iniţiativă, oferindu-i gurii lui o dominaţie totală asupra coloanei graţioase a gâtului ei. După câteva momente lipsite de suflare în care se desfătă cu acel chin delicios, fu forţată să-şi înfigă unghiile în mâneca lui doar pentru a putea rămâne în poziţie verticală.

— Pentru un muntean brutal, eşti destul de convingător, domnule.

— Gentlemenii ăia sclifosiţi sunt cei care răspândesc toate aceste zvonuri urâte despre noi şi despre oile noastre. Ei pur şi simplu nu-şi doresc ca fătucile lor să ştie ce pierd.

Pe măsură ce limba lui se roti în jurul

învelişului delicat al urechii ei, făcându-i degetele de la picioare să se chircească de plăcere, ea scoase un geamăt.

— Poate că nu-şi doresc ca oile lor să ştie ce pierd.

Râsul lui Jamie fu un huruit gutural care o încălzi din interior spre exterior. În timp ce gura lui îşi făcea de lucru cu urechea ei, mâinile lui îi dădeau uşor rochia în jos, dezvăluindu-i un umăr catifelat. Emma fu mai recunoscătoare ca niciodată că Muira îi dăduse o rochie atât de simplă, nu una împodobită cu nasturi din perlă alunecoşi sau cu rânduri de copci ascuţite de oţel. Sau un corset dureros care să strângă pielea deja înnebunită după atingerea lui Jamie.

Fu nevoie doar să tragă cu mai multă hotărâre, şi unul dintre sânii ei fu eliberat din corsaj. Jamie se uită în jos la ea în lumina lunii, expresia lui fiind într-atât de întunecată de nesaţ, că îi făcu atât pulsul, cât şi stomacul să-i freamăte. Simţea cum sfârcurile începeau să se întărească şi să tresalte în aşteptarea plăcerii pe care o simţea apropiindu-se.

Acea plăcere sosi cu un asalt de senzaţii pure când Jamie se aplecă şi o atinse cu vârful limbii. Îi linse mugurul împietrit cu o tandreţe înnebunitoare, apoi îl luă în gură, sugându-l profund. Emma nu-şi mai putut reţine un geamăt de plăcere pură.

Gemu din nou atunci când el îşi strecură

cealaltă mână în cealaltă parte a corsajului şi puse stăpânire şi pe acel sân, mulându-şi palma pe el şi strângându-l uşor.

Cum era posibil ca un bărbat să aibă atât de multe mâini? Una din ele profită de faptul că ea îşi trăgea sufletul şi îşi croi drum până sub fusta ei. Chiar în momentul acela îi trecea de genunchi şi sus, sus, sus, până când mângâie cârlionţii mătăsoşi dintre coapsele ei.

În timp ce Jamie îşi închise mâna peste ea de parcă ea nu îşi mai aparţinea sieşi, ci lui, Emma clătină din cap, aproape mută de şoc.

— Dar mama niciodată nu…

Jamie îşi scoase mâna cealaltă din corsajul ei şi i-o puse peste gură, ochii strălucindu-i de amuzament.

— Ar fi posibil să nu mai vorbim despre mama ta, scumpo? în timp ce fac dragoste, majoritatea bărbaţilor consideră că asta… le distrage atenţia.

Când îşi scoase mâna, Emma râse.

— Ai considera instrucţiunile ei pentru a descuraja soţul să caute compania soţiei sale în dormitor chiar mult mai… deranjante.

Jamie o surprinse când se aplecă şi îi sărută vârful nasului, după care îşi coborî din nou gura pe a ei. Buzele lui se plimbară peste ale ei, încurajând-o să le deschidă şi mai larg pentru el, să-l primească şi mai adânc pe măsură ce limba lui începea să pună stăpânire pe gura ei într-un ritm care era deopotrivă carnal şi irezistibil. Nu dură

mult şi începură se respire ca unul, fiecare suspin al ei identificându-se cu al lui.

De-abia atunci degetele lui plecate în explorare despărţiră acele bucle dintre coapsele ei şi dădură sub ele de o mătase care era chiar mai fierbinte şi mai alunecoasă. Îi prinse scâncetul neajutorat între buze, degetele lui abile convingând petalele suave ale corpului ei să se deschidă ca o floare exotică afundată în cel mai dulce şi mai bogat dintre nectaruri.

Emma nu se gândise niciodată că o astfel de plăcere era posibilă. Nu ştia ce să facă, să-şi lipească strâns coapsele ca să reducă din durerea tot mai mare dintre ele sau să le deschidă şi să îl lase pe Jamie să o facă. Dar atingerea lui intensifică durerea, şi nu dură mult până când ea începu să scoată icnete scurte, dar puternice.

Ignorând faptul că deja se freca de palma lui dintr-o nevoie frenetică, el îi mângâie, dezmierdă şi desfătă carnea netedă şi umflată de parcă nu mai era nimic altceva pe lume care i-ar face plăcere şi de parcă ar fi avut toată noaptea la dispoziţie pentru asta. Exact atunci când crezu că tortura lui înnebunitoare nu putea deveni mai diabolică, el începu să îi dezmierde cu buricul degetului mare, în cercuri înnebunitoare, mugurele mititel ascuns în mijlocul buclelor ei. În vreme ce făcea asta, cel mai lung deget al lui alunecă mai jos, afundându-se uşor o dată, de două ori, de trei ori, după care intră adânc în ea.

Emma îi rosti numele printre suspine, în timp ce trupul ei tremură într-un extaz lung, glorios şi orbitor.

În secunda în care putu să vadă, să respire şi să se mişte din nou, se aşează în fund şi îşi scoase cizmele.

— Ce faci? întrebă el, în mod clar alarmat.

— Te recompensez pentru efortul tău, răspunse ea, scoţându-şi ciorapii.

— Oh, dar de-abia începeam, o avertiză el în timp ce ea reveni în genunchi şi îşi trase rochia peste cap.

Aruncând-o deoparte, se uită la el cu îndrăzneală, ştiind că părea dintr-odată cea mai neruşinată făptură aşa cum îngenunchea în faţa lui, cu părul căzând în cascade şi cu obrajii şi sânii încă înroşiţi după plăcerea pe care el i-o oferise. Dar orice teamă că Jamie ar putea-o găsi nesatisfăcătoare se risipi când îi văzu dorinţa şi adorarea din ochi în timp ce se uita la trupul ei gol pentru prima dată.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el răguşit, devorând din privire fiecare milimetru al corpului ei. Nu meriţi asta. Meriţi un pat mare sculptat din cele mai bun mahon. Şi munţi de perne din pene. Şi lumânări care să-ţi lumineze pielea. Şi cearşafuri de mătase. Şi…

Fu rândul ei să-şi pună degetele peste buzele lui.

— Poate că merit fiecare dintre aceste

lucruri. Dar nu vreau nimic altceva în afară de tine.

Jamie se întinse după ea, strivind moliciunea ei goală de trupul lui de parcă le-ar fi putut cumva contopi cu ajutorul pasiunii pure din îmbrăţişarea lui. El era tare unde ea era moale, ferm şi drept unde ea era suav curbată. Emma îşi trecu degetele prin părul lui şi îşi îngropă faţa în gâtul lui, surprinsă să simtă că lacrimile îi înţepau ochii. El mirosea a fum, a ploaie de primăvară şi a vântul care suflă printre pini într-o noapte rece de iarnă. Mirosea ca o libertate pe care nu o cunoscuse până în această seară.

— Deci eu ce trebuie să fac ca să te conving să-ţi dai hainele jos? murmură ea, acoperindu-i gâtul cu sărutări.

O îndepărtă cu blândeţe, un zâmbet îndrăzneţ curbându-i buzele.

— Tu, doamna mea, trebuie doar să îmi ceri.

Înainte ca Emma să poată trage aer în piept, el îşi scoase cămaşa, ciorapii şi cizmele. Poate că ruşinea şi-ar fi înfipt ghearele adânc în ea când el umblă la şnururile de piele de la pantalonii lui dacă ea nu ar fi observat că mâinile lui nu mai erau atât de sigure.

În timp ce îşi desprinse pantalonii şi se ridică iar în genunchi, curiozitatea Emmei îi depăşi repede timiditatea feciorelnică. Avea un corp frumos – neted, ferm şi masculin, chiar mult mai musculos decât îşi imaginase.

Neputând să reziste tentaţiei, se întinse şi îşi plimbă o mână pe pieptul lui, minunându-se la ravagiile pe care le putea face atingerea ei pe pielea lui. În ciuda frigului din aer, corpul lui musculos era acoperit cu un luciu strălucitor de transpiraţie. Încurajată de privirea lui uimită, de respiraţia lui sacadată, mâna ei se plimbă mai jos – alunecând pe muşchii incredibil de bine definiţi ai abdomenului lui –, apoi şi mai jos, acoperindu-i proeminenţa ce părea a cerşi după atingerea ei.

Jamie îşi dădu capul pe spate, cu un geamăt gutural.

Valul de dorinţă al Emmei fu însoţit de un val de încântare. Nu mai era el cel care deţinea toată puterea. Acum, ea avea putere asupra lui, puterea de a-l supune voinţei ei, atât la propriu, cât şi la figurat; de a-l modela cu palma ei şi de a-l urmări cum creşte şi se umflă chiar şi mai mult, cu toate că ar fi putut jura că era imposibil. În timp ce îşi plimbă mâna de-a lungul mădularului său rigid, o singură picătură din sămânţa lui – precum cea mai rară şi mai preţioasă dintre perle – ieşi din capul catifelat pentru a-i umezi degetele.

— Mi-ai spus la un moment dat că doare, îi aminti solemn, privirea ei mutându-se spre chipul lui Jamie.

— Da, fătucă, răspunse el, scoţând cuvintele printre dinţii încleştaţi. Asta-i cea mai dulce durere pe care am simţit-o vreodată.

Amândoi ştiau că era o singură cale de a-i

atenua suferinţa, în timp ce o lăsă uşor pe pătură şi o acoperi, protejând-o de lumina lunii, Emma îşi dădu seama că ea îl adusese în acest loc deoarece umbra lui era singura pe care şi-o dorea, singurul întuneric căreia era dispusă să i se predea.

Se agăţă de el, tremurând deopotrivă de anticipare şi de teamă. Urma să o facă. Urma să-l lase în interiorul ei – unde niciun bărbat nu mai fusese vreodată.

Jamie îşi frecă între picioarele ei mădularul excitat, cufundându-se în crema bogată pe care corpul ei o produsese ca reacţie la dezmierdările lui. Când simţi acei fiori mici şi delicioşi începând să danseze iar pe trupul ei, Emma se temu că el încerca să-i prelungească chinul. Dar, când simţi cum membrul lui gros dădu să intre în ea, înţelese că Jamie nu avea intenţia să o lase nesatisfăcută, ci să-i ofere absolut tot ce îşi dorea ea. Şi chiar mai mult de atât.

Mult mai mult.

Îşi înfipse unghiile în spatele lui în timp ce trupul ei neprihănit se luptă să-l accepte. Se încordă şi îşi muşcă buza ca să nu ţipe când simţi o durere ascuţită. Dar el nu se opri înainte ca toată lungimea lui trepidantă să-şi găsească adăpost adânc în interiorul ei.

— Iartă-mă, îngeraş, şopti el, atingându-i cu buzele fruntea umezită de sudoare. Ezitarea doar ar fi prelungit durerea.

— A mea sau a ta? glumi ea, dându-i de

înţeles că avea să supravieţuiască.

Trupul lui mare se cutremură cu ceva care ar fi putut fi râs într-un moment mai puţin tensionat.

— A amândurora.

În timp ce el începu să se mişte în interiorul ei, sorbindu-i cu duioşie buzele, durerea se stinse şi deveni o vibraţie surdă care o făcu să simtă şi mai profund intimitatea incredibilă a ceea ce făceau. Era cu adevărat captiva lui acum. Nu exista nicio cale de a scăpa din braţele lui. O încercui. O cuprinse. Puse stăpânire pe fiecare respiraţie a ei. Fiecare dorinţă a ei putea fi acum îndeplinită doar de el. Era ca şi cum îi atingea fiecare centimetru din toată fiinţa ei, inclusiv sufletul.

Când Jamie se opri brusc, Emma fu pe punctul de-a începe să plângă de dezamăgire.

Îşi deschise ochii şi-l văzu uitându-se în jos la ea, cu o expresie întrebătoare.

— Emma? Iubire? E ceva în neregulă? De ce stai atât de nemişcată? E prea mare durerea şi nu poţi rezista?

— Mam… îşi închise gura repede, după care continuă: Am fost *informată* că, dacă mă mişc puţin sub conte, eforturile lui vor lua sfârşit mult mai repede. Aşa că m-am gândit că, dacă stau complet nemişcată…

Se întrerupse, permiţându-i să tragă concluzia evidentă.

Când înţelese, Jamie lăsă să îi scape un râs

sugrumat.

— Poţi să te mişti cât vrei, fătuca mea. Tot o să-mi dau silinţa să dureze cât mai mult. Desigur, având în vedere cât de incredibil de strâmtă, de fierbinte şi de umedă eşti – scrâşni din dinţi pentru a-şi înăbuşi un geamăt proaspăt când ea îşi legănă şoldurile să-l testeze –, se poate să nu fie îndeajuns de mult cât ne-am dori amândoi.

Cu acea avertizare, Jamie începu să se legene în interiorul ei, stabilind un ritm irezistibil pe care ea nu avu decât să-l urmeze, în curând, ea începu să-şi arcuiască spatele, ridicându-şi şoldurile ca să-l atragă şi mai adânc în interiorul ei. El îi răsplăti curajul înclinându-şi şoldurile astfel încât la fiecare penetrare să intre în contact direct cu acel mugur mic extrem de sensibil adăpostit în cârlionţii umezi. Cu fiecare penetrare tulburătoare, îşi respectă promisiunea de a o seduce şi de a profita de ea.

Pesemne că o simţi că începe să tremure şi să se încleşteze în jurul lui.

— Dezlănţuie-te cu mine, Emmaline, mârâi el. Dezlănţuie-te pentru mine.

Şi fix asta făcu – fior după fior de fericire pură o purtă încă o dată pe aripile extazului. Dar de data aceasta nu avea să zboare singură. Şi Jamie se lăsă purtat pe aceleaşi aripi, cu un geamăt înăbuşit, retrăgându-se exact la timp ca să-şi verse sămânţa fierbinte pe abdomenul ei.

*

Jamie se trezi înainte de răsăritul soarelui, cu Emma cuibărită în braţele lui, aproape la fel ca în prima dimineaţă după ce o răpise. Dar de data acesta, era o diferenţă majoră: niciunul dintre ei nu avea nimic pe el.

„Şi ce diferenţă încântătoare”, se gândi Jamie, îngropându-şi nasul în buclele ei frumos mirositoare. Deşi excitarea lui îi împingea moliciunea posteriorului ei într-o încercare neruşinată de a cerşi atenţie, refuză să o trezească şi să pună capăt acestui moment.

Îi urmări cu palma curbura graţioasă a şoldului. După ce trăise atât de mult în aceste locuri dure, îi venea greu să creadă că putea exista ceva atât de fin, atât de imposibil de mătăsos la atingere. Dumnezeule, cum avea s-o poată trimite înapoi la Hepburn în câteva ore când tot ce îşi dorea să facă era să-şi petreacă restul zilei sărutându-i toţi pistruii împrăştiaţi precum nucşoara pe alabastrul strălucitor al pielii ei?

Ar trebui să sărbătorească. Triumfase încă o dată asupra duşmanului său. Emma nu avea să-i aparţină niciodată lui Hepburn. Dar satisfacţia pe care o anticipase fu diminuată de o disperare sfâşietoare. Pentru că ea nu urma să-i aparţină nici lui. Aceste câteva ore furate între miezul nopţii şi zori aveau să fie singurele care îi rămâneau de la ea.

Când venise la el noaptea trecută, ar fi acceptat aproape orice doar pentru şansa de a o ţine în braţe în acest fel. Dar fusese un prost să creadă că o putea iubi pentru o noapte, apoi să o lase să plece fără să ia cu ea o parte din inima lui frântă.

Îşi petrecuse deja o mare parte din noapte plutind pe marginea dezastrului. De fiecare dată când făcuse dragoste cu ea, îi fusese aproape imposibil să se forţeze să se retragă din lăuntrul ei atât de strâmt şi de mătăsos, când îşi dorea să-şi verse sămânţa adânc în interiorul ei, să o facă a lui într-un mod pe care nici Hepburn, nici restul lumii nu l-ar fi putut vreodată nega. Dar se încăpăţânase să-şi onoreze înţelegerea. Era şi aşa destul de rău să o trimită înapoi în Anglia cu reputaţia compromisă pentru a mai risca să o trimită şi cu un bastard în pântece.

Dacă Gordon Hepburn nu ar fi fost atât de neglijent într-o astfel de chestiune, Lianna Sinclair ar putea fi în viaţă astăzi. Jamie nu avea de gând să repete greşelile tatălui său. Din punctul lui de vedere, bărbatul acela era un Hepburn din cap până în picioare, care dăduse de un lucru pe care şi-l dorea şi îl luase fără să se gândească la preţul pe care-l va avea de plătit sau la consecinţe. Jamie îşi petrecuse întreaga viaţă încercând să demonstreze că prin vene îi curgea sânge de Sinclair. El nu avea să fie niciodată un Hepburn. Nu avea să fie niciodată ca tatăl său. El nu era

lacom sau într-atât de egoist încât să-i ceară Emmei să-şi rişte viaţa doar ca să şi-o poată împărtăşi cu a lui.

Locul ei nu era lângă unul ca el. Locul ei era în vreun foişor de trandafiri confortabil din Lancashire, unde să-şi bea ceaiul alături de surorile ei, cu o pisică ghemuită în poală şi cu o carte în mână. Hepburn o răpise din acel paradis, dar era în puterea lui să o trimită acolo unde îi era locul. Îşi putea trăi tot restul vieţii ei în confort şi siguranţă, departe de vrajbe vechi de când lumea şi de victimele lor teribile.

Ea se foi, împingându-şi în el posteriorul mic şi rotund. Mirosul de mosc de la acuplările lor încă îi mângâia pielea, trezind în el o dorinţă sălbatică de a o poseda din nou.

— Nu te speria, fătucă, îi şopti la ureche. Aceasta este o stare în care se află adesea bărbaţii când se trezesc.

— Mmm… Mă bucur să ştiu că nu are absolut nimic de-a face cu mine. Îţi dai seama că exact aşa ne-am trezit şi prima dată când am dormit în braţele tale?

— Mi-a trecut prin minte acest lucru. Dar există o mică diferenţă.

Strângând-o şi mai tare în braţe, se cuibări în ea pe la spate, pierzându-se înăuntrul ei dintr-o singură mişcare lină.

Ea se cutremură şi se arcui în braţele lui.

— Iartă-mă că despic firul în patru, domnule,

rosti ea poticnit, dar nu cred că cineva ar putea spune că e „mică”.

Jamie îi captură sfârcurile întărite între degetul mare şi arătător şi trase uşor.

— Asta înseamnă că sunt suficient de bine făcut pentru tine, fătuca mea, când vine vorba despre dotările amanţilor?

Cu suflarea tăiată, Emma încuviinţă din cap.

— Chiar sper că Brigid s-a înşelat. Aş crede că eşti de două ori mai bărbat decât Angus şi Malcolm ar putea spera vreodată să fie.

Închizându-şi ochii şi afundându-şi faţa în părul ei, Jamie începu să se mişte adânc în ea, hotărât să ţină la distanţă zorii zilei cât de mult putea.

— Şi eu trebuie să fiu recunoscător că m-ai lăsat s-o dovedesc.

Capitolul 24

Jamie era deja călare pe cal când Emma îşi făcu apariţia dinspre ruinele abaţiei. Cu o sincronizare perversă, soarele îşi alesese să-şi facă prima apariţia după mai multe zile, îndepărtând şi ultimele urme de ceaţă şi dând naştere unui întreg concert plin de speranţă de cânt de păsări în ramurile înmugurite ale mestecenilor şi ale plopilor.

Dar razele piezişe ale soarelui de dimineaţă nu reuşiră să-l încălzească şi pe el. În ciuda norilor albi ca zăpada care pluteau în derivă pe albastrul orbitor al cerului, un fior se instalase adânc în oasele lui, făcându-l să se simtă de parcă iarna, nu primăvara stătea la pândă imediat după orizontul sudic.

Stătea nemişcat în şa, privind-o pe Emma traversând luminişul. Mantia Muirei îi acoperea umerii. Îşi folosise cureaua de piele pe care i-o dăduse el pentru a-şi prinde îngrijit buclele indisciplinate la ceafă, la fel cum folosise şi apa pe care i-o încălzise la foc ca să-şi îndepărteze de pe piele mirosul lui.

Spre deosebire de abaţia în ruină din spatele ei, Emma nu părea deloc pângărită. Obrajii ei pistruiaţi erau roşii, buzele încă uşor umflate de la pasiunea lui şi ochii somnoroşi. Arăta incredibil de… *nepângărită.* Jamie simţi o furie mocnită că acum oamenii din înalta societate aveau s-o considere mai puţin demnă de atenţia lor. O vor considera pângărită de atingerea lui, când ea strălucea din interior atât de frumos şi de preţios, că-l dureau ochii doar când o privea.

El o tachinase la un moment spunându-i că Hepburn avea să insiste probabil să fie examinată de un medic pentru a stabili dacă era încă demnă să-i fie mireasă. Acum, gândul că un străin urma să-şi pună mâinile pe ea, chiar şi pentru un astfel de scop lipsit de pasiune, îl făcu pe Jamie să-şi

dorească să distrugă ceva cu pumnii.

Când se apropie de cal, ea aruncă o privire în jurul luminişului pustiu, cu o expresie tulburată.

— Unde sunt Bon şi restul oamenilor?

— Aşteaptă la locul de întâlnire dinainte de ivirea zorilor. Nu îi vei vedea. Şi, cu puţin noroc, nici oamenii lui Hepburn.

Îi oferi o mână, ştiind amândoi că avea să fie ultima oară când făcea acest gest.

Emma se instală în şa în spatele lui, strecurându-şi braţele subţiri în jurul taliei sale. Jamie nu fusese niciodată atât de conştient de greutatea rece, grea a pistolului său pe abdomen. Sau a secolelor de ură şi de violenţă care îi aduseseră în această situaţie.

Pentru un moment sălbatic, disperat, nu-şi dori decât să mâne calul la galop şi să meargă cât de rapid şi de departe îi purtau picioarele, să o ducă în vreun paradis îndepărtat unde Hepburn să nu îi poată găsi. Dar nu era atât de naiv sau de nesăbuit precum fuseseră părinţii lui.

Ştia că nu poţi fugi de soartă şi că propriul destin l-ar găsi în orice cotlon în care s-ar ascunde.

*

Când Jamie şi Emma ajunseră la capătul văii lungi şi înguste din nord, ciripitul vesel al păsărilor din copacii din jur părea să-i ia în râs.

Jamie alesese locul unde avea să se facă schimbul cu o grijă minuţioasă. Păsările nu erau singurele creaturi ascunse în crengile verzi şi luxuriante ale cedrilor care flancau vâlceaua atât pe partea de est, cât şi pe cea de vest. Şi oamenii lui se ascunseseră acolo, cu pistoale şi arcurile încărcate şi gata de acţiune. Dacă ar sesiza orice semn de trădare, ar fi în măsură să tragă înainte ca oamenii lui Hepburn să îşi poată măcar scoată armele, apoi să fugă înapoi pe dealuri fără să lase nicio urmă.

Jamie nu fu surprins să vadă o jumătate de duzină dintre cei mai robuşti oşteni ai lui Hepburn călare împrăştiaţi pe dâmbul lin de la capătul de sud al văii. Se supuneau pur şi simplu instrucţiunilor pe care i le dăduse el lui Hepburn de-a nu se apropia mai mult.

Dar fu surprins să-l găsească pe Ian Hepburn stând drept şi ţanţoş pe spinarea unui roib castrat, chiar în inima vâlcelei, cu părul negru în bătaia vântului. Cu lavaliera lui albă ca zăpada şi cu frumoasa redingotă de culoarea dudei, părea pregătit să servească ceaiul cu o ducesă, nu să ofere o răscumpărare.

Jamie se aşteptase ca Hepburn să-l trimită pe cel mai nou paznic de vânătoare, nu pe nepotul lui. Nu anticipase această mişcare, care mărea miza într-un joc şi-aşa periculos.

El şi Ian îşi petrecuseră prea mult timp luptând de aceeaşi parte, chiar dacă fusese doar

împotriva bătăuşilor de la St. Andrews. În ciuda aerului său obişnuit de nepăsare, Ian trebuia să ştie că Jamie n-ar fi pornit în luptă fără oamenii lui. Pesemne ghicise deja că erau pistoale nevăzute aţintite spre inima lui şi că, dacă ceva nu mergea bine, el urma să fie primul care să-şi găsească sfârşitul.

Jamie aruncă o privire tensionată spre copaci, rugându-se în tăcere ca oamenii lui să apeleze la fiecare gram de cumpătare cu care se străduise să-i înzestreze.

El opri calul la o distanţă sigură de locul în care îl aştepta Ian. Descălecă, apoi se întoarse să o salte pe Emma din şa.

— Rămâi aici, îi porunci el, mâinile lui zăbovind pe curba suavă a taliei ei. Dacă nu merge ceva cum trebuie, fugi spre linia aceea de copaci cât te ţin picioarele. Caută-l pe Bon. O să aibă grijă de tine.

Ea încuviinţă din cap. Judecând după expresia solemnă din ochii ei de un albastru-închis, ea înţelese exact ce îi spunea.

Şi ce nu îi spunea.

Jamie se uită în jos, în acei ochi, perfect conştient că atât aliaţii, cât şi duşmanii erau cu ochii pe fiecare gest al lor. Reprimându-şi toate lucrurile pe care voia să i le spună, mişcă pentru ultima oară uşor din cap înspre ea, apoi se întoarse şi începu să meargă spre calul lui Ian.

Parcurse aproape jumătate din distanţă, dar,

cum Ian nu părea dornic să descalece, se opri în loc.

— Ce te reţine, flăcăule? strigă el, ştiind că obişnuitu-i zâmbet afectat urma să-l enerveze pe Ian mult mai mult decât accentul său scoţian exagerat. Îţi face prea multă plăcere să te uiţi de sus la un pârlit de Sinclair?

Ian îl privi încruntat pentru încă un minut, după care descălecă să-l confrunte. De la acea distanţă, părea acelaşi băiat mândru, rezervat, care suporta cu stoicism să fie bătut pe vremea când pusese Jamie ochii pe el pentru întâia oară. Dar, pe măsură ce Jamie se apropie, dispreţul întipărit în fiecare linie a înfăţişării lui Ian îi aminti lui Jamie că nu mai era acel băiat de foarte mult timp.

Jamie nu se opri până când nu ajunseră faţă în faţă pentru prima dată după patru ani.

— De obicei, unchiul tău îl trimite pe unul dintre dulăii lui de atac să facă treaba murdară în locul lui. Cărui fapt datorez plăcerea ciudată a companiei tale?

— Poate că s-a gândit că ar fi mai puţin probabil să mă împuşti. Nu din vreun simţământ ce nu-şi are locul sau din decenţă, desigur, ci ca să îţi salvezi pielea detestabilă.

În ciuda celor mai bune intenţii ale lui, Jamie simţi cum sângele începea să-i fiarbă în vene.

— Ciudat că nu m-ai urât până când unchiul tău nu ţi-a spus la ce se aştepta din partea ta.

— Sunt sigur că aş fi făcut-o dacă nu m-ai fi indus în eroare în mod deliberat. Dacă mi-ai fi spus de la început cine eşti. *Exact* cine eşti.

Jamie clătină din cap cu tristeţe.

— Încă nu ştii cine sunt.

Ochii negri ai lui Ian străluceau cu o furie de-abia înăbuşită.

— Ştiu că eşti un hoţ bun de nimic şi un criminal. Când te-am vânat în acea zi pe munte, după ce unchiul meu mi-a spus cum m-ai păcălit – cum m-ai dus de nas ca pe un fraier în toţi acei ani la şcoală şi m-ai făcut de râs în ochii lui nu ai avut nici măcar decenţa de a nega că i-ai omorât paznicul de vânătoare cu sânge-rece.

— Tocmai ai dovedit că aveam dreptate, spuse Jamie încet. Dacă ar fi nevoie să neg ar însemna că nu m-ai cunoscut deloc. Aproape că îi putea simţi privirea Emmei pe spatele lui, ştia că ea se uita cu atenţie la fiecare gest al lor, chiar dacă nu putea auzi ce-şi spuneau. Nu am venit astăzi aici ca să mă cert cu tine. Am venit pentru a-mi onora partea mea din înţelegere. După cum poţi vedea, spuse el, arătând cu capul spre locul unde aştepta ea răbdătoare lângă calul lui, domnişoara Marlowe este nevătămată şi gata să te însoţească.

„Nevătămată, dar nu necompromisă.”

Jamie trebui să-şi închidă ochii pentru o clipă când vocea diabolică a lui Bon îi răsună în minte, însoţită de o viziune cu Emma goală sub el, pe

pături, cu buzele întredeschise într-un oftat de plăcere fără cuvinte în timp ce el se afunda adânc în interiorul ei.

Îşi deschise ochii ca să alunge viziunea.

— A trimis unchiul tău ce i-am cerut?

Ian încuviinţă scurt din cap, apoi se întoarse şi făcu un semn spre capătul îndepărtat al văii.

Cei şase oşteni care păzeau intrarea de sud îşi traseră caii într-o parte, făcând loc să treacă unei căruţe trase de un căruţaş musculos. Când închiseră la loc rândurile, căruţa veni la vale în direcţia lui Jamie şi a lui Ian. Vehiculul trasă o jumătate de cerc, oprindu-se în cele din urmă cu faţa în direcţia opusă, la câţiva metri în spatele lui Ian.

Jamie se încruntă la cuferele din lemn care atârnau grele pe platforma acesteia.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă el întorcându-şi privirea spre faţa lui Ian pentru a căuta vreun semn de trădare. Vreun fel de truc?

— Normal că nu e un truc, izbucni Ian. Este exact ce ai cerut.

În timp ce Jamie păşi înainte, Ian îşi încordă pumnii. Dar

Jamie trecu pe lângă el, îndreptându-se spre căruţă. Căruţaşul îl privi nervos peste umăr când îl văzu că ia de jos o cracă, dar se relaxă văzând că Jamie o foloseşte pentru a deschide capacul celui mai apropiat cufăr de partea din spate a căruţei.

Capacul căzu deoparte cu un zăngănit.

Lumina soarelui străluci pe conţinutul său, aproape orbindu-l.

Clătinând din cap cu o neîncredere mută, Jamie deschise capacul cufărului de lângă şi văzu exact acelaşi lucru.

Aur. Răscumpărarea unui rege în aur.

Se răsuci pe călcâie, îndreptându-şi privirea neîncrezătoare înspre Ian.

— Ce-i asta? Nu am cerut aşa ceva! Nu asta mi-a promis unchiul tău!

— Ba exact asta! insistă Ian, o umbră de uimire înmuindu-i dispreţul din ochi. Este exact ce ai cerut în biletul tău. Aur suficient pentru tine şi oamenii tăi pentru tot restul vieţii voastre mizerabile.

Îşi băgă mâna în interiorul redingotei, forţându-l pe Jamie să-şi mişte mâna cu câţiva centimetri mai aproape de patul pistolului. Dar nu o armă apăru în mâna lui Ian, ci o bucată de pergament îndoit.

Întinse hârtia spre Jamie.

— Unchiul mi-a zis să îţi dau şi asta.

Jamie făcu nişte paşi mari spre el şi smulse misiva din mâna lui Ian. O deschise. De data aceasta însă nu se opri să admire calitatea hârtiei sau blazonul elaborat imprimat în ceara de sigilare. Erau unsprezece cuvinte scrijelite pe hârtie într-un scris plăpând, foarte mărunt: „Ce vrei tu nu stă în puterea mea să îţi ofer”.

În timp ce Ian rămase locului privindu-l de

parcă era un nebun, Jamie mototoli biletul în pumn, furia strângându-i-se nod în gât.

Vicleanul ăla nenorocit o făcuse din nou. Îl trădase pe Jamie şi îl lăsase acolo cu mâinile goale şi pe jumătate orb de furie.

Îşi ridică privirea arzândă asupra platformei căruţei. Ian avea dreptate. Era suficient aur în acele cufere cât să ajungă o viaţă de om. Suficient cât să le ofere Muirei, familia ei şi tuturor celor de pe munte lapte şi carne pentru mai multe ierni de acum încolo. Oamenii lui ar putea în sfârşit înceta să fugă, să se ascundă, să se aşeze la casele lor şi să aibă gospodării, soţii şi copii dacă şi-ar dori asta.

Se uită peste umăr la Emma. Tensiunea era întipărită pe fiecare centimetru din înfăţişarea ei, de parcă simţise că ceva mersese incredibil de prost.

Şi ea avusese dreptate, se gândi Jamie cu amărăciune. Ea nu însemna nimic pentru conte. Doar ca să aibă ultimul cuvânt în lupta lor de o viaţă, nenorocitul fusese dispus să parieze că Jamie avea s-o elibereze în schimbul aurului în loc să se întoarcă la ea, să-i lipească pistolul de tâmplă şi să apese pe trăgaci.

Jamie îşi închise ochii o clipă ca să nu o mai vadă. În ciuda a ceea ce părinţii lui gândiseră cu atâta naivitate, această vrajbă nu avea să se termine niciodată. Dar nu putea să o poarte la nesfârşit pe Emma după el peste tot prin

Ţinuturile înalte. Ar putea să nu supravieţuiască următoarei ploi, următorului viscol care-i va lua prin surprindere, următoarei călătorii chinuitoare pe munte în timp ce ar încerca să scape de oamenii lui Hepburn.

S-ar putea să nu-i supravieţuiască lui.

— Stai aici, se răsti la Ian.

Frecându-şi maxilarul rigid cu o mână, se îndreptă cu paşi mari înapoi la Emma.

— Ai primit ce ai vrut? îl întrebă când se apropie, înclinarea mândră a bărbiei ei amintindu-i că o făcuse să creadă că avea să fie întotdeauna ceva în această lume pe care şi-l dorea mai mult decât pe ea.

Şi nici nu îi putea spune pur şi simplu că nici măcar nu mai ştia sigur ce anume îşi dorea. Că tot ce visase, toate lucrurile pentru care luptase până în acea zi în care dăduse cu ochii de ea păreau acum mai puţin decât neînsemnate pentru el.

Aşa că îi spuse doar:

— Eşti liberă.

Ea încuviinţă din cap, apoi se întoarse şi se îndreptă spre Ian. La început, Jamie crezu că avea de gând să plece fără ca măcar să arunce o privire înapoi, ceea ce ar fi meritat. Dar merse doar câţiva metri, după care se întoarse şi alergă înapoi către el.

Apucându-i braţul şi ridicându-se pe vârful picioarelor, îi atinse urechea cu buzele şi îi şopti:

— Nu va exista niciun tânăr amant mai bine

dotat. Tu vei fi singurul.

Jamie se întinse după ea, dar plecase deja. Tot ce putu face era să rămână pironit acolo şi să o privească îndepărtându-se de el, în timp ce îşi încleşta pumnii. Mergea ţanţoşă, cu spatele drept, în ciuda a tot ce îndurase de când venise în Scoţia.

Cât de prost putuse fi! încercase să fure ceva atât de preţios, că ar fi trebuit să fie dispus să sacrifice şi răscumpărarea unui rege ca să îl aibă.

Ea era aproape la jumătatea drumului spre Ian acum. Jamie o imploră în gând să se întoarcă şi să se uite la el pentru ultima dată, sa vadă în ochii lui toate lucrurile pe care fusese prea laş ca să i le mărturisească. Dar ea continuă să meargă.

Trebuia să o oprească, trebuia să-i spună că era un prost chiar şi mai mare decât fuseseră părinţii săi. Cel puţin ei muriseră pentru lucrul nebunesc pe care-l făcuseră împreună, chiar dacă avuseseră doar câteva luni de fericire. Dacă o lăsa pe Emma să plece alături de Ian, nu avea să-i rămână nimic în afară de amintirea singurei nopţi pe care şi-o petrecuse ca femeie a lui şi o viaţă întreagă de regrete.

Făcuse deja un pas, când o rază de soare se răsfrânse pe ceva aflat sus într-unul dintre cedrii din partea estică a căruţei, care îi distrase atenţia. El miji ochii spre copac, abia reuşind să desluşească ţeava neagră strălucitoare a unui pistol care ieşea prin grămada densă de crengi.

Jamie se încruntă. Oamenii lui erau prea

inteligenţi ca să se caţăre într-un cedru atât de înalt. Dacă ceva nu mergea bine, ar fi fost prea uşor ca oştenii lui Hepburn să le taie calea în timp ce încercau să se retragă.

Atunci îşi dădu seama că era copacul greşit.

Omul greşit.

Ca prin ceaţa dulceagă a unui vis, el urmări ţeava pistolului către ţintă – nu pieptul său, ci al Emmei. Nu inima lui, ci a ei. Fără să-şi dea seama de ameninţare, ea înainta spre vâlcea, dezolant de singură, dezolant de expusă.

Jamie îşi smulse pistolul de la centura pantalonilor şi o luă la goană, perfect conştient că nu avea cum să-l împuşte pe asasin de la o asemenea distanţă şi nici nu avea cum să ajungă la ea înainte de a fi prea târziu.

Timpul părea să se întindă, de parcă era măsurat de un ceas pe care cineva uitase să îl întoarcă. Alerga cât putea de repede, dar distanţa dintre el şi Emma părea doar să crească, fiecare pas pe care îl făcea el o îndepărta şi mai mult de atingerea lui.

— *Emma!* strigă el.

Ea se opri şi se întoarse spre el, o speranţă disperată strălucindu-i în ochi.

Se auzi o explozie.

Văzu cum corpul ei fu smucit. Văzu cum o expresie de şoc total îi acoperi faţa ca o mască. Văzu pata roşie care începu să înflorească de-a lungul umărului rochiei ei.

Jamie văzuse exact aceeaşi scenă de o mie de ori în imaginaţia lui. Auzise explozia pistolului asurzindu-i urechile. Văzuse pata roşie apărând şi răspândindu-se până când părea să şteargă toate celelalte culori din lume. Văzuse trădarea pe faţa unei femei aflate în cădere.

Un vuiet de durere pură ieşi din pieptul lui. De data asta timpul începu să se scurgă prea repede în vreme ce el alerga spre Emma, trăgând înnebunit spre cedrul în care atacatorul se făcuse nevăzut.

Vâlceaua explodă într-o furtună de focuri de armă.

Prin vălul roşu care îi acaparase privirea, Jamie îl văzu pe Ian încremenit lângă căruţă, cu o privire plină de durere în vreme ce se uita la Emma, rămasă întinsă la pământ. Îşi văzu oamenii coborând din copaci, scoţând nişte sunete de luptă îngrozitoare şi trăgând în orice suficient de prost să se mişte. Îl văzu pe căruţaş dând bice echipei sale cu o lovitură sălbatică şi mânând căruţa cu o viteză nebună. Îi văzu pe oamenii lui Hepburn mânându-şi caii şi coborând dâmbul şi intrând în toiul luptei, ca să se alăture ambuscadei.

Ian îşi băgă mâna în haină. De data aceasta mâna lui nu scoase un bilet, ci un pistol. Scrâşnind din dinţi, Jamie se întoarse şi ţinti spre pieptul lui Ian. Nicio forţă de pe pământ nu avea să-l oprească să ajungă la Emma, nici măcar o armă în mâna celui care îi fusese cândva cel mai drag

prieten.

Ochii lor se întâlniră pentru cea mai scurtă secundă, dar, înainte ca Jamie să poată trage, Ian strigă:

— Ia-o de aici, la naiba!

Ian se întoarse şi fugi spre cedrul în care asasinul dispăruse, alergând îndoit de spate ca să încerce să evite gloanţele care vâjâiau în jurul lui.

Din acel moment, Jamie avu ochi doar pentru Emma.

Dacă era încă în viaţă, ştia că nu avea mai mult decât o speranţă să o ţină aşa. Îşi întrerupse alergarea doar atât cât să o ia în braţe, de parcă ar fi fost un copil, apoi o luă la goană până la cea mai apropiată stâncă.

Prăbuşindu-se în genunchi în spatele stâncii, Jamie o legănă uşor pe Emma în poala lui. Ea se uită în sus la el, ochii ei frumoşi inundaţi de durere şi de uluială.

— E în regulă, fătucă, spuse el răguşit, încercând cu disperare să oprească cu mâna liberă fluxul de sânge care se revărsa din umărul ei. Pistruii îi ieşeau puternic în evidenţă pe obrajii palizi. El îşi lipi fruntea de a ei, care era rece şi umedă, îndemnând-o să îşi concentreze privirea şi să se uite la el. Să îl vadă cu adevărat. Eşti a mea acum. N-am să te mai las să pleci.

— E prea târziu, şopti ea, o viaţă întreagă de gingăşie şi de regret strălucindu-i în ochi în timp ce se luptă să-şi ridice mâna către faţa lui. Deja ai

făcut-o.

Apoi îşi închise ochii şi îşi desfăcu larg palmele, devenind la fel de moale ca petalele unei flori veştejite pe obrazul lui.

Capitolul 25

Pentru tot restul acelei zile care părea să nu se mai sfârşească, Jamie călări mai repede decât o făcuse oricând altcândva, prin lumina tot mai slabă a soarelui, prin ceaţa în creştere a amurgului, printr-o ploaie rece şi grozavă care îi adânci disperarea şi, în cele din urmă, printr-o noapte mai profundă şi mai întunecată ca orice altă noapte pe care o văzuse vreodată.

De îndată ce oamenii lui Hepburn înţeleseseră că erau în inferioritate, atât ca armament, cât şi ca efectiv, îşi mânaseră caii să facă iute cale întoarsă şi se retrăseseră grăbiţi. Jamie nu avusese ce altceva să facă decât să se încreadă că Bon avea să încheie socotelile în locul lui. Nu-şi mai abandonase oamenii niciodată, dar nu-şi putea permite să-i aştepte. Nu în condiţiile în care fiecare minut pierdut putea însemna un alt minut pierdut din viaţa Emmei.

El nici măcar nu îşi putuse permite să rămână locului suficient de mult încât să lămurească lucrurile în ceea ce-l privea pe Ian. Avusese timp

doar să strige nişte instrucţiuni rapide, cerând ca, în cazul în care Ian era capturat, să nu i se facă nimic şi să fie dus direct la fortăreaţa bunicului său, pentru a fi interogat.

Când Jamie ajunse într-un final la fortăreaţa cu pricina, era trecut bine de miezul nopţii, şi bandajul improvizat al Emmei era deja îmbibat cu un amestec de sânge şi de ploaie. Când descălecă, luând-o în braţe şi trăgând gluga mantiei peste capul ei pentru a o proteja pe cât posibil de ploaia torenţială, era la fel de nemişcată şi de moale ca un cadavru. Respiraţia ei pe gâtul lui se simţea mult mai imaterială decât o himeră plutind peste ţinuturile mlăştinoase într-o noapte fără lună.

În timp ce înaintă greoi prin noroi, rafalele de vânt îi aruncau ploaia în faţă, orbindu-l. Se împiedică şi fu cât pe ce să cadă înainte de a ajunge în turnul principal antic cocoţat pe creasta dealului abrupt.

Structura din pământ şi lemn servise deopotrivă drept casă şi fortăreaţă pentru clanul Sinclair încă de când fuseseră alungaţi din propriul lor castel, cu mai mult de cinci secole în urmă. Ghereta portarului şi cele mai multe dintre clădirile anexe arseseră cu mult timp în urmă, lăsând doar turnul central în picioare pentru a face faţă forţelor naturii. Chiar şi acesta începea să se năruie pe alocuri, fiind imposibil de prezis exact câte anotimpuri avea să mai reziste.

Legănând la pieptul lui greutatea lipsită de

viaţă care devenise Emma, Jamie bătu cu pumnul în uşa cioplită brut.

— Deschide naibii uşa asta odată!

Bătăile lui în uşă şi strigătul disperat nu primiră niciun răspuns. El şi bunicul său nu se despărţiseră în relaţiile cele mai bune ultima dată când îşi vorbiseră, dar bunicul lui nu îi întorsese niciodată spatele într-un moment de nevoie. Continuă să bată cu pumnul în uşă şi să strige până când degetele i se înroşiră şi gâtul începu să-l usture.

Disperarea lui făcu loc furiei. Nu avea de gând să rămână acolo, în ploaie, în timp ce Emma îşi dădea duhul în braţele lui. Îşi luă avânt şi se pregăti să dea o lovitură tare cu piciorul în uşă, când aceasta începu să se deschidă în interior cu un scârţâit ruginit. Crăpătura întunecată dintre ramă şi uşă se mări încet şi lăsă să se ivească un chip la fel de familiar ca al lui.

Jamie aruncă o privire încruntată spre bunicul său, cu o expresie deopotrivă feroce şi rugătoare.

— La o parte, bătrâne! Nepotul tău a venit acasă.

*

Ultimul lucru de care Emma îşi amintea după ce vâlceaua explodase într-un nor aprins de durere era căderea ei. Căderea ei atât de dură şi

de rapidă, că nici măcar braţele lui Jamie nu o putuseră prinde.

Apoi, totul devenise la fel de întunecat precum cea mai neagră noapte. Dar chiar şi în orele şi zilele tulburi care urmaseră, Jamie fusese la căpătâiul ei – mâinile lui mari şi bătătorite o aşezau într-o poziţie relaxantă cu o sensibilitate care părea imposibilă pentru ele; accentul lui aspru o convingea să deschidă gura mai mult ca să o poată hrăni cu o supă cu gust amar; buzele lui reci îi ştergeau fruntea când era încinsă de febră; braţele lui calde o înveleau atunci când era cuprinsă de frisoane; îşi pleca uşor capul în timp ce îi apuca mâna moale şi se ruga lui Dumnezeu să o lase să trăiască.

Aşa că nu fu de mirare că prezenţa lui fu cel dintâi lucru pe care îl simţi când primele sclipiri de lumină începură să străpungă ceaţa de pe ochii ei. Îşi deschise încet ochii, aşteptând să nu i se mai învârtă capul şi să îşi poată concentra din nou privirea asupra unui singur lucru. Când reuşi într-un final, se pomeni uitându-se în ochii blânzi ai unui animal enorm şi vărgat care stătea în faţa unui foc care trosnea pe o vatră de piatră brută.

— Ce caută poneiul ăsta aici? întrebă ea, surprinsă când îşi auzi vocea sunând răguşit.

— Nu-i un ponei, fătucă. E un câine.

Ea se uită încruntată la creatura grandioasă.

— Domnule, nu are cum să fie un câine.

— Ba da, este. E un ogar scoţian, folosit

pentru vânatul cerbilor.

Când animalul îşi încrucişă membrele lungi şi se întinse cât era de mare, Emma se încruntă şi mai tare.

— Sunteţi sigur că nu e chiar un cerb?

Îşi întoarse cu prudenţă capul, tresărind când simţi un junghi persistent provocat de înţepeneală şi se trezi în faţă cu o pereche de ochi verzi glaciali împrejmuiţi de gene groase argintii. Fu străbătută de un val de şoc. Bărbatul pe care îl contrazisese nu era Jamie, ci Jamie aşa cum ar arăta peste patruzeci de ani.

Poate că părul lui des era alb ca zăpada şi faţa lui aspră ca suprafaţa unui munte, dar timpul nu îi furase acestui om vigoarea, aşa cum făcuse cu Hepburn. Încă mai avea umerii impresionanţi şi vitalitatea dură a unui bărbat mult mai tânăr. Purta un kilt de tartan verde cu negru şi o cămaşă şifonată, cu falduri de dantelă la gât şi la manşete care îl făceau să arate de parcă ar fi fost decupat dintr-un portret făcut de Gainsborough sau de Reynolds în secolul trecut.

Dându-şi seama că nu era posibil să fi dormit *chiar* atât de mult, ea şopti:

— Dumneata trebuie să fii bunicul lui Jamie. Se uită în sus la el, neputând să-şi ia privirea de la ochii aceia atât de familiari. Tot ce ţinea de bărbatul acela era impresionant, inclusiv scaunul de lemn pe care şi-l trăsese lângă patul ei. Încă prea ameţită ca să-şi cântărească spusele ei, îi

scăpă porumbelul: Credeam că eşti pe moarte.

Ramsey Sinclair se aplecă în faţă, ochii strălucindu-i de parcă era pe cale să-i încredinţeze un secret delicios.

— Ei bine, în ultimele zile, şi eu am crezut că eşti pe moarte.

— Mai ţineţi limba-n frâu, se auzi o voce. M-am spetit prea mult să o ţin pe fătucă în viaţă ca să-ţi permit să o sperii tu de moarte.

Emma nu se putu abţine să nu se întoarcă pe pernă când o femeie care părea destul de bătrână să-i fie bunică lui Hepburn se apropie greoi de partea opusă a patului, cocoaşa rotundă din spatele ei forţând-o să se aplece aproape dublu. Fire aţoase de păr de culoarea argintului oxidat îi atârnau în jurul obrajilor atât de traşi, că păreau scobiţi. În timp ce femeia se apropie de pat, Emma constată că acea grimasă care scotea la iveală o gură fără dinţi voise de fapt să fie un zâmbet.

— Gata, gata, dragă, îngână femeia, mângâindu-i mâna Emmei. Nu-l lăsa pe pungaşul ăsta bătrân să te sperie. Tot ce a fost mai rău a trecut. De acum, o să fii bine.

— Mags are dreptate în privinţa asta, spuse sec bunicul lui Jamie. Dacă ai o constituţie destul de puternică să supravieţuieşti duhorii respingătoare a cataplasmelor ei, atunci cu siguranţă nu o să te omoare pe tine un glonţ.

Femeia trebuia să fie Mags despre care pomenise Jamie, înţelese Emma oarecum şocată.

Femeia care fusese cândva dădaca mamei sale.

Bătrâna doamnă mişcă un deget osos în direcţia lui Sinclair.

— Dacă nu ar fi fost cataplasmele mele cu miros respingător, Ramsey Sinclair, ai fi putrezit în propriul mormânt de mult timp. Îi aruncă Emmei o privire plină de o bucurie maliţioasă. Vreme de ani întregi, de-abia mai putea părăsi fortăreaţa fără să fie împuşcat sau fără să se răstoarne de pe cal. Din fericire pentru el, gâtul acela al lui a fost prea încăpăţânat ca să se frângă.

Sinclair scoase un sunet care semăna suspect de mult cu un protest vehement.

— N-a fost niciodată mai încăpăţânat ca al tău, femeie.

Pe măsură ce continuau să facă schimb de insulte usturătoare, privirea fascinată a Emmei trecea de la unul la altul. Nu se comportau ca stăpân şi servitor, ci păreau să se ciorovăiască precum nişte bătrâni căsătoriţi.

— La naiba, bătrâne! exclamă Jamie din uşă. De ce nu m-ai anunţat că s-a trezit?

Când Jamie se îndreptă cu paşi mari spre pat, Emma ignoră agitaţia lui Mags şi se chinui să se ridice sprijinindu-se pe pernă. Vederea lui îi oferi un fior proaspăt. Avea ochii afundaţi în orbite şi barba nerasă, iar chipul lui frumos era încercănat.

Bunicul său se lăsă pe spate în scaun, fluturând din mână a nepăsare la îngrijorarea lui Jamie.

— Pfoa! Doar nu era să te trezesc din primul pui de somn din ultimele patru zile. Nu socoţi că te poţi încrede în mine să fac pe dădaca pentru câteva ore? Dumnezeu ştie că am făcut-o destul de des pentru tine când bâzâiai din cauza colicilor sau când înfulecai prea multe mere verzi.

Mags se retrase de lângă pat, făcându-i loc lui Jamie să îngenuncheze lângă ea. Îşi întrepătrunse degetele cu ale Emmei, privirea lui feroce căutându-i chipul de parcă ar fi vrut să se asigure că era cu adevărat trează, cu adevărat în viaţă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— A fost o ambuscadă, spuse el, strângându-i uşor mâna.

— Şi oamenii tăi? întrebă ea. A fost vreunul dintre ei rănit?

Clătină din cap cu îndârjire.

— De îndată ce oamenii lui Hepburn şi-au dat seama că erau depăşiţi numeric, s-au risipit ca nişte şobolani. Tu ai fost singura rănită.

— Eu?

— Da. Hepburn a trimis un asasin. Nenorocitul trebuie să se fi ascuns în copac chiar înainte de sosirea oamenilor mei. Când îşi întinse mâna să atingă marginea bandajului curat care îi ieşea din decolteul cămăşii de noapte, el reuşi să scoată un zâmbet încordat. Slavă Domnului că nu ţi-a afectat niciun organ. Glonţul ţi-a trecut chiar prin umăr. Ai pierdut mult sânge şi ai făcut o

infecţie, dar Mags a reuşit să te scape de ea cu cataplasmele ei. Încă un pic de odihnă şi vei fi ca nouă.

Emma îşi atinse cu două degete fruntea, străduindu-se să-şi amintească momentele dinainte ca întreaga lume să se cufunde în întuneric.

Îşi aminti că se îndepărta de Jamie pe o pajişte însorită, ştiind că nu avea să-l mai vadă niciodată. Îşi aminti de păsările care cântau în timp ce îşi simţea inima sfâşiată.

— Te-am auzit strigându-mă, şopti ea. Dacă nu m-aş fi întors… îşi ridică încet privirea către faţa lui sumbră, citind adevărul în ochii lui.

Dacă nu s-ar fi întors spre el exact în momentul în care trăsese asasinul, glonţul i-ar fi trecut direct prin inimă.

— Nu ştiu ce a fost în capul tău când ai adus o fetişcană aşa firavă aici, spuse vesel bătrânul Sinclair. Nu arată suficient de zdravănă nici să supravieţuiască unei primăveri în Ţinuturile înalte, cu atât mai puţin unei ierni. Privirea lui care-i trăda subaprecierea căzu pe şoldurile Emmei, pe sub cuvertura de blană. Nici nu-ţi va umple casa de puiet, pun rămăşag, dacă nu o vei îngrăşa mai înainte cu ceva sângerete şi *haggis.*

Emma rămase fără răsuflare, indignată că fusese evaluată şi găsită necorespunzătoare, precum o scroafă la târgul din sat.

— Acum înţelegi de ce n-am mai vorbit cu el

de două luni? întrebă tărăgănat Jamie. Având în vedere farmecul lui irezistibil, poate te surprinde să afli că am avut o mică ceartă.

Sinclair se uită urât la nepotul său.

— Nu-l băga în seamă, fătucă. Asta e doar modul său de a spune că eu am avut dreptate şi el a greşit. Nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată pe acest munte de la bun început. Ar fi putut scăpa de umbra lui pentru totdeauna.

— Aşa cum ai făcut tu? îndrăzni Jamie, cu ironia sa inconfundabilă. Eliberându-i mâna Emmei, el se ridică. Acest munte este casa mea, la fel cum i-a fost casă fiecărui Sinclair care m-a precedat. Nu îl voi abandona. Nici nu mă voi lăsa îndepărtat de unii ca Hepburn. Sau de tine.

Bunicul său îşi ridică vocea, înroşindu-se tot mai mult cu fiece minut.

— Dacă m-ai fi ascultat şi l-ai fi lăsat în pace pe Hepburn, fătuca asta nu ar sta întinsă acolo, în patul acela, cu umărul ei drăguţ sfâşiat.

O furie autentică apăru în ochii lui Jamie, dar nu avea niciun argument în faţa adevărului din cuvintele bătrânului.

— Dacă ai fi vrut să-l las pe Hepburn în pace, nu ar fi trebuit să-mi spui că el a fost cel care mi-a măcelărit părinţii.

— Ei bine, acum sunt mai în vârstă. Şi mai înţelept. Am învăţat că nu câştigi nimic dacă te lupţi cu fantomele. Morţii cu morţii, viii cu viii, asta-i părerea mea, altfel nu mai ai pace-n astă

lume. Bunicul său dădu să se ridice, dar se săltă doar pe jumătate şi se văzu nevoit să se lase la loc pe scaun. Chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea, apucă braţele largi din lemn, atât vigoarea, cât şi culoarea părăsindu-l.

— Terminaţi odată! îi certă Mags, trecând lângă bătrân cu mai multă grabă decât ar fi fost de imaginat în situaţia ei. Dacă nu te gândeşti la propria sănătate, bătrâne prostănac, atunci gândeşte-te la a fetişcanei ăsteia plăpânde. Ultimul lucru de care are nevoie acum este să asculte cum săriţi unul la gâtul celuilalt de parcă aţi fi o pereche de ogari ţâfnoşi.

— E în regulă, Mags, spune Emma. Bănuiesc că latră mai rău decât muşcă. Sau cel puţin aşa sper.

Îndepărtându-i mâna bătrânei de pe braţul lui, Ramsey Sinclair făcu o a doua încercare de a-şi recăpăta demnitatea şi a se ridica. De data aceasta, îi reuşi.

Îşi confruntă nepotul peste patul Emmei, ţinându-şi umerii mândri într-un gest dureros de familiar pentru ea.

— Eşti la fel de rebel şi de încăpăţânat ca mama ta. Eu doar încerc să te opresc să îi împărtăşeşti soarta.

Cu acel ultim tir în ceea ce părea a fi o luptă de lungă durată între două firi puternice, se întoarse şi ieşi greoi din cameră, cu Mags târându-se în urma lui. După o clipă, ogarul enorm se

ridică fără un sunet şi îi urmă tiptil.

Jamie se holbă la uşă pentru un moment îndelungat, cu ochii încă plini de furie.

— Nu a încetat niciodată să creadă că e un moşier al unui clan influent şi cârmuitor al unui regat măreţ, dar uită că singurii lui supuşi sunt o bătrână uşor ţăcănită şi un ogar devotat.

— E vorba despre inima lui, nu-i aşa? întrebă Emma încet, căci avusese cândva o mătuşă care suferise de o boală similară, care-i fusese în cele din urmă fatală.

— Da. O ascunde bine, dar atacurile bolii sunt tot mai severe şi mai frecvente. Nici nu aş fi ştiut cât de frecvente dacă nu m-ar fi tras Mags deoparte şi mi-ar fi spus, ultima dată când am fost acasă.

— Şi atunci ţi-ai dat seama că rămâi fără timp să dovedeşti că Hepburn ţi-a ucis părinţii. Ai decis că cel mai rapid mod de a obţine asta ar fi să-i furi mireasa.

Jamie se uită în jos la ea, o mare de regret revărsându-se în ochii lui.

— Bunicul meu a avut dreptate în legătură cu un singur lucru. Am vrut doar să o fur… nu să sfârşească împuşcată.

Emma îşi întinse mâna spre el, dar el se îndrepta deja spre singura fereastră din cameră – un pătrat mare de sticlă care ocupa o bună parte dintr-un perete.

În timp ce el privea spre cerul întunecat, ea

se ridică cu grijă în poziţie şezândă, în sfârşit îndeajuns de însufleţită cât să observe împrejurimile.

Era ca şi cum ar fi dat peste singura locuinţă din Scoţia construită din lemn în loc de piatră. Cu fereastra atrăgând ochiul din orice unghi, camera mare, octogonală, nu arăta atât de mult cu un dormitor, ci mai degrabă cu un cuib de vultur. Totul în cameră – de la patul masiv sculptat manual, cu cuibul moale de cuverturi din blană, până la vatra adâncă cu pietrele ei neşlefuite şi căpriorii de stejar de deasupra capului Emmei – era supradimensionat, de parcă ar fi fost menit pentru o rasă de giganţi galici.

În ciuda potenţialului său de grandoare, un aer de neglijare plana deasupra turnului. Pânze de păianjen se întindeau peste căpriori în voaluri fantomatice, şi câinelui îi fusese permis să lase o groază de oase pe jumătate roase în jurul vetrei presărate cu cenuşă. Nu era vizibil nici măcar un indiciu de confort feminin. Nicio pernă în afară de cea de sub capul ei, nici lumânări de ceară graţioase în sfeşnice de argint, nicio masă de toaletă plină cu perii şi sticle de parfum, nu tablouri florale sau portrete de familie care să decoreze pereţii neşlefuiţi. Era uşor de înţeles modul în care un astfel de mediu dăduse naştere unui om atât de viril şi de robust precum Jamie.

— I-ai spus bunicului tău că ai dovada că Hepburn ţi-a ucis părinţii? îl întrebă ea.

El vorbi fără să se întoarcă:

— Nu e nimic de spus. Hepburn nu a trimis răscumpărarea. Totul a fost în zadar.

Emma clătină din cap, întrebându-se dacă pierderea de sânge nu îi afectase cumva minţile.

— Nu înţeleg. Te-am văzut vorbind cu Ian. L-am văzut înmânându-ţi ceva.

— Păi, Hepburn a oferit, într-adevăr, *o* răscumpărare, dar nu a trimis colierul. Mi-a refuzat singurul lucru pe care mi-l doream – adevărul. Revenind lângă pat, scoase o bucată de hârtie împăturită din cămaşă şi i-o înmână. Mi-a trimis asta în loc.

Emma despături hârtia. Arăta de parcă fusese mototolită şi întinsă de mai multe ori.

— „Ce vrei tu nu stă în puterea mea să îţi ofer”, citi ea cu voce tare, încercând să înţeleagă sensul cuvintelor.

— Ar fi trebuit să ştiu că nenorocitul ăla e prea viclean ca să renunţe la dovezile care i-ar dovedi implicarea în uciderea propriului său fiu.

— Poate că nu a vrut să-şi petreacă restul vieţii – oricât de puţin timp i-a mai rămas – uitându-se peste umăr, aşteptând să vii după el.

— Oricum, va trebui să facă asta acum, declară Jamie încruntat, o licărire însetată de sânge zărindu-se în ochii lui.

Ea clătină din cap.

— Nimic din toate astea nu are nicio logică. De ce ţi-ar refuza colierul, dar să îţi trimită tot

acel aur?

— Aurul a avut o singură menire: să-mi distragă atenţia. Nu a avut nici cea mai mică intenţie să se despartă de el. Căruţaşul a luat-o la goană în momentul în care ai fost împuşcată.

Cuvintele lui îi accentuară atât nedumerirea, cât şi zvâcnirea surdă de la nivelul umărului.

— Pot să înţeleg de ce şi-ar dori contele să te omoare, mai ales acum, că ştie că tu crezi că ţi-a ucis părinţii. Dar ce naiba ar avea de câştigat dacă m-ar ucide pe mine?

Jamie se aplecă şi-şi trecu buzele peste fruntea ei, maxilarul lui încleştat trimiţându-i un fior de anticipaţie de-a lungul coloanei vertebrale.

— Acum, că ştim sigur că nenorocitul ăla nu a reuşit, exact asta am de gând să aflu.

*

Spre deosebire de castelul Hepburn, fortăreaţa Sinclair nu avea lanţuri ruginite lucrate cu grijă care să zdrăngăne pe zidurile de piatră rece, nici vreun pasaj secret care să şerpuiască pe sub pământ. Dar dispunea de o cămăruţă – mai degrabă un beci – care fusese iniţial săpată în peretele muntelui, sub turn, pentru a servi ca pivniţă pentru rădăcinoase. Era simplă şi practică… fiindu-ţi imposibil să evadezi de acolo.

Pietre mici se împrăştiară sub tocurile cizmelor lui Jamie când îşi croi drum în jos pe

panta abruptă. Nu băgă în seamă soarele de primăvară ce-i încălzea umerii sau norii pufoşi care planau pe albastrul clar al cerului.

Bon îl aştepta în faţa uşii de lemn care fusese poziţionată direct în peretele muntelui. Nici urmă de sclipirea neastâmpărată din ochii vărului său, care arătau acum la fel de reci şi de negri precum cel mai adânc lac în timpul iernii.

— Domnişoara Marlowe? întrebă el, temându-se în mod vizibil de ce era mai rău.

— S-a trezit, răspunse Jamie, spunându-i tot ce avea nevoie să ştie.

Bon oftă de uşurare, apoi încuviinţă din cap şi descuie uşa, deschizând-o fără să rostească niciun cuvânt. Jamie se aplecă sub rama ei cioplită neuniform. O singură torţă lumina beciul întunecat. După ce Bon închise uşa în spatele lui, blocând lumina soarelui, avu nevoie de un minut ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul.

Un bărbat stătea cu spatele la peretele opus şi cu unul dintre picioarele lui lungi strâns la piept. Nu mai purta redingota elegantă de culoarea dudei, vesta de mătase era şifonată, iar cămaşa de pânză scumpă era ruptă în dreptul umărului. Braţul său stâng era prins într-un lanţ improvizat murdar, şi o vânătaie urâtă îi întuneca unul din pometii lui aristocratici. Părul închis la culoare îi atârna pe faţă în şuviţe linse şi murdare.

Deşi era în mod clar istovit, Ian reuşi să se ridice ca să-l confrunte pe Jamie.

— Mă întrebam când ai de gând să-ţi faci apariţia. Ai venit să termini treaba pe care au început-o oamenii tăi?

— Poate. Dar nu înainte de-a obţine nişte răspunsuri.

— Şi eu aş vrea nişte răspunsuri, dacă mi-e permis. Mă tem că oamenii tăi nu au fost tocmai sociabili. A supravieţuit domnişoara Marlowe?

— Dacă nu ar fi supravieţuit, nu am mai fi avut această conversaţie. Jamie se dădu mai aproape de vechiul său prieten, străduindu-se să-şi ţină cumpătul. Acum e rândul meu. De ce ea? De ce ar încerca unchiul tău să ucidă o femeie inocentă?

— După ce a fost în mâinile tale pentru atât de mult timp, mă îndoiesc că mai e inocentă.

Pufăitul sarcastic al lui Ian fu întrerupt odată cu răsuflarea lui când Jamie reduse distanţa dintre ei în doi paşi, îl apucă de gât şi-l izbi de perete. Ian îi apucă braţul cu mâna care nu era prinsă în lanţ. Jamie îl învăţase pe Ian cum să lupte ca lumea şi cum să lupte murdar, dar atunci când venea vorba despre forţa brută, Jamie avea întotdeauna un avantaj.

— Acum, hai să mai încercăm o dată, da? spuse Jamie, încleştându-şi dinţii într-un rânjet sălbatic. Îşi relaxă strânsoarea doar suficient cât să-i permită lui Ian să vorbească. De ce a încercat unchiul ăla mizerabil al tău să o ucidă pe domnişoara Marlowe?

Ian se uită urât la el, ochii lui negri mocnind de dispreţ.

— Trupa ta de asasini m-a capturat înainte să-l pot găsi pe cel care a tras în ea. Cum de ai certitudinea că a fost unul dintre oamenii unchiului meu? Poate că unul dintre oamenii tăi a apăsat greşit pe pistol şi a împuşcat-o din greşeală.

Jamie îşi strânse din nou pumnul.

— Răspuns greşit. Am văzut ţeava pistolului într-unul dintre cedri înainte de a fi împuşcată. Cineva ştia unde urma să ne întâlnim. Cineva care a sosit cu o noapte în urmă şi s-a ascuns înainte ca oricine altcineva să-l zărească.

Ian se încruntă, masca lui de sfidare dispărându-i pentru un minut, lăsând să i se vadă nedumerirea.

— Dockett, icni el, toată forţa părăsindu-l.

Jamie îl eliberă, şi Ian se sprijini de perete.

— Cine naiba este Dockett?

— Silas Dockett. Paznicul de vânătoare al unchiului meu.

Jamie îşi încrucişă braţele pe piept, nereuşind să îşi reţină un rânjet batjocoritor. Singurul lucru pe care nu reuşise să i-l ierte prietenului său fusese faptul că Ian se dovedise atât de dispus să creadă minciunile unchiului său. Să-l condamne pe Jamie pentru uciderea unui om cu sânge-rece fără a-i da măcar o şansă să explice circumstanţele.

— Unul pe care nu am avut plăcerea să-l ucid

încă, din câte îmi dau seama.

— Mare păcat, recunoscu Ian, îndreptându-se şi netezindu-şi vesta şifonată. Dockett este chiar mai nemilos decât anteriorul. Sigur el a fost. Unchiul meu a insistat să discute cu el între patru ochi după ce băiatul i-a adus cererea ta de răscumpărare. Pesemne că atunci i-a dat brutei ăleia ordinele. Pentru o clipă, Ian păru mai mult prietenul pe care Jamie îl cunoscuse cândva decât străinul înverşunat care devenise – prietenul cu care îşi petrecuse ore nesfârşite să înveţe cum să vorbească în mod corespunzător ca să-i poată dezarma pe bătăuşii de la St. Andrews cu vorbe, şi nu cu pumni. Unchiul meu a trebuit să mă trimită la întâlnire, înţelegi, ca să crezi că este sincer. Dar nu a îndrăznit să-mi spună ce urmărea, pentru că ştia că nu aş fi fost niciodată de acord cu aşa ceva.

Jamie clătină din cap uimit din nou de îndrăzneala contelui.

— Deci ne-a trădat pe amândoi. Sigur şi-a dat seama că exista riscul ca tu să fii capturat sau chiar ucis de îndată ce Emmaline era împuşcată. Dar nimic din toate astea nu explică de ce a vrut ca ea să moară.

Vechiul lui prieten dispăru în trecut când o expresie batjocoritoare mult prea familiară îi curbă buzele lui Ian.

— Pfoa, nu-i pasă nici negru cât unghie de domnişoara Marlowe. Femeiuşcă aia nu înseamnă nimic pentru el.

Timpul se dădu înapoi, şi Jamie era iar în picioare pe acea pajişte însorită, privind-o pe Emma întorcându-se spre el după ce o strigase – părul îi flutura în vânt, ochii ei albaştri străluceau cu o speranţă care era pe cale să dispară pentru totdeauna. De data aceasta, când îşi strânse mâna în jurul gâtului lui Ian, dovedi că nu îi ardea de glume.

Prin răcnetul din urechile lui, el îi auzi vocea Emmei apropiindu-se ca un ecou dintr-un loc îndepărtat.

— Jamie, nu o face!

Capitolul 26

Jamie aruncă o privire uimită peste umăr şi o găsi pe Emma stând în uşa celulei improvizate, lângă Bon, privindu-l cu ochi mari. Lumina soarelui forma o aureolă în jurul buclelor ei ciufulite şi pătrundea prin faldurile cămăşii de noapte albe, făcând-o să arate ca un înger.

Sau ca o fantomă.

Se clătină pe picioare, făcându-l să-l elibereze pe Ian ca să se grăbească să o prindă înainte să cadă.

— Ce a fost în capul tău de te-ai dat jos din pat? Vrei să-l scuteşti pe Hepburn de efortul de a te ucide el însuşi?

Încercă să o ridice în braţe, dar ea rezistă, agăţându-se de braţul lui, dar stând pe propriile-i picioare. Faţa ei era aproape la fel de albă precum cămaşa lui de noapte, dar maxilarul ei delicat nu putea fi mai ferm de atât.

— Nu mi-a plăcut ce am văzut în ochii tăi, aşa că te-am urmărit. Nu am vrut să omori pe cineva în numele meu.

Jamie îşi mută privirea către Bon.

— Şi cum te-a forţat să deschizi uşa? Ţi-a furat pistolul şi te-a ameninţat cu el?

— M-a rugat, spuse Bon ridicând din umeri sfios.

Ian tuşi intenţionat, amintindu-le tuturor de prezenţa lui. Era încă rezemat de perete, masându-şi gâtul.

— Bună ziua, domnişoară Marlowe, spuse el cu o curtoazie condamnabilă. Nu e nevoie să vă bateţi capul drăguţ pentru mine. Pot să vă asigur că prefer aceste condiţii decât să fiu închis într-un castel cu unchiul meu şi cu fermecătoarea dumitale familie.

Emma se agăţă de antebraţul lui Jamie, aprinzându-se la faţă.

— Cum o duc ai mei? Mama şi surorile mele s-au îmbolnăvit de grija mea? Tatăl meu este – ezită pentru un moment sugestiv – destul de bine?

Jamie îşi miji ochii la Ian, avertizându-l că s-ar putea să nu fie în interesul lui să o îngrijoreze şi mai mult.

— Mama şi surorile dumitale se poartă cu un curaj admirabil şi vă pot asigura că tatăl dumitale are o… sănătate robustă. Cum Emma nu păru deloc convinsă de cuvintele sale, el adăugă repede: înainte ca acest apărător înflăcărat al dumitale, aici de faţă, să încerce să mă sufoce cu mâinile goale pentru a doua oară în această zi interminabilă, eram gata să-i explic că nu pe dumneata te vrea moartă unchiul meu. Ci pe el.

— Atunci de ce nu i-a ordonat pazniculuі de vânătoare să mă împuşte pe mine? întrebă Jamie.

Ian râse cu amărăciune.

— Pentru că unchiul meu este, mai presus de toate, un gentleman. N-ar visa niciodată să-şi întineze mâinile lui imaculate cu sânge de Sinclair. Cu atât mai puţin cu sângele propriului său nepot bastard.

Jamie se încruntă, ajuns cam la limita răbdării.

Ian se îndreptă, de parcă ar fi ţinut să fie în picioare pentru această luptă.

— Când ai răpit-o pe domnişoara Marlowe, unchiul mi-a spus că soldaţii britanici nu s-ar implica niciodată în vreo răpire stupidă a unei mirese în Ţinuturile înalte, dar că o vor face de îndată ce ne vom omorî între noi şi vor rămâne ei să strângă după ce noi plecăm pe lumea cealaltă. Dacă însă era ucis chiar unul de-al lor…

Respiraţia lui Jamie îi îngheţă în gât.

— Deci el cere ca Emma să fie împuşcată…

— Şi susţine că tu ai fost cel care a făcut-o, în încercarea de a-l trage pe sfoară, după ce ţi-a înmânat răscumpărarea. Poate că soldaţii britanici nu au nicio tragere de inimă să se implice în treburile noastre, dar nici măcar ei nu ar putea să ignore pur şi simplu uciderea fără milă a unei tinere englezoaice nevinovate.

— Aşa că ei ar fi obligaţi să vină după mine şi oamenii mei…

— Şi să vă spânzure pe toţi, termină Emma pentru amândoi. Iar Hepburn ar ieşi basma curată.

De data aceasta, atunci când genunchii o trădară, îi permise lui Jamie să o ridice în braţe. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi îşi odihni capul de pieptul lui, de parcă mărturisirea lui Ian ar fi scurs-o şi de ultima fărâmă de forţă.

— Juri că nu ştiai nimic despre planul unchiului tău? Privirea pe care Jamie i-o aruncă lui Ian peste capul Emmei nu lăsă nicio îndoială că însăşi viaţa lui Ian era în joc şi că tot ce conta era dacă răspunsul lui îl convingea sau nu pe Jamie.

— Dacă aş fi ştiut, crezi că aş mai fi stat acolo, în câmp deschis, atunci când a început să se tragă? De data aceasta, zâmbetul lui Ian nu trădă nicio urmă de ranchiună, doar un ecou dulce-amar al unor vremuri demult apuse. Măcar asta să fi învăţat de la tine, nu-i aşa?

Jamie îi cântări cuvintele pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap şi se întoarse ca să plece,

hotărât să o ducă pe Emma înapoi în siguranţa patului, înainte să leşine.

— Deci, ce se întâmplă cu mine? îi strigă Ian. Ai de gând să mă laşi pur şi simplu să putrezesc aici sau vrei să-mi dai şansa de-a te ajuta să-l răpui pe ticălosul mizerabil care este unchiul meu?

Când Jamie o scoase pe Emma din încăpere fără să rostească vreun cuvânt, Bon trase uşa în spatele lor, lăsându-l pe Ian singur în întuneric.

*

Emma se trezi în acea noapte cu senzaţia delicioasă că cineva îi mângâia uşor părul.

— Oh, Jamie, murmură ea, cuibărindu-se mai adânc în perna de puf.

Dacă era un vis, nu voia să se sfârşească. Voia să se agaţe de el suficient de mult ca Jamie să-şi treacă tandru buzele peste ale ei, să le convingă să se deschidă ca să o face să guste puţin din savoarea tentantă a tuturor plăcerile pe care erau pe cale să le împărtăşească.

— Vise plăcute, fătuca mea scumpă, îi şopti cineva în ureche. Emma deschise ochii brusc. Nu chipul frumos al lui Jamie plutea deasupra ei, ci o faţă oacheşă şi uscăţivă cu o tăietură ridată în loc de gură, care afişa un zâmbet larg ce nu dezvăluia niciun dinte.

Emma se sperie şi scoase un ţipăt, înţelegând

prea târziu că era doar Mags. Dădaca se retrase şi se ghemui în colţ. Îşi ridică mâinile zbârcite ca să-şi ascundă faţa şi începu să bocească pe înfundate.

Emma se ridică în capul oaselor, protejându-şi umărul rănit. Scaunul de lângă pat era gol. După ce Emma îi promisese lui Jamie că avea să-i asculte ordinul de a rămâne în pat, el se retrăsese în patul lui, ca să profite de o noapte întreagă de somn, prima de când ea fusese împuşcată.

Înainte să plece, fixase obloanele grele peste fereastră, ca să împiedice să intre aer rece peste noapte. Focul din vatră era pe terminate, dar câteva raze argintii ale lunii pătrundeau printre şipcile de lemn ale obloanelor. Emma de-abia o putea zări pe Mags balansându-se înainte şi înapoi în colţ, ca un copil speriat. Teama ei că Hepburn trimisese un alt asasin să termine repede ce începuse el se transformă în amărăciune.

— Îmi pare foarte rău, Mags. N-am vrut să te sperii, spuse ea încet, de parcă trezindu-se aşa şi văzând-o pe femeie aplecată peste patul ei precum un vultur nu îi luase o jumătate de an din viaţă.

Auzind vocea Emmei, femeia se opri brusc din bocet şi îşi înălţă capul. Ezită pentru o clipă, apoi se ridică şi se târî înapoi spre pat. Nu mai avea nimic din femeia în vârstă tare în gură care se certase cu Sinclair peste patul Emmei mai devreme în acea zi.

Femeia se cocoţă pe marginea patului şi

ridică o mână noduroasă să mângâie buclele ciufulite ale Emmei.

— Atât de frumoasă, îngână femeia. Scumpa mea fetiţă. Dulcea mea Lianna.

Emma simţi un fior pe şira spinării. Îşi aduse aminte de cuvintele lui Jamie – „săraca Mags a fost aproape înnebunită de durere o vreme după ce i-au găsit”.

Probabil că femeia încă era înnebunită de durere. Sau poate că sosirea Emmei îi trezise pur şi simplu amintiri vechi, dintre care unele ar fi fost mai bine să rămână îngropate. Din câte ştia ea, aceasta putea fi chiar camera în care dormise cândva copila de care Mags avusese grijă.

— Sunt Emma, Mags, spuse ea cu blândeţe, având grijă să nu facă mişcări bruşte. Nu Lianna. Lianna nu mai locuieşte aici.

Femeia continuă să îngâne cântecul ei straniu, de parcă Emma nu scosese un cuvânt.

— Ai fost întotdeauna o fată atât de bună. O fiică minunată. Nu ai ştiut ce înseamnă cuvântul rebel. Ai avut întotdeauna maniere impecabile şi ai făcut ce ţi-a spus tatăl tău să faci.

Fiorul Emmei se accentuă când îşi dădu seama că bătrâna *ar putea* vorbi chiar despre ea. Nu ştia dacă ar fi o dovadă de bunătate să încerce să o corecteze din nou sau era mai bine să-i permită pentru moment să îşi găsească alinarea crezând că mama lui Jamie se întorsese în sfârşit.

— Ai iubit-o pe Lianna foarte mult, nu-i aşa?

— Da. Te-am iubit ca pe o fiică. De aceea am ştiut că te vei întoarce la noi într-o zi. I-am spus doar că trebuie să fie răbdător şi să nu renunţe la speranţă. Dădaca se aplecă mai aproape, cu acelaşi vaiet răguşit care o trezise pe Emma. Ţi-am spus că voi avea grijă de el pentru tine şi am făcut-o. L-am păstrat în siguranţă în toţi aceşti ani. A încercat să-l îngroape atât de adânc încât să nu-l găsească nimeni niciodată, dar bătrâna Mags a ştiut exact unde să caute.

Emma o urmări pe femeie cu o fascinaţie ezitantă când scoase ceva înfăşurat într-o bucată de ţesătură din buzunarul fustei ei ţesute. Puse darul în poala Emmei, apoi îi făcu semn cu capul, radiind de mândrie.

Sperând că nu era pe cale să găsească leşul în putrefacţie al vreunei păsări sau al unui şoarece, Emma desfăcu prudentă materialul şi descoperi o cutie de lemn de cireş simplu, cu un capac rabatabil. Cutia mirosea a umed şi a mucegai, de parcă stătuse în pământ pentru foarte mult timp.

Emma şterse uşor particulele de praf de pe capac şi descoperi o miniatură de formă ovală cu o fată tânără.

— Tatăl ei i-a dat-o când a împlinit şaptesprezece ani, declară Mags, avertizând-o pe Emma că plutea din nou între trecut şi prezent. Portretul a fost pictat după o schiţă făcută de un artist ambulant. A fost atât de mândră! încă îmi

amintesc cum şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui şi l-a sufocat cu sărutări.

Emma întoarse caseta spre fereastră, studiind miniatura în lumina blândă a lunii. Deşi putea jura că Jamie semăna ca o picătură de apă cu bunicul său, avea şi trăsături de la mama lui. Unghiul regal al pometţilor săi, modul seducător în care ochii i se încreţeau la colţuri atunci când zâmbea.

Emma se uită cu ochii mijiţi la asemănarea dintre ei, chinuindu-se să identifice forma colierului care împodobea coloana graţioasă a gâtului Liannei. Părea să fie un fel de cruce galeză.

— Hai, o îndemnă Mags. Deschide-o!

Emma dădu să atingă capacul, mâna tremurându-i mai tare ca niciodată.

— Mags! Ce crezi că faci aici?

Atât Emma, cât şi Mags tresăriră vinovate, îndreptându-şi capetele cu nervozitate către uşă.

Bunicul lui Jamie stătea în prag. Părea chiar şi mai înalt şi mai impunător cu umerii largi pierduţi într-o mantie de umbre.

— Nu ne mai deranja oaspetele, Mags. Fătuca are nevoie de odihnă.

— Da, milord. Doar verificam dacă nu cumva mai are nevoie de o cuvertură.

Emma se mişcă pentru a arunca un pliu al cuverturii peste cutie, dar constată că aceasta se făcuse deja nevăzută în buzunarul lui Mags. Înainte ca bătrâna dădacă să plece, o făcu pe

Emma să tresară din nou, făcându-i cu ochiul insinuant.

Bunicul lui Jamie se dădu deoparte ca să-i permită să treacă pe lângă el.

— Nu o băga în seamă pe bătrâna Mags, fătucă, îi spuse el Emmei. Uneori, noaptea târziu, atunci când nu poate dormi, rătăceşte, atât cu mintea, cât şi cu trupul.

Pentru o clipă, părea aproape la fel de melancolic ca Mags când se apropie târşâit de patul ei să-i mângâie părul. Emma se întrebă dacă şi el îşi mai petrecea nopţile fără somn rătăcind prin cetate, bântuit de amintirile fiicei sale condamnate la o soartă crudă.

— Somn uşor, copilă, spuse el morocănos, înainte să dispară iar în umbră, cu umerii mult mai aplecaţi decât atunci când îşi făcuse apariţia.

Emma se prăbuşi pe perne cu un oftat, încă tulburată de faptul că o privise pentru scurt timp pe mama lui Jamie, şi se întrebă de ce patul ei singuratic trebuia să fie vizitat de oricine altcineva în afară de persoana pe care îşi dorea cel mai mult să o vadă.

Capitolul 27

Când Emma se trezi în dimineaţa următoare, scaunul de lângă pat era tot gol, făcând-o să se

simtă ciudat de părăsită. Un oftat trist pluti în derivă de-a lungul camerei, avertizând-o că nu era singură.

Se ridică în capul oaselor şi văzu ogarul întins în faţa vetrei, cu capul lăţos aşezat pe labele masive din faţă.

— Frumos ponei, murmură ea, privindu-l nervoasă şi întrebându-se dacă luase deja micul dejun.

Părea mare şi suficient de fioros să-i împrăştie toate oscioarele din trup în jurul vetrei.

Ca răspuns la salutul ei, el pur şi simplu oftă încă o dată şi îşi închise ochii căprui înduioşători, părând mai dornic să moţăie pentru tot restul zilei decât să o înhaţe dintr-o singură muşcătură. Poate că mânca doar cerbi.

Cineva intrase deja în cameră în timp ce ea dormea şi deschisese obloanele de lemn, invitând lumina soarelui să intre în valuri, încercă să-şi mişte umărul rănit. Era mult mai puţin înţepenit şi dureros decât fusese în ziua precedentă.

— Milady?

Mags se ivi în uşă, străduindu-se să echilibreze un mănunchi de cârpe şi un spălător de ceramică umplut cu apă aburindă.

— Bună dimineaţa, Mags, răspunse ea, întrebându-se dacă bătrâna încă mai credea că Emma era mama lui Jamie sau dacă îşi amintea de întâlnirea lor din timpul nopţii.

Mags se târî să aşeze greutăţile pe masa

nefinisată aflată în partea dreaptă a vetrei, cu ochii luminoşi şi clari. Nu era nici urmă de creatura obsedată care se strecurase în camera Emmei ca să-i mângâie părul în timp ce dormea.

— Şi ce dimineaţă frumoasă, fătucă! Ţi-am adus o rochie curată, ciorapi şi tot ce mai ai nevoie pentru baie.

Nedumerită de schimbarea din comportamentul femeii, dar dornică să-şi testeze forţa în creştere, Emma se dădu jos din pat şi merse tiptil către masă.

— Stăpânul tău nu te-a pedepsit că m-ai deranjat azi-noapte, nu-i aşa?

— Ha! Mags se aplecă mai aproape, sclipirea insinuantă pe care o zărise Emma pentru o fracţiune de secundă în noaptea precedentă însufleţindu-i ochii. Am încetat să mai primesc ordine de la stăpân cu mult timp în urmă. Acum, eu sunt cea care-i spune ce să facă. Se întinse să o bată liniştitor pe mână pe Emma. Nu-ţi face probleme, fătucă. Ţi-am adus *tot* ce îţi trebuie, repetă ea, ca şi cum cuvintele ar fi avut vreo semnificaţie deosebită.

Când bătrâna dădacă ieşi târşâindu-se din cameră, ogarul îşi etală silueta deşirată şi o urmă. Emma se duse şi închise uşa în urma lor, întrebându-se dacă Mags era un pic dusă cu pluta sau dacă putea fi chiar periculoasă.

Spălătorul cu apă aburindă îi distrase atenţia de la grijile ei. Îşi scoase pe cap cămaşa de

noapte, având grijă să nu-şi desprindă bandajul de la umăr. Când băgă o cârpă înmuiată în apa încălzită, îşi aduse pe dată aminte cum se afundase în cada din cabana Muirei, ce fusese pregătită pentru ea ca urmare a solicitării lui Jamie. Dacă ar fi ştiut atunci tot ce ştia acum, poate că l-ar fi invitat să o însoţească.

Cu ochii închişi şi cu apa caldă scurgându-i-se printre sâni, făcând-o să suspine de plăcere, nu fu deloc greu să se imagineze alături de Jamie, îmbrăţişaţi în cadă, cu trupurile strălucitoare şi ude aruncându-se în braţele acelei fericiri perfecte de care putea avea parte doar când erau împreună.

Îşi deschise ochii. Era improbabil ca Jamie să intre cu paşi mari şi să o găsească topită într-o baltă de dorinţă. Din câte ştia ea, el era perfect mulţumit cu acea noapte unică pe care o împărtăşiseră. S-ar putea chiar să fi petrecut toate acele ore lungi la patul ei îngrijind-o şi aducând-o înapoi pe lumea asta din vină, nu din devotament.

Fiind din ce în ce mai indispusă, îşi termină baia şi se şterse. Rochia de care Mags îi făcuse rost era mai degrabă o tunică. Era croită dintr-o lână bleumarin, cu fusta un soi de clopot graţios cu un tiv care mătura podeaua. Când o îmbrăcă, luptându-se cu şireturile din faţă ale corsajului de modă veche, se întrebă dacă şi aceasta îi aparţinuse cândva mamei lui Jamie.

De-abia când luă ciorapii observă că Mags îi

lăsase şi altceva pe lângă haine.

Caseta Liannei Sinclair era aşezată pe masă, la fel cum probabil stătuse şi în urmă cu treizeci de ani. Inima Emmei începu să bată cu putere, de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept. Aruncă o privire către uşă, ştiind exact cum trebuia să se fi simţit biata Pandora. Probabil că ar trebui să aştepte să apară Jamie sau bunicul lui, ca să returneze caseta proprietarului de drept.

Oricum nu era, foarte probabil, nimic important în interior. Poate că Mags păstrase nişte nimicuri dragi din copilăria tinerei domniţe – un peisaj în acuarelă pe care copila îl pictase sau, poate, nişte flori pe care le culesese şi le presase.

Emma îşi trecu un deget peste portretul în miniatură fixat în capac, surprinsă să constate cât de nesigură era mâna ei. Se întrebă dacă mama lui Jamie îşi întâlnise deja tânărul iubit atunci când portretul fusese pictat. O fi avut Lianna un zâmbet sfios de domnişoară, dar avea ochii cunoscători ai unei femei – o femeie care tăinuia un secret periculos, dar încântător.

„A încercat să îl îngroape atât de adânc ca nimeni să nu-l găsească.”

Ecoul cuvintelor lui Mags o sperie, dar îi trezi totodată curiozitatea. Pentru că nu secretele Liannei îşi dorea Emma să descopere, ci pe ale fiului ei.

Următorul lucru pe care se trezi făcându-l fu să ridice capacul. Câteva note muzicale false

înviorară camera, deopotrivă obsedante şi superbe. Nu era o simplă casetă. Ci o casetă muzicală. O bucată de hârtie îngălbenită era amplasată în interiorul căptuşit cu pânză uleiată.

Emma scoase hârtia şi o despături cu prudenţă, având grijă să nu-i rupă marginile fragile. Mijindu-şi ochii la cerneala ştearsă, se îndreptă spre fereastră.

Lumina soarelui poposi pe hârtie pentru prima dată în ultimii ani, iluminând cuvintele scrijelite pe ea. Emma o studie timp de câteva minute, după care îşi ridică privirea plină de neîncredere spre stâncile acoperite de zăpadă, dincolo de fereastră. Aparent, Mags nu era singura care îşi pierduse minţile. Pentru că era imposibil să vadă ce credea ea că tocmai văzuse.

— E clar că nu îmi dau îndeajuns silinţa ca să te ţin în pat, nu-i aşa?

Emma se răsuci şi îl văzu pe Jamie în pragul uşii, arătând din cap până în picioare ca un moşier scoţian într-un kilt din tartan maro cu negru şi o cămaşă de pânză de culoare crem, cu mâneci pline şi falduri de dantelă la manşete. Fusese atât de cufundată în gânduri, că nu-l auzise nici măcar deschizând uşa.

Încă amuţită din cauza şocului, îşi ascunse la spate mâna în care strângea hârtia. Putea doar să se roage să nu observe caseta deschisă de pe masă.

El îşi dădu capul într-o parte, părând din ce în

ce mai suspicios.

— Ce-ai mai făcut de data asta?

— Nimic, răspunse ea în grabă. Chiar nimic.

— Atunci de ce arăţi atât de delicios de vinovată?

Se îndreptă agale spre ea, aruncându-i un zâmbet indulgent.

— Ce este, scumpo? Ai reuşit să pui mâna pe unul dintre pistoale bunicului meu? Acum, că eşti pe cale să-ţi revii, ai de gând să-ţi iei tălpăşiţa de aici cu ajutorul vreunui pistol?

Când se apropie de ea, Emma aruncă o privire panicată peste umăr. Cu excepţia cazului în care ar fi avut de gând să iasă chiar pe fereastră, nu era nicio cale de scăpare. Dar îl putea evita, cel puţin până când găsea o cale să-i spună că tot ce crezuse vreodată despre el fusese o minciună.

Îşi puse pumnii în şolduri, încă păstrând hârtia ascunsă cu grijă, şi se uită la el.

— Şi de ce mi-ar trebui un pistol ca să-mi iau tălpăşiţa de aici? Ai dovedit în vâlcea că erai mai mult decât dornic să scapi de mine.

Se opri în loc, privind-o cu precauţie.

— Poate ar trebui să-i spun bunicului meu să ascundă pistoalele.

— Nu te mai obosi să negi! Contele nici măcar nu îţi dăduse ce îi ceruseşi, şi cu toate astea ardeai de nerăbdare să-mi oferi libertatea. Pe măsură ce Emma simţea că începea să se

înfurie, fu surprinsă să descopere că fiecare cuvânt pe care îl spunea venea din suflet. Nu a trebuit decât să-ţi fluture un pic de aur pe sub nas, şi tu practic m-ai împins în braţele lui. Sunt surprinsă că nu te-ai oferit să mă oferi la schimb pentru un cal. Sau poate chiar pentru o… o… oaie!

Buzele lui Jamie se schimonosiră, de parcă ar fi vrut cu disperare să zâmbească, dar ştia că nu îndrăznea.

— După ce mi-am petrecut noaptea în braţele tale, trebuie să mărturisesc că până şi cea mai devotată oaie şi-a pierdut farmecul.

— De ce, Jamie? întrebă ea, refuzând să îl lase să apeleze la farmecul lui tipic pentru a-i răspunde la întrebare. De ce m-ai lăsat să plec?

— Pentru că nu credeam că eşti a mea ca să te păstrez.

Emma reveni la priveliştea maiestuoasă care se întindea dincolo de fereastră, nevrând ca el să vadă că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Încercase să fie puternică pentru atât de mult timp, dar evenimentele din ultimele zile păreau să o ajungă din urmă, agravate de şocul descoperirii recente.

Când se auzi din nou, vocea lui Jamie era o şoaptă răguşită la urechea ei.

— Dar m-am înşelat. Îi simţea forţa, căldura lui încălzind-o mai profund decât ar putea-o face vreodată o rază de soare. Chiar înainte să fii împuşcată, am înţeles cât de prost am putut fi.

Deja veneam după tine. De aceea am putut să reacţionez atât de repede când l-am văzut pe ţintaş. Pentru că mi-am dat seama că…

Emma se întoarse să se uite la el, atât de fascinată de cuvintele lui, că uită cu totul de umăr… şi de bucata de hârtie din mână. Până când aceasta îi alunecă printre degete şi ateriză fâlfâind la podea, la picioarele lor.

Ea încercă să o recupereze, dar, cum Jamie nu avea un umăr beteag, reuşi să ajungă el primul.

— Şi cu asta ce e, fătucă? întrebă el, aruncându-i o privire amuzată în timp ce se îndrepta de spate. Compuneai şi tu un bilet de răscumpărare? Pentru că în acest moment nu cred că bunicul meu ar da nici doi şilingi pentru mine. Studie bucata de hârtie pentru scurt timp înainte de a-i arunca o privire curioasă. Arată ca o pagină ruptă dintr-un vechi registru de biserică. De unde Dumnezeului ai luat-o?

— Mags mi-a dat-o, mărturisi ea fără tragere de inimă.

— Aha! îşi întoarse privirea spre hârtie, clătinând din cap cu drag. Mags a fost dintotdeauna ca o cioară bătrână, strângând comori ciudate ca să-şi umple cuibul – pietre drăguţe, monede vechi, strălucitoare… Vocea lui se stinse, pierind odată cu culoarea din obraji. Îşi ridică iar spre ea ochii întunecaţi din pricina şocului. Nu înţeleg, şopti el. Ce înseamnă asta?

Ea încercă să zâmbească.

— Se pare că nu prea eşti bastardul care mi-am imaginat eu că eşti când ne-am cunoscut.

Se uită înapoi la hârtie, mişcându-şi buzele pe măsură ce citea încă o dată ultimele două semnături de pe pagină.

Lianna Elizabeth Sinclair.

Gordon Charles Hepburn.

— Ştiu că ăsta e probabil un şoc pentru tine, spuse Emma cu blândeţe. Dar tatăl tău nu a făcut doar să o seducă pe mama ta. S-a căsătorit cu ea. Conform acestei hârtii, părinţii tăi trebuie să fi fugit în secret cu câteva luni înainte să te naşti. Până la urmă, nu eşti Sinclair. Nu ai fost niciodată. Eşti un Hepburn şi asta ai fost dintotdeauna.

Jamie se uită la ea din nou, privirea lui extrem de îngrozită fiind aproape amuzantă.

Ea clătină din cap, minunându-se din nou la descoperirea lor.

— Nu eşti doar nepotul lui Hepburn, ci moştenitorul său legitim. Moştenitorul unui titlu de conte.

Jamie se răsuci pe călcâie şi măsură cu pasul întreaga încăpere, şifonând dovada fragilă a descendenţei sale în pumn ca şi cum ar fi fost un gunoi.

Îşi trecu cealaltă mână prin păr, ciufulindu-l iremediabil, după care se întoarse cu faţa spre ea. Expresia lui era mai sălbatică decât o văzuse ea vreodată.

— Deci nu fugeau în noaptea în care coborau de pe munte?

Emma clătină din cap.

— Se pare că nu. Poate aveau de gând să-i spună lui Hepburn că fuseseră căsătoriţi încă de la început, că nu avea de ales şi că trebuia să le recunoască dragostea… şi pe fiul lor. Înaintă câţiva paşi spre el, dorindu-şi să-i netezească şuviţele ciufulite de pe frunte, să-şi pună buzele pe liniile de încruntare dintre ochii lui. Asta nu schimbă cu nimic cine eşti, Jamie. Eşti în continuare acelaşi om. De ce ţi-e atât de teamă? Că, dacă îţi pretinzi moştenirea, va trebui să renunţi la căile tale sălbatice? La libertatea ta?

— Sunt chiar sigur că Hepburn îţi cere doar sufletul ca să intri în serviciul lui. Îşi scutură spre ea pumnul în care ţinea hârtia. Ştii prea bine că ţapul ăla bătrân nu va recunoaşte asta. De unde a apărut?

Ea îşi coborî privirea.

— Ţi-am spus. Mags mi-a dat-o.

— Şi ea de unde o are?

Nefiind sigură cât de multe şocuri ar mai putea suporta inima lui, Emma îi făcu semn din cap spre masa unde pusese surpriza din partea bătrânei dădace. Jamie se duse lângă masă şi luă caseta goală, smulgând alte câteva note dezacordate de la mecanismul ruginit.

Expresia lui când lăsă în jos capacul, dând cu ochii de miniatura mamei sale, îi făcu inima

Emmei să tresalte cu putere.

— E prima oară când o văd, şopti el. E chiar şi mai frumoasă decât mi-am imaginat. Dar unde a găsit-o Mags?

— Mi-a dat de înţeles că mama ta i-a încredinţat-o spre păstrare, dar că altcineva i-a luat-o după moartea mamei tale şi a îngropat-o. Ca să nu fie descoperită.

Ochii lor se întâlniră şi amândoi înţeleseră în acelaşi moment cine trebuia să fie acel cineva.

— De ce? întrebă Jamie răguşit. De ce ar face bunicul meu un asemenea lucru? De ce ar pretinde că mă iubeşte, dar m-ar minţi de fiecare dată când deschide gura?

Emma clătină din cap a neputinţă.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Poate că i-a fost frică să nu te piardă în faţa contelui. Dacă Hepburn ar fi ştiut de la început că eşti moştenitorul lui legitim, poate ar fi încercat să te recunoască şi să te ia cu el. Poate că bunicul tău a simţit că singura soluţie era să îngroape acest act – odată cu adevărul.

— Atunci îmi doresc să fi rămas îngropat!

Înainte ca Emma să-l poată opri, Jamie azvârli caseta pe podea.

Lemnul putrezit cedă, lăsând să se vadă printre aşchii un fund fals şi trimiţând un colier de-a dura la picioarele lui Jamie.

Capitolul 28

Colierul era o cruce galică fără strălucire pusă pe un lanţ de cositor împletit. Chiar înainte ca Jamie să îngenuncheze şi să-l ia în mână, Emma îl recunoscu din miniatura de pe capacul casetei.

Era colierul mamei lui.

Colierul pe care îl purtase atunci când artistul îi schiţase portretul. Colierul care dispăruse în noaptea în care murise, smuls de la gâtul ei de mâna criminalului.

Dar atât lanţul, cât şi încuietoarea colierului erau intacte, ca şi cum cineva nu l-ar fi smuls de la purtătoarea sa, ci i l-ar fi luat cu gingăşie de pe trupul ei neînsufleţit.

Emma reauzi cuvintele lui Jamie de parcă tocmai le-ar fi rostit: „Nu era nimic altceva decât o bijuterie lipsită de valoare pentru oricine, dar nu şi pentru un Sinclair”.

Jamie îşi ridică încet ochii spre ea. Nu emoţia din pustietatea glacială a acelor ochi îi îngheţă sufletul, ci lipsa condamnabilă a ei.

Fără să scoată vreun cuvânt, el se îndreptă şi ieşi cu paşi mari din cameră, lanţul colierului atârnând din pumnul lui încleştat.

Emma se holbă la uşă goală vreme de câteva secunde preţioase, apoi ieşi în goană după el,

temându-se că urma să aibă loc o crimă pe care nu avea să o poată împiedica.

*

Umărul dureros al Emmei o forţă să încetinească pe treptele spiralate înguste care duceau jos, în inima turnului. Când ajunse la sala cu tavan înalt, care pesemne servise cândva ca salon principal al turnului, descoperi că uşa mare de stejar din celălalt capăt al încăperii stătea larg deschisă.

Se grăbi de-a lungul sălii, temându-se că ar putea fi deja prea târziu. În cazul în care Jamie ajungea la bunicul său înainte ca ea să-l prindă din urmă, se temea că avea să fie pierdut pentru totdeauna, nu doar pentru ea, ci pentru el însuşi.

Ieşit din întuneric clipind în soarele strălucitor. Când ochii i se acomodară, îl văzu pe Jamie ajungând în vârful unui deluşor mic, în partea de est a turnului. Îl strigă, dar el continuă să meargă de parcă n-ar fi auzit-o, cu pasul la fel de nemilos precum chipul său.

Îşi ridică poala rochiei şi se grăbi după el. Când ajunse în vârful deluşorului, îl văzu pe Ramsey Sinclair arând pământul pietros al pantei de dedesubt cu o sapă grea, coama lui argintie fluturând în bătaia vântului.

Temându-se că sapa ar putea ajunge să fie folosită drept o armă, îşi grăbi pasul.

— Ce faci, mai îngropi şi alte secrete, bătrâne? Sau poate ceva cadavre de data asta? Oprindu-se direct în faţa bunicului său, Jamie îşi ridică pumnul şi legănă în faţa bărbatului colierul lipsit de culoare.

Ramsey Sinclair nici măcar nu păru surprins, ci resemnat. Era ca şi cum ar fi aşteptat douăzeci şi şapte de ani acest moment, şi acum, că se întâmpla în cele din urmă, era aproape uşurat.

— Jamie, te rog, spuse Emma încet, oprindu-se la câţiva metri de cei doi bărbaţi.

El îşi luă ochii de la bunicul său suficient cât să arate cu un deget în direcţia ei.

— Asta nu este treaba ta, fătucă. Şi să nu îndrăzneşti să leşini! Dacă o faci, să fiu al naibii dacă te mai prind.

Emma îşi ţinu gura. În ciuda avertizării lui Jamie, ea ştia că, dacă ar leşina, braţele lui ar fi în jurul ei înainte ca ea să atingă solul.

Spre uşurarea ei, bunicul lui se aşeză pe un bolovan rotunjit de la marginea grădinii şi puse deoparte sapa grea. Cu umerii aplecaţi sub greutatea dispreţului lui Jamie, îşi arăta pe deplin vârsta.

— Să ştii că am adorat-o pe mama ta, spuse el, mijind ochii în sus la Jamie, în lumina soarelui. Era tot ce mai aveam pe lume după ce febra a răpit-o pe bunica ta de lângă mine. Mi-a frânt inima mea atunci când a fugit cu şarlatanul ăla. Clătină din cap, cu chipul aspru scăldat în durere.

I-am căutat luni întregi, fără niciun rezultat. Era posibil să nu-i găsesc niciodată până când n-ar fi vrut ei să fie găsiţi dacă Mags nu ar fi reuşit să-mi trimită vorbă că Lianna născuse. Dar, până am ajuns la coliba micului arendaş, era prea târziu. Plecaseră deja.

— Aşa că i-ai vânat.

Replica seacă a lui Jamie nu era o întrebare.

Furia se aprinse în ochii bătrânului Sinclair, făcându-i să arate ciudat de asemănători cu ai nepotului său.

— Cum oare ai putea să înţelegi, când tu nu ai avut o fiică, să ştii cum te simţi? Lianna a mea a fost întotdeauna o fată bună. Şi el era un alt nenorocit lacom din clanul Hepburn obişnuit să pună mâna pe ce voia, indiferent de preţ. Nu era prima dată când un Hepburn prăda o tânără fată inocentă pe care o găsea în pădure. La naiba, chiar bunica ta – scumpa mea Alyssa…

Se întrerupse, cu vocea sugrumată de furie şi de amintirea suferinţei.

Emma îşi închise ochii pentru o clipă, înţelegând prea bine modul în care această ură moştenită fusese trecută din generaţie în generaţie.

— Ştiam că şarlatanul ăla tânăr o sedusese pe Lianna mea. Poate chiar a violat-o. A făcut-o curva lui.

— *Nu a fost curva lui!* tună Jamie. *A fost soţia lui!*

Bunicul său îşi duse la gură dosul unei mâini tremurânde.

— Nu ştiam asta atunci. Am găsit pagina din registrul de nuntă în buzunarul hainei lui de-abia după ce au murit. Când era deja prea târziu. Vocea lui se stinse într-o şoaptă sufocată. Prea târziu pentru noi toţi.

Emma se întrebă cum putuse trăi în toţi aceşti ani cu gândul că îşi ucisese fiica şi pe soţul acesteia pentru o greşeală pe care niciunul dintre ei nu o comisese. Nu era de mirare că inima lui ceda în cele din urmă sub povara zdrobitoare a propriei vinovăţii.

Sinclair îşi întoarse ochii rugători înapoi către nepotul său.

— N-am intenţionat niciodată să-i fac rău, băiete. Jur! Am vrut doar să o aduc acasă. Când i-am prins din urmă în vâlcea, am scos pistolul, gândindu-mă că l-aş putea speria pe puiul ăla de lele să mi-o dea fără luptă. Dar el mi-a strigat că ea era prea bună, prea frumoasă ca să-şi petreacă restul vieţii alături de un Sinclair. Că ea îi aparţinea lui. Că nu avea să o lase niciodată să plece. Atunci mi-am pierdut cumpătul, am văzut negru în faţa ochilor şi următorul lucru pe care l-am putut auzi a fost răcnetul din urechile mele când am ridicat pistolul şi am ţintit spre inima lui. Exact în clipa în care am apăsat pe trăgaci, ea s-a aruncat în faţa lui.

Jamie îşi apăsă pe buze pumnul cu care ţinea

colierul în timp ce bunicul său continuă:

— Nu voi uita niciodată privirea ei. Şocul, trădarea şi, cel mai rău dintre toate, în acele ultime secunde preţioase din viaţa ei, mila.

Bătrânul Sinclair îşi lăsă capul în jos, de parcă ar fi ştiut deja că renunţase pentru totdeauna la orice drept de a pretinde milă din partea nepotului său.

— Hepburn a prins-o când a căzut şi a rămas acolo legănându-se pur şi simplu cu ea în braţe, plângând precum un prunc. Nu îmi venea să cred că făcusem aşa ceva. Dar nu mă puteam gândi decât la faptul că, dacă nu ar fi fost el, dacă nu ar fi fost clanul Hepburn care a umilit clanul Sinclair de-a lungul secolelor, scumpa mea fetiţă ar fi fost în viaţă. Aşa că am mers la el şi i-am pus gura pistolului drept între ochi. Nu s-a opus câtuşi de puţin.

— Doar s-a uitat în sus la mine ca şi cum m-ar fi provocat – nu, m-ar fi implorat – să apăs pe trăgaci.

— Aşa că ai făcut-o, spuse Jamie trist.

— Da. Şi au rămas acolo întinşi. Morţi unul în braţele celuilalt. Maxilarul bunicului său deveni rigid. Nu am putut suporta gândul că o atinge chiar şi atunci, că încerca să pretindă că era a lui chiar şi dincolo de moarte. Aşa că i-am despărţit. M-am asigurat că nu avea s-o mai atingă din nou niciodată. Eram pe punctul de a întoarce pistolul spre mine, când am auzit.

— Ce? întrebă Emma încet, conştientă că ambii bărbaţi uitaseră, probabil de prezenţa ei. Ce-ai auzit?

El îşi înclină capul de parcă ar fi fost bântuit de ecoul a ceva ce se petrecuse cu mult timp în urmă.

— Un gângurit blând, ca al unui porumbel. M-am dus până la tufişuri şi te-am zărit acolo. Pesemne te ascunseseră când au auzit calul meu apropiindu-se.

Privirea de pe chipul lui Jamie îi frânse iar inima Emmei.

— Am fost acolo, în acea vâlcea, în noaptea în care au murit? Dar mi-ai spus că mă lăsaseră cu Mags.

Bunicul său ridică din umeri.

— Ce mai contează o minciună în plus faţă de altele o mie? O umbră îi trecu peste chip. Pentru un moment întunecat, am fost tentat să te omor şi pe tine – să distrug şi ultima dovadă a iubirii lor. Dar, când m-am aplecat ca să o fac, tu te-ai uitat pur şi simplu la mine fără să plângi. Fără să clipeşti. Apoi mi-ai apucat degetul în pumnul tău mititel şi ai strâns cu toată puterea. Bătrânul se întoarse cu faţa către Jamie, lacrimile minunii rememorate inundându-i ochii. În acel moment, am ştiut că, la urma urmei, nu erai al lor. Erai al meu.

Când Jamie continuă să se uite în jos la el, cu chipul la fel de frumos şi de nemilos ca al unui

înger răzbunător, Sinclair îşi şterse lacrimile, mâna devenindu-i din ce în ce mai nesigură.

— Nu am vrut să mai trăiesc ştiind ce făcusem. Dar ştiam că nu aveam de ales dacă doream să am grijă de tine. Aşa că te-am dus înapoi la Mags, la coliba micului arendaş, şi am pus-o să jure că nu va sufla o vorbă, apoi m-am întors în vâlcea târziu în acea noapte cu oamenii mei, ca să fie martori când părin… înghiţi în sec. Când erau găsite cadavrele.

Vocea lui Jamie sună periculos de calmă:

— Şi cred că a fost destul de uşor să dai vina pe Hepburn pentru crime. La urma urmei, el şi rudele sale au fost responsabile pentru cele mai multe dintre relele de pe aici, de secole.

— Da. Aceea a fost singura parte a planului meu diabolic pe care nu am reuşit să mă conving să o regret. Cel puţin nu până acum.

Inima Emmei aproape că se opri când bătrânul îşi băgă mâna într-un pliu ascuns al kiltului său şi scoase un pistol vechi, cu gura ţevii largă. Dar el pur şi simplu i-l oferi lui Jamie, cu patul pistolului înainte.

— Dă-i drumul, băiete. Ia-l şi fă ce ar fi trebuit să fac eu cu mulţi ani în urmă dacă aş fi avut curajul.

Jamie se uită în jos la arma din mâna bunicului său, cu privirea mai glacială decât i-o văzuse Emma vreodată.

— Mi-ai spus întotdeauna că adevărul te

poate ucide. Sau te poate ţine în viaţă. Cred că te voi lăsa să trăieşti cu amintirea a ceea ce ai făcut.

Bunicul său se luptă să se ridice, sprijinindu-se de sapă.

— Nu vreau mila ta, băiete! Nu am nevoie de ea!

Un zâmbet dispreţuitor îi curbă buzele lui Jamie.

— Oh, nu am nici pic de milă în ce te priveşte. Pur şi simplu nu e nevoie să-ţi grăbesc călătoria spre iad. Vei ajunge acolo destul de repede pe cont propriu.

Cu colierul mamei sale încă atârnându-i printre degete, Jamie se întoarse cu spatele la bunicul său. Când trecu pe lângă ea, Emma îşi întinse mâna spre el. Dar el merse mai departe ca şi cum ea nici măcar nu ar fi fost acolo.

Ezită pentru o clipă, apoi se întoarse să-l urmeze. Aproape că se aştepta să audă bubuitura asurzitoare a unui pistol în spatele ei. Dar atunci când se opri în vârful dealului ca să arunce o privire peste umăr, constată că bunicul lui Jamie îşi luase deja sapa şi se apucase să sape iar solul stâncos.

Ea l-ar fi urât la fel de mult cum o făcea şi Jamie în acel moment, dar ştia că pur şi simplu făcea ceea ce făcuseră dintotdeauna toţi cei din clanul Sinclair.

Supravieţuia.

*

Când Emma ajunse la balconul care încorona vârful turnului, Jamie era deja acolo, stând cu spatele la ea şi cu mâinile prinse de balustrada din lemn.

Când intră în lumina soarelui, îi scăpă un icnet involuntar. Ţinuturile înalte se etalau sub ei în toată splendoarea lor rustică. Un văl înceţoşat de verde acoperea trecătorile şi vâlcelele mai joase în timp ce petice orbitoare de alb încă încoronau cele mai înalte piscuri. Pâraie şerpuiau pe peretele muntelui, pline de la zăpada care se topea, cu o strălucire de argint sub sărutarea soarelui.

Când un rotocol diafan de nor pluti chiar pe lângă balcon, înţelese cum de bunicul lui Jamie ajunsese să se închipuie conducătorul unui regat puternic. De ce să trăieşte printre muritorii de rând jos la poale, când ai putea locui printre nori? în timp ce admira această privelişte uluitoare de la o astfel de înălţime ameţitoare, un om putea la fel de bine să se închipuie chiar stăpânul cerului.

În acel moment, Jamie aducea mai degrabă a prinţul întunecat al unei lumi subpământene de pe malurile Styxului, unde sufletele condamnate erau trimise pentru a-şi aştepta pedeapsa.

— Nu ar trebui să fii aici, spuse el fără să se întoarcă. Locul tău e în pat.

— Al cui pat? întrebă ea încet, însoţindu-l

lângă balustradă. Al tău? Al contelui?

Se întoarse cu faţa spre ea, cu o expresie atât de distantă, că îi trimise un fior întunecat de groază pe şira spinării.

— Patul tău propriu. Cel din dormitorul tău din Lancashire. Unde şi-a făcut măcăleandrul cuib în faţa ferestrei şi unde o familie de şoareci trăieşte în şipcile din sala de mese. Locul tău este la mii de kilometri de aici, departe de toată înşelăciunea, trădarea… şi moartea.

— Departe de tine?

Ezitarea lui fu atât de scurtă, că ar fi putut fi doar în imaginaţia ei.

— Da. Îşi întoarse privirea spre întinderea aceea mare de ţinuturi mlăştinoase şi munte, cu profilul atât de serios şi de nepătruns ca al unui străin. Cât mai departe de mine te poartă drumul.

— Şi dacă aleg să nu plec?

— Nu ai de ales. Nu l-ai auzit pe bunicul meu? Eu mă trag dintr-un lung şir de oameni care au distrus chiar persoanele pe care le iubeau cel mai mult.

Speranţa crescu în ea, îndepărtând groaza.

— Ce vrei să spui, Jamie? Că mă iubeşti? Asta urma să-mi spui înainte să descoperi pagina din registrul de căsătorie?

Ea îi atinse mâneca, dar el se trase deoparte. Nu fusese în stare să-şi ţină mâinile departe de ea înainte, dar acum părea că nu suporta nici să se uite la ea, cu atât mai puţin să o atingă.

— Ce încerci să faci? strigă ea, simţind cum frustrarea i se accentua. Să pretinzi că acea noapte din clopotniţă nu a avut loc? Putea el oare pretinde că ea nu stătuse întinsă sub el, tremurând de o uimire nereţinută când degetele lui agile şi corpul puternic îi oferiseră cea mai dulce şi mai devastatoare plăcere pe care un bărbat i-o poate oferi unui femei? Poţi să-mi spui cu adevărat că acea noapte nu a însemnat nimic pentru tine?

Atunci se întoarse să se uite direct în ochii ei, indiferenţa din ochii lui fiind chiar mai cutremurătoare decât dispreţul pe care i-l arătase bunicului său.

— Mi-am respectat partea mea de înţelegere. Mi-ai cerut să te compromit, nu să-ţi jur iubire veşnică. Daca te simţi suficient de bine cât să călătoreşti mâine, o să te duc la poalele muntelui. Familia ta ar putea foarte bine să creadă că eşti moartă. Trebuie să te duc înapoi la ei înainte să plece din Scoţia definitiv.

Emma clătină din cap, uimită de faptul că el nega tot ce fusese între ei.

— Şi cu Hepburn cum rămâne? Poate că nu ţi-a ucis mama, dar pe mine a încercat să mă omoare. Şi sunt sigură că va fi din cale-afară de încântat să afle că nu este nevoie să-şi mai găsească o nouă mireasă din moment ce are deja un moştenitor.

Un zâmbet sumbru îi curbă buzele lui Jamie.

— Oh, poţi să-l laşi pe Hepburn pe seama mea. Nu mai trebuie să-ţi baţi capul din cauza lui. O să mă ocup eu de el.

Se întoarse pe călcâie ca să plece, apoi se opri, încruntându-se în jos la mâna lui ca şi cum ar fi fost surprins să găsească colierul mamei sale încă atârnându-i printre degete.

Emma simţi cum o speranţă se aprinde în inima ei când îi luă mâna într-a lui şi îi puse colierul în palmă.

El ridică ochii spre ai ei, iar regretul din ei stinse rapid speranţa ei fragilă.

— Am încercat să te avertizez că nu era nimic altceva decât un colier lipsit de valoare.

El îi închise uşor degetele în jurul colierului, apoi se întoarse.

După ce dispăru în umbra scărilor, Emma îşi deschise mâna şi privi crucea galică simplă.

Era un simbol al credinţei. Un simbol al speranţei.

Reprezentantul clanului Sinclair care îl scosese din castel când el şi rudele lui fuseseră alungaţi din propria casă trebuie să fi ştiut că urma să inspire visurile generaţiile viitoare. Femeia care îl purtase ultima oară refuzase să renunţe la propriile vise. Fusese dispusă să rişte totul – casa ei, dragostea tatălui ei… chiar şi propria viaţă – ca să-şi transforme visul în realitate.

Emma îşi închise pumnul în jurul colierului,

ridicându-şi ochii pentru a cuprinde cu privirea terenul accidentat pe care începea să-l iubească.

Jamie Sinclair avea să descopere că acest colier care îşi pierduse strălucirea nu era atât de lipsit de valoare până la urmă şi că era posibil să-şi fi găsit un adversar mai nemilos şi mai hotărât chiar decât Hepburn.

Capitolul 29

Când Jamie coborî în salonul turnului în dimineaţa următoare, ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă era râsetul vesel al Emmei. Se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva încă visa.

Dar cum ar fi putut visa când nici măcar nu dormise? Când îşi petrecuse întreaga noapte măsurând cu paşii podeaua şi luptând cu tentaţia de a se strecura înapoi în dormitorul Emmei… şi în patul ei? Cum ar fi putut visa, când toate visările lui luaseră sfârşit în urmă cu doar câteva ore, strivite de pumnul de fier al trădării bunicului său?

Ajunse la capătul scării şi rămase cu gura căscată când văzu scena neaşteptată de fericire în sânul familiei.

Masa lungă din mijlocul salonului fusese

acoperită cu o ţesătură curată. Emma se mişca plină de viaţă în jurul ei, cu o tavă de biscuiţi aburinzi în mâini.

Dacă nu ar fi fost bandajul care ieşea din corsajul rochiei ei sub formă de clopot, nu ai fi bănuit că doar cu câteva zile în urmă fusese împuşcată şi că văzuse moartea cu ochii. Avea părul lăsat liber pe umeri, dar tras de pe faţă de doi piepteni de fildeş pe care trebuie să-i fi găsit Mags pe undeva. Jamie fu chiar mai şocat când văzu colierul mamei sale prins în jurul coloanei subţiri a gâtului ei.

Emma se aplecă peste masă, oferindu-le biscuiţi proaspeţi şi o privelişte încântătoare asupra sânilor ei micuţi celor doi bărbaţi aşezaţi pe una dintre bănci lungi care flancau masa. Unul dintre aceştia era Bon.

Celălalt era Ian Hepburn.

Deşi braţul lui stâng era încă legat, faţa lui plină de vânătăi era curată, iar părul lui lucios, de culoare închisă, era prins ordonat la ceafă cu o fâşie de piele, lăsând expus „V”-ul de pe frunte. Dacă Jamie nu se înşela, Ian purta chiar una dintre cămăşile lui.

Zărindu-l pe Jamie, ridică ironic dintr-o sprânceană în direcţia lui.

— Bună dimineaţa, Sin. Sau preferi să îţi spun „domnul meu”?

Jamie îşi întoarse privirea neîncrezătoare către Emma.

— Le-ai spus despre registrul de căsătorie?

Ea ridică din umeri.

— De ce să nu o fi făcut? întreaga lume va afla că eşti moştenitorul contelui destul de curând.

— Nu dacă am şi eu un cuvânt de spus în toată treaba asta, replică Jamie.

Bon luă încă o muşcătură sănătoasă din biscuit, dându-şi ochii peste cap de plăcere pură.

— Măi să fie, fătucă, eşti o bucătăreasă al naibii de bună în comparaţie cu Mags. Dacă te prind vreodată nelogodită, aş putea chiar să renunţ la burlăcie şi să te curtez eu însumi.

— Vai, îţi mulţumesc, Bon, răspunse Emma cu mândrie. Este întotdeauna plăcut pentru o femeie să vadă că un bărbat îi apreciază abilităţile. Îşi întoarse zâmbetul nevinovat către Jamie. *Toate* abilităţile.

Jamie fu forţat să-şi scoată cuvintele printre dinţii încleştaţi.

— Ciudat, Bon, dar nu-mi amintesc să-ţi fi dat ordin să ne eliberezi prizonierul.

— Nu a avut nevoie de niciun ordin. Emma îl ciupi afectuos pe Bon de una din urechile lui ascuţite. A fost nevoie doar de promisiunea unui biscuit fierbinte proaspăt scos din cuptor.

Aruncându-i lui Jamie o privire caraghioasă, Ian mai servi un biscuit.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că o să te înjunghii pe la spate doar ca să-ţi pot fura moştenirea. După cum îţi poţi imagina, am fost

destul de nedumerit când domnişoara Marlowe mi-a dat vestea. Dar, după ce am stat şi am reflectat, am decis că sunt, de fapt, chiar mulţumit de această evoluţie fascinantă, dacă nu din alt motiv, măcar fiindcă îmi pot imagina supărarea pe care i-o va produce unchiului meu. Ridică dintr-un umăr într-o manieră elegantă. Mai bine să-mi pierd moştenirea în favoarea ta decât din cauza unui copil smiorcăit pe care aş fi tentat să-l sufoc în pătuţ. Poate că acum mă pot elibera în sfârşit de castelul acela uitat de Dumnezeu şi de tiranul meschin care-l conduce.

Jamie îşi încrucişă braţele pe piept.

— N-aş fi crezut că poţi să fii atât de dornic să-i permiţi unui criminal cu sânge-rece să-ţi ia locul.

— Interesant că ai adus vorba despre asta. În timp ce mă bucuram de... ospitalitatea ta, am pornit o conversaţie cu un tânăr numit Graeme care a fost trimis să mă păzească. Desigur, făcusem cunoştinţă cu el înainte, atunci când a venit la castel ca să aducă cererea ta de răscumpărare, dar nu prea am avut ocazia să stăm la taclale, deoarece nu a fost tocmai o vizită socială. Ian îşi folosi lama cuţitului să întindă nişte cremă proaspătă pe biscuitul lui. A fost suficient de amabil să mă ajute să trec peste lungile ore de captivitate spunându-mi o poveste extrem de interesantă despre un paznic de vânătoare vicios şi un salvator nobil care a venit călare de nicăieri

şi a pus la cale o salvare cât se poate de îndrăzneaţă. O salvare care a făcut ca băiatul să fie suficient de norocos să-şi păstreze ambele mâini.

— Ce poveste palpitantă! exclamă Emma, ignorând privirea feroce a lui Jamie când se puse pe banca din faţa lui Ian.

— Într-adevăr, zise Ian şi miji ochii la Jamie. Mare păcat că scumpul meu verişor aici de faţă nu mi-a mărturisit chiar el şi m-a lăsat să cred ce era mai rău despre el vreme de patru ani.

— Un lucru pe care l-ai făcut fără să stai pe gânduri. Chiar dacă ţi-aş fi spus adevărul în ziua în care ai urcat pe munte ca să mă înfrunţi, mă îndoiesc că m-ai fi crezut.

Ian pufni.

— Şi de ce ar fi trebuit să te cred, când unchiul meu tocmai mă informase că aproape fiecare cuvânt pe care mi-l spuseseşi vreodată fusese o minciună?

Fierbinţeala care i se ridica lui Jamie pe gât îl făcea să se simtă din ce în ce mai ursuz.

— Nu am minţit când am fost la St. Andrews. Doar am neglijat să-ţi spun că familiile noastre erau în duşmănie de peste cinci secole şi că se presupunea că trebuie să mă urăşti şi să îţi doreşti din toţi rărunchii să mă vezi mort.

— Am vrut să fac mai mult decât să îmi doresc să te văd mort în acea zi, murmură Ian, deplasându-şi privirea spre Emma. Când unchiul

meu a aflat exact cine îmi ţinea companie la St. Andrews, a râs atât de tare de mine, că am crezut că avea să facă un atac de apoplexie. Mi-a spus că Jamie fără îndoială răsese pe la spatele meu în tot timpul ăla, bătându-şi joc de mine în faţa colegilor noştri şi a flăcăilor grosolani cu care mergea în raiduri ori de câte ori revenea pe munte. Mi-a spus că oricât de bine am învăţat să-mi folosesc pumnii, nu voi putea spera niciodată să fiu nici pe jumătate omul care era Jamie Sinclair.

— Nenorocitul, şuieră Jamie, dispreţuindu-l şi mai mult pe Hepburn pentru că băgase zâzanie între doi prieteni devotaţi. Nu-i de mirare că ai încercat să mă omori în acea zi pe munte.

— Am crezut că venise timpul să pun în aplicare câteva dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la tine. Trebuie să recunoşti că am reuşit să dau câţiva pumni decenţi.

Jamie se uită urât la el.

— Mi-ai rupt două coaste şi mi-ai spart nasul.

— Dar tot nu m-am ridicat la nivelul lui, îi spuse Ian Emmei. Ar fi putut cu uşurinţă să mă omoare, dar a ales să nu o facă. L-am urât chiar şi mai mult pentru asta. Nu ne-am mai văzut după acea zi… până când a venit călare la nunta ta.

— Bietul de tine! Ce chin groaznic trebuie să fi îndurat! Emma se întinse peste masă şi îi mângâie mâna lui Ian cu o sensibilitate care îl făcu pe Jamie să se tensioneze.

— Da, încuviinţă Bon, arătând cu propriul

cuţit. Bietul băiat e norocos că-i în viaţă.

— Mi-a rupt două coaste şi mi-a spart nasul, repetă Jamie. Dar nimeni nu părea să-l bage în seamă. Erau prea ocupaţi să deplângă situaţia teribilă a săracului de Ian. Acum, că am suferit toţi de pe urma poveştii ăleia emoţionante, poate că vreunul dintre voi ar dori să-mi spună ce naiba se întâmplă aici.

Bon şi Ian se reîntoarseră la biscuiţii lor, dar Emma se ridică, înconjurând masa ca să dea ochii cu el.

— Punem la cale răzbunarea mea împotriva lui Hepburn.

— Răzbunarea ta?

— Da, răzbunarea mea. Îşi ridică bărbia, arătând la fel de sfidătoare şi de splendidă ca prima dată când îl confruntase. Crezi cumva că cei din clanul Sinclair au un fel de monopol pe răzbunare? De data aceasta, pe mine a încercat să mă omoare, nu pe tine. Ce drept ai să-mi refuzi satisfacţia de a-l vedea pe broscoiul ăla zbârcit târându-se la picioarele mele?

— Ţi-am spus să-l laşi pe Hepburn pe mâinile mele.

— Nu am nevoie de tine să te ocupi de Hepburn. Şi nici eu nu o s-o fac, de fapt. Se apropie şi mai mult de el, atât de aproape, că îi putea mirosi parfumul tentant al pielii ei. Îşi amintea fiecare senzaţie pe care o simţise când degetele lui se plimbaseră peste acea piele. N-am

luptat pentru nimic în viaţa mea. Nu crezi că ar fi timpul să încep?

Ceva din expresia ei îl avertiză că se referea la mult mai mult decât înfrângerea lui Hepburn. Şi că s-ar putea dovedi un adversar mult mai formidabil decât anticipase.

Îşi îndreptă privirea către Ian.

— Şi eu ar trebui pur şi simplu să cred că eşti dispus să faci echipă cu noi? Cu duşmanii de-o viaţă ai familiei tale?

Ian se ridică în vreme ce un zâmbet ironic îi curba buzele.

— Şi de ce nu? Categoric pe mine şi pe unchiul meu nu ne leagă vreo simpatie. Nici măcar nu i-a păsat dacă am supravieţuit sau nu ambuscadei. Şi, în plus, în caz că ai uitat, tu eşti familia mea.

— Şi, dacă el e familia ta, spune Bon, ridicându-se să-l bată pe Ian pe spate, atunci e şi familia mea!

Jamie miji ochii la Emma, studiind-o şi permiţând curiozităţii lui să treacă peste prudenţă.

— Deci, ia spune-mi, cum ai de gând să-l pui pe conte cu botul pe labe? Să-l faci să regrete ziua în care a încercat s-o tragă pe sfoară pe domnişoara Emmaline Marlowe?

Ea schimbă o privire cu ceilalţi doi bărbaţi, după care îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Cum altfel? O să mă căsătoresc cu el.

Capitolul 30

Silas Dockett nici măcar nu clipi când mâna osoasă a stăpânului său îi biciui faţa, lăsând o amprentă vie pe obrazul ciupit de vărsat. Era prea bine remunerat ca să se plângă de un pic de abuz. Să fie lacheul unui conte era mult mai bine decât să pescuiască leşuri umflate din noroiul urât mirositor al Tamisei timp de ore în şir, toate în speranţa puţin probabilă de a găsi un dinte de aur sau un inel cu sigiliu.

— Idiotule! urlă contele. Cum îndrăzneşti să vii târându-te aici şi să-mi spui că nu ai reuşit să-mi găseşti mireasa? Doar nu a înghiţit-o pământul!

— Eu şi oamenii domniei voastre ne-am petrecut ultima săptămână scotocind fiecare centimetru de munte în jurul vâlcelei, milord. Nici urmă de mireasa domniei voastre. Sau de nepot.

Contele flutură din mână a nepăsare.

— Nu-mi pasă de idiotul ăla de nepot al meu. Ar fi trebuit să ştiu că nefericitul nici nu o să aibă mintea să se adăpostească de îndată ce va începe să se tragă. Dacă oamenii lui Sinclair l-au capturat sau i-au pus un pistol la tâmpla lui lipsită de valoare, e exact ce a meritat. De fată am nevoie. Pe ea trebuie s-o am!

Dockett clătină din capul lui lăţos,

strângându-şi pălăria în mâini.

— Vă spun eu, milord. Am văzut-o cu ochii mei când a căzut la pământ. Sunt un ţintaş dat naibii. E imposibil să fi ratat de la distanţa aceea şi nu are cum să fi supravieţuit.

— Atunci, nu trebuie să renunţi până când nu o găseşti. Vreau să pleci iar cu oamenii acolo de îndată şi să continuaţi să o căutaţi. Contele îl apucă pe bărbatul ăla mult mai robust de reverul hainei de lână ieftină şi-l scutură, împroşcându-l cu salivă. Dacă vreau să aduc soldaţii britanici pe capul lui Jamie Sinclair ca să scap de el şi de neamul lui pentru totdeauna, atunci am nevoie de un cadavru!

— Milord! Domnia ta eşti acolo lângă fântână?

Contele se cutremură când vocea doamnei Marlowe îi ajunse la urechi. Doamna Marlowe şi celelalte fiice ale ei îşi petrecuseră cea mai mare parte din săptămâna trecută plângând şi suflându-şi nasul în batiste atât de violent, că ai fi putut jura că un stol de gâşte tuberculoase invadase castelul.

El alesese dinadins acest colţ retras din grădină pentru întâlnirea cu Dockett, sperând să se ferească astfel de familia Marlowe, care era peste tot. Dar se pare că niciun colţ al castelului nu mai era lipsit de amestecul lor greu de îndurat. Abia aştepta ziua în care aveau să ia cadavrul fiicei lor şi să plece, fără a-i mai călca vreodată

pragul casei.

De când fuseseră înştiinţaţi că Sinclair îi trăsese în piept împuşcând-o pe Emma, capturându-l pe Ian şi fugind cu răscumpărarea, se perindaseră prin jurul castelului de parcă ar fi fost un stol de vulturi. Ei nu aveau cum să ştie că propriul lui paznic de vânătoare o împuşcase pe Emma şi că atât căruţa, cât şi aurul erau ascunse sub un balot de fân în grajdurile sale.

Pe măsură ce zilele trecuseră fără să dea de corpul neînsufleţit al Emmei, el îi încurajase cu amabilitate să se întoarcă în Anglia, promiţându-le să le trimită vorbă de îndată ce avea noutăţi. Dar ei refuzaseră, insistând că nu aveau cum să-şi abandoneze pur şi simplu fiica atâta timp cât mai era o speranţă, cât de firavă, că ar putea fi încă în viaţă.

Când contele se întoarse, constată că întreaga familie îl lua cu asalt, aşa că se strădui să se abţină să nu se ascundă în spatele umerilor musculoşi ai lui Dockett şi să-i ordone acestuia să îi împuşte.

Domnul Marlowe era în fruntea micului lor grup deplorabil, iar soţia îl ţinea de cot. În spatele lor erau fiicele, care aveau umbrele de soare pentru a-şi proteja tenul deja pistruiat de ameninţarea luminii soarelui de după-amiază. Cu siguranţă nu erau deloc mai atrăgătoare cu nasul şi ochii înroşiţi de la bocitul continuu.

Contele se duse să-i întâmpine pe cărarea de

piatră, afişând ceea ce spera că era un zâmbet plin de compasiune.

— Sper că mă veţi ierta că sunt o gazdă atât de deplorabilă. Mă bucur adesea de o plimbare în grădină când ziua începe să fie pe sfârşite. Mi se pare că *singurătatea* este un balsam pentru inima mea îndurerată.

Cu toţii clipiră plictisiţi, fără a arăta vreun semn că îi luau în serios sau chiar că îi înţeleseseră sugestia.

Domnul Marlowe îşi drese glasul. Contele se uită la el, întrebându-se dacă vederea lui afectată din ultimele câteva luni se agrava. Oricât de incredibil ar putea părea, mai că ar fi jurat că bărbatul era… treaz.

— Eu şi soţia mea am discutat despre situaţia actuală. Nu am îndrăzni niciodată să punem la îndoială experienţa domniei voastre sau să vă negăm judecata în aceste chestiuni, dar credem că a cam sosit timpul să apelăm la autorităţile competente ca să ne ajute să o căutăm pe Emmaline.

Contele simţi cum zâmbetul său începea să i se subţieze. Când un englez folosea cuvântul „competent”, asta însemna un singur lucru – un alt englez.

— Pot să vă asigur că am, fără îndoială, intenţia de-a contacta autorităţile *competente,* dar mă tem că ar putea fi un pic prematur să le solicităm intervenţia. De obicei sunt reticenţi să se

implice până când vine timpul să-l ducă în faţa justiţiei pe inculpatul suspectat.

— Dar poate au resursele necesare pentru a ne ajuta să o găsim pe scumpa noastră Emma, spuse mama fetei timid. În afară de mărturia oamenilor domniei voastre, nu avem nicio dovadă că rana ei a fost fatală. Ea ar putea fi încă în viaţă pe acolo pe undeva, aşteptându-se să mergem în căutarea ei.

Contele luă cu delicateţe mâinile înmănuşate ale femeii în mâinile sale, mângâindu-le părinteşte.

— Draga mea doamnă Marlowe, aş vrea să vă pot împărtăşi speranţa, dar cred că ar fi crud să vă permit să trăiţi cu un astfel de scenariu puţin probabil. Chiar domnul Dockett aici de faţă a văzut-o pe fiica dumitale căzând la pământ după ce ticălosul acela mizerabil de Sinclair a deschis focul asupra ei. Dacă nu s-ar fi iscat atâta confuzie, ar fi reuşit să-i recupereze corpul înainte ca bandiţii ăia să pună mâna pe el. Pot să vă asigur că oamenii mei vor continua să caute până când cadav… până când o vor găsi.

Schimbând o privire cu soţia sa, Marlowe îşi îndreptă dinadins umerii căzuţi.

— Apreciem eforturile oamenilor domniei voastre, dar mi-e teamă că nu mai sunt suficiente pentru a ne satisface. Eu pur şi simplu trebuie să insist ca autorităţile să fie anunţate.

— Din fericire, nu va fi necesar.

Când se auzi acea voce melodioasă, toate privirile se întoarseră deodată către Ian, care stătea sub bolta împodobită cu ornamente a spalierului de fier care separa grădina de curtea bisericii. În ciuda vânătăii îngălbenite de pe unul dintre obrajii săi şi a bandajului cu care îi era legată mâna stângă, părea să fie chiar mai impunător şi mai trufaş decât atunci când plecase.

Un icnet strangulat îi scăpă contelui când Emmaline Marlowe apăru alături de nepotul lui.

Un zâmbet orbitor îi lumină faţa când veni plutind spre el. Îşi aruncă braţele în jurul lui, aproape trântindu-l la pământ.

— Scumpule! M-am întors acasă, în sfârşit!

Capitolul 31

Emma simţi silueta firavă a contelui dând semne de slăbiciune sub îmbrăţişarea ei excesiv de entuziastă.

— Oh, domnul meu, şopti ea, înăbuşindu-şi un fior când se aplecă să-şi atingă obrazul de pielea lui uscată şi subţire ca hârtia. Ce bucurie să fiu din nou în braţele dumitale! Nu vă puteţi imagina suferinţa mea când am crezut că nu vă voi revedea!

Preţ de mai multe momente stânjenitoare, el rămase nemişcat în îmbrăţişarea ei precum un

cadavru mumificat, dar apoi ridică în cele din urmă o mână osoasă şi o bătu uşor pe spate.

— Gata, gata, scumpo. Tocmai îi explicam familiei tale că era mult prea repede să renunţăm la speranţa că te vom vedea întorcându-te aici.

— Copila mea! suspină mama ei, alergând să o smulgă pe Emma din braţele contelui.

Chiar dacă simţi un junghi ascuţit în umărul nevindecat complet, Emma fu cât se poate de fericită să înlocuiască braţele contelui cu cele ale mamei ei. Pe măsură ce era învăluită în parfumul familiar de praf de orez şi apă de lavandă, lacrimi adevărate i se iviră în ochi, ceea ce o făcu să se simtă de parcă era o fetiţă. Mama ei nu avea de unde să ştie că era femeie acum. Jamie Sinclair se asigurase de asta.

Mama ei o îndepărtă uşor ca să o studieze, cu ochii încă plini de lacrimi.

— Vaaai, uită-te la bietul tău păr! Cred că e mai imposibil de stăpânit ca niciodată. Ai avut o umbrelă de soare ca să-ţi protejeze tenul? Nu? Ei bine, nici nu credeam că ai fi avut. Eşti mai pistruiată decât un ou proaspăt din cuib. Va trebui să îl trimitem pe unul dintre slujitorii contelui în sat imediat pentru o cutie nouă de loţiune Gowland. Şi cred că eşti chiar mai slabă decât înainte. Niciun bărbat nu o să te mai vrea dacă nu punem nişte came din nou pe oscioarele astea.

Emma fu nevoită să-şi înăbuşe un zâmbet când îşi aduse aminte cum Jamie îi cuprinsese

moliciunea sânilor de parcă ar fi fost cele mai rafinate comori pe care le atinsese vreodată.

Când privirea mamei reveni asupra feţei ei, buza plină de jos începu să-i tremure din nou.

— Oh, scumpa mea fetiţă! strigă ea, lacrimi proaspete scăldându-i chipul. Nu mi-a fost dat să văd ceva mai frumos!

Când o cuprinse pe Emma iar în braţe, aceasta constată că altcineva îi mângâia uşor părul. Deschise ochii şi îşi văzu tatăl stând lângă ele. Chiar dacă pe faţa lui se vedeau clar ravagiile beţiilor recente, ochii lui erau clari şi mâna nu-i tremura.

— Bună, copilă dragă, spuse el, oferindu-i un zâmbet timid. Ne bucurăm că eşti iar printre noi.

Apoi, se dezlănţui haosul pentru câteva minute, când surorile Emmei săriră pe ea, sporovăind ca un stol de coţofene.

— Şi cum a fost să fii prizoniera unui ticălos de ultimă speţă? întrebă Edwina.

— Te-a legat şi a insistat să-şi facă de cap cu tine? întrebă Elberta, ignorând oftatul scandalizat al mamei lor.

— În mod repetat? adăugă Ernestine cu speranţă.

— Să fiu sinceră, acel Sinclair de-abia m-a băgat în seamă, minţi Emma, asaltată de amintiri: Jamie sărutând-o pentru prima dată pe faleza luminată de lună; Jamie ducând-o în braţe prin zăpadă la cabana Muirei, fulgii strălucitori precum

praful de diamant luminându-i genele; Jamie îngenunchind gol în faţa ei, incapabil să-şi mai ascundă dorinţa disperată de a o avea. Ori de câte ori se uita la mine, sunt sigură că tot ceea ce vedea era punga plină de aur pe care spera să o câştige prin vânzarea mea înapoi contelui.

Toate cele trei fete păreau teribil de întristate.

— Te-a *ameninţat* cel puţin că o să profite de inocenţa ta dacă îndrăzneai să-l sfidezi? se aventură Elberta.

Emma oftă.

— Mă tem că nu. Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp legată de un copac, urmărind cum Sinclair şi sălbaticii lui îşi făceau plinul cu whisky şi făceau glume licenţioase pe seama bietului meu mire.

Contele scrâşni din dinţii lui de porţelan.

— Am fost din cale-afară de îngrijoraţi, copilă, mărturisi tatăl ei. Chiar săptămâna trecută, oamenii contelui s-au întors cu vestea că ai fost împuşcată atunci când ofereau răscumpărarea. A trimis oameni să te caute pe munte încă de atunci. Cum de ai reuşit să evadezi?

Contele înghiţi în sec, arătând de parcă nu mai avea mult de trăit.

— Da, sunt sigur că ne-ar plăcea tuturor să auzim cum de ai reuşit să scapi din ghearele acelor ticăloşi.

— Oh, totul i se datorează curajosului nepot

al dumitale, aici de faţă! Emma se dădu înapoi, luându-l de braţ pe Ian şi trăgându-l în micul lor cerc. Reflexele lui uimitoare şi gândirea rapidă m-au salvat.

Ernestine îl luă pe Ian de celălalt braţ, clipind spre el ca un iepure adorator.

— Asta nu mă surprinde câtuşi de puţin. Din primul moment în care ne-am întâlnit, mi-am dat seama că domnul Hepburn aici de faţă are un caracter eroic.

— Sunteţi prea amabilă, domnişoară, ripostă Ian.

Încercă să-şi elibereze braţul din strânsoarea ei, dar Ernestine îşi înfipse unghiile în el, refuzând să-i dea drumul.

— Nu a stricat nici faptul că Sinclair ţinteşte mizerabil, spuse Emma. Din fericire, glonţul său doar mi-a zgâriat umărul.

Contele aruncă o privire criminală înspre bărbatul musculos aflat în spatele lui, cu pălăria în mâini, făcând un zgomot în adâncul gâtului care suna suspect de mult cu un mârâit.

— După ce m-a văzut căzând la pământ, Ian a reuşit să mă ia şi să mă ducă într-un loc sigur când ceilalţi bărbaţi au deschis focul şi m-a ţinut ascunsă până când a considerat că ar fi sigur pentru noi să coborâm de pe munte. Emma îl strânse afectuos pe Ian de mână. Cine ar fi crezut că un gentleman ca domnul Hepburn are talentul de a supravieţui în pustie?

— Am spus de multe ori că nepotul meu este un om cu multe talente, murmură contele, refuzând să se uite în ochii lui Ian.

Abandonându-l pe Ian în ghearele lui Ernestine, Emma reveni lângă conte. Îşi lăsă nasul în jos la el, subliniind în mod deliberat diferenţa de înălţime dintre ei.

— Tot timpul cât am fost în mica mea aventură, nu m-am putut gândi la altceva decât la cum să mă întorc înapoi la dumneata, ca să-mi ocup locul de drept ca mireasă a domniei tale.

— Poate că ar trebui să amânăm nunta până când te recuperezi complet, draga mea. Mă gândesc că o examinare aprofundată a unui medic ar putea fi indicată, ca să stabilim gravitatea *exactă* a rănilor tale.

În ciuda căldurii zâmbetului afişat de mirele ei, lumina rece din ochii lui trăda faptul că se referea la mult mai multe decât umărul ei.

— Oh, dar nu va fi necesar, răspunse ea veselă. A fost o simplă zgârietură. Mâine-dimineaţă nu va mai exista nimic – şi nimeni – care să ne oprească să ne înfăţişăm înaintea altarului şi să ne rostim angajamentele unul faţă de altul.

Contele luă una din mâinile Emmei în ale sale, ridicând-o la buzele lui reci.

— Bine ai venit acasă, draga mea, spuse el rigid, oferindu-i o plecăciune oficială. Voi aştepta cu multă nerăbdare nunta noastră.

— Şi eu la fel, domnul meu, răspunse Emma,

răspândindu-şi fustele ca să facă o reverenţă adâncă. Şi eu la fel.

*

Ian lenevea pe o canapea de piele în faţa focului din salon în acea noapte, bucurându-se de un trabuc atât de necesar şi de o cupă de coniac, când un lacheu apăru în uşă.

— Contele doreşte să vă vadă, domnule.

Ian oftă, aproape dorindu-şi să se întoarcă în celula umilă a lui Jamie. Cel puţin acolo nu trebuise să pretindă că era liber când de fapt era legat cu nişte lanţuri invizibile. El stinse trabucul, dar goli cupa dintr-o singură înghiţitură înainte de a-l urma pe lacheul arţăgos în biroul unchiului său.

Surprinzător, de astă dată, unchiul lui nu stătea în faţa ferestrei masive dinspre nord, admirând muntele. În schimb, stătea aplecat deasupra biroului, arătând ca un păianjen bătrân fusiform în lumina focului pâlpâitor. Acum, că nu mai era în pericol să fie prins în plasa bătrânului, Ian se simţea învăluit de un calm ciudat.

Când lacheul închise uşa în urma lui, lăsându-i pe cei doi singuri, unchiul său făcu semn din cap spre scaunul din partea cealaltă a biroului.

— Aşază-te, aşază-te, se răsti nerăbdător. Nu am toată noaptea la dispoziţie.

Tentat să fie de acord că timpul unchiul său

era pe terminate, Ian trecu peste covorul luxos Aubusson şi se aşează pe scaun, punându-şi o cizmă lungă de un negru lucios pe genunchiul opus.

După cum îi era obiceiul, contele nu risipi niciun moment cu amabilităţile.

— Vreau să-ţi cer o favoare.

Ian ridică dintr-o sprânceană în semn de surpriză. În toţi anii de când bărbatul îi era tutore, nu îşi amintea ca unchiul său să-i fi cerut nimic – doar să nu-i stea în cale, ca să uite de existenţa lui Ian pentru perioade lungi de timp.

— Ce pot face pentru dumneata, domnul meu?

— Te-aş fi abordat mai devreme, dar am sperat ca *situaţia* să se rezolve de la sine. Mai ales după ce s-a ivit o nouă oportunitate. Dar, din păcate, din cauza incompetenţei flagrante a aproape tuturor celor din jurul meu, acel dram de noroc s-a dus pe apa sâmbetei.

Numai unchiul său putea reuşi să sune incredibil de convingător atunci când se referea la tentativa de omor a propriei mirese în termeni precum un „dram de noroc”.

Contele luă un cuţit pentru scrisori cu mâner din fildeş de pe registrul de piele aflat pe birou şi îl răsuci în mâini, privind în jos la lama de argint. De fapt, părea să se chinuiască să-şi găsească cuvintele.

— Mă doare să-ţi mărturisesc că, odată cu înaintarea în vârstă, vin şi anumite… infirmităţi.

Nu mai eşti bărbatul care obişnuiai să fii.

Ian se aplecă înainte în scaun, fascinat împotriva voinţei sale. Nu-şi văzuse niciodată unchiul recunoscând vreun defect legat de sănătatea sau de caracterul lui. Şi cu siguranţă nu-şi văzuse unchiul decât ca pe un tiran meschin.

— Aşa cum poate ai observat, există o oarecare diferenţă de vârstă între mireasa mea şi mine.

— Am băgat oarecum de seamă, spuse Ian sec.

— În timp ce ea este tânără şi fertilă, mă tem că vârsta m-a deposedat de abilitatea mea de a produce un moştenitor, dacă nu şi de dorinţă. Aici intervii tu. Îşi drese glasul, ezitarea lui trădând cât de mult îl costa să se încreadă în Ian într-o problemă atât de sensibilă. Speram să te pun să faci o vizită în dormitorul miresei mele în noaptea nunţii noastre. Şi în fiecare noapte după aceea, până când o să putem fi siguri că sângele Hepburn va curge prin venele moştenitorului meu.

Ian îşi simţit propriul sânge îngheţându-i în vene.

— Permiteţi-mi să mă asigur că am înţeles. După ce o faci pe domnişoara Marlowe soţia domniei tale mâine, vrei să-i vizitez patul în fiecare noapte până când voi fi absolut sigur că am reuşit să o las însărcinată?

Unchiul său pufni în semn de dezaprobare.

— Nu e nevoie să fii aşa tranşant. Amândoi

suntem gentlemeni. Dar, da, exact asta îţi cer. Domnişoara Marlowe pare să fi dezvoltat o anumită *afecţiune* inexplicabilă faţă de tine. Sunt sigur că nu va obiecta prea mult. Unchiul său ridică din umeri. Dar, dacă o va face, există modalităţi de a-i asigura cooperarea. Îl pot instrui pe unul dintre lacheii mei discreţi să te ajute. Sau există întotdeauna laudanum care să amorţească simţurile şi să provoace confuzie.

— Da, cu suficient laudanum, sunt sigur că m-ar putea confunda cu domnia ta.

Contele nu băgă de seamă sarcasmul său şi chicoti.

— E o fată plăcută dacă nu chiar frumoasă. Sunt sigur că nu-ţi vei găsi îndatoririle prea chinuitoare. Desigur, odată ce mi-am atins scopul de a avea încă un plod Hepburn în camera copiilor, aş putea fi nevoit să mai apelez totuşi la serviciile tale. La vârsta mea, e necesar să am atât un moştenitor, cât şi o rezervă.

Ian se sprijini de spătarul scaunului, redus la tăcere de depravarea profundă a unchiului său. Omul nu era un păianjen. Era un monstru dispus să-i permită nepotului său să o violeze în mod sistematic pe mireasa lui ca să se asigure că nimeni nu avea să-i pună la îndoială propria virilitate sau linia moştenitorilor.

— Nu mă vei moşteni, desigur, dar te voi răsplăti din plin atât pentru serviciul tău, cât şi pentru discreţie. Mă gândesc că proprietatea

aceea de lângă Edinburgh ţi-ar putea fi pe plac. Dacă mai pun la bătaie şi un venit anual sănătos, te vei putea aşeza la casa ta, să-şi găseşti o soţie potrivită şi, probabil, să faci şi pentru tine câţiva copii.

Ian nu avea nicio îndoială că, de îndată ce Emma avea să-i asigure unchiul său moştenitorul şi o rezervă, urma să se descotorosească de ea, fără a-i oferi un venit anual sănătos şi o proprietate lângă Edinburgh. Avea să primească, mult mai probabil, o supradoză de laudanum şi un pat rece, din piatră, în cimitirul abaţiei, lângă nevestele anterioare ale contelui.

Dacă Jamie ar fi fost prezent să audă propunerea şocantă, contele ar fi stat în spatele biroului său chiar acum cu lama cuţitului pentru scrisori înfiptă direct în gâtul lui sfrijit.

Unchiul său se încruntă la el.

— De ce zâmbeşti, băiete?

— Mă gândeam că aceasta ar putea fi una dintre cele mai plăcute obligaţii pe care am fost rugat să le îndeplinesc.

Unchiul său încuviinţă din cap.

— Ştiam eu că pot conta pe tine. În ciuda diferenţelor dintre noi, am bănuit de multe ori că eşti croit din aceeaşi stofă ca bătrânul tău unchi.

Ian se ridică, schiţând în faţa bătrânului o plecăciune elegantă.

— Sunt, ca întotdeauna, domnul meu, la dispoziţia domniei tale.

În timp ce ieşi agale din birou, întorcându-se în salon ca să-şi termine trabucul şi să-şi toarne încă o porţie de coniac, Ian încă mai zâmbea.

*

Emma stătea la fereastra dormitorului de lux pe care contele i-l pregătise, uitându-se către nord. Muntele era o umbră puternică pe cerul nopţii, încununat de luna sclipitoare şi de o ploaie de stele. Îi putea simţi atracţia irezistibilă la fel cum putea simţi prezenţa lui Jamie.

Chiar dacă el şi oamenii lui fuseseră nevoiţi să se despartă de ea şi de Ian înainte de a ajunge la graniţa domeniului contelui, ea ştia că era acolo undeva. Privind-o. Veghind-o.

Dacă avea să se întâmple după voia lui, ea urma să se întoarcă în Lancashire cu familia ei de îndată ce-l demascau pe Hepburn. Era hotărât să nu facă aceeaşi greşeală pe care o făcuseră părinţii lui. Pentru el, recompensele dragostei nu meritau riscurile implicate. Nu atunci când a risca totul ar putea însemna să sfârşească fără a obţine nimic.

Când grupul lor plecase din turnul bunicului său, bătrânul stătuse pe balcon şi-i privise îndepărtându-se, cu umerii lui largi de neînduplecat şi cu ogarul loial lângă el. Ramsey Sinclair trebuie să fi ştiut că era ultima dată când îşi vedea nepotul. Şi chiar dacă Jamie ştiuse,

probabil, că bunicul său era acolo, nu se uitase înapoi nici măcar o dată. Emma să întrebă dacă ar fi în stare să o scoată din inima lui cu o precizie atât de devastatoare.

Atinse uşor cu vârful degetelor sticla rece de parcă ar fi fost obrazul unui iubit. Neavând ce altceva să facă decât să caute confortul singuratic al patului ei, ea dădu să se întoarcă de la fereastră, dar rămase fără suflare când observă reflexia bărbatului din spatele ei.

Capitolul 32

Emma se întoarse, ducându-şi palma la gură.

Jamie se afla în faţa şemineului de marmură, îmbrăcat complet în negru şi încadrat de lumina focului.

— Ce cauţi aici? şopti ea, inima-i tresăltându-i de bucurie. Cum ai intrat?

— Dacă un Sinclair ştie cum să se strecoare afară dintr-un castel, spuse el solemn, atunci ştie şi cum să se strecoare înăuntrul unui castel.

— Tunelul de la temniţe, spuse ea încet.

— Aşa-i, admise Jamie ducând un deget la buze. Este un secret transmis din generaţie în generaţie în familia Sinclair, în caz că vreunul dintre noi ar dori vreodată să se strecoare în castel în toiul nopţii pentru a fura vreun volum rar

de Descartes, să taie gâtul câtorva… sau să seducă vreo mândruţă frumuşică din familia Hepburn.

Cuvintele lui o făcură să resimtă un mic fior de anticipaţie. Ridică bărbia, aruncându-i o privire arogantă.

— Ai ajuns cam târziu. Mâine o să mă mărit, în caz că nu ştiai.

— Aşa am auzit. Cu un ţap bătrân şi destrăbălat. Trecu pe partea ei, întinzându-se pentru a-şi înfăşură pe deget una dintre buclele ei desprinse, nemaiputând rezista tentaţiei de a o atinge. Cu atât mai mult ţi-ar trebui o noapte cu un bărbat adevărat în patul ăsta.

— Îţi oferi tu serviciile?

— Desigur. Dar mă tem că nu sunt decât un băiat sărăntoc din Ţinuturile înalte. Nu-ţi pot oferi pietre preţioase şi nici blănuri sau aur.

— Atunci ce poţi să-mi oferi?

— Asta, şopti el coborându-şi buzele la nivelul alor ei pentru a o săruta îndelungat şi apăsat. Şi asta. Îşi încolăci braţele în jurul ei şi o trase aproape, lăsând-o să simtă, când îi atinse pântecele moale, fiecare părticică din dorinţa lui ţinută în frâu.

Emma îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, topindu-se în sărutul lui, pierdută în braţele lui.

El pretindea că nu voia să urmeze acelaşi drum ca părinţii lui, însă risca totul, chiar şi propria viaţă, pentru a o putea vedea. Şi, chiar

dacă asta le-ar fi putut distruge toate planurile şi i-ar fi putea costa mult, ea pur şi simplu nu avea puterea să îl gonească.

Fără să întrerupă legătura tandră pe care gurile lor o făuriseră, Jamie o ridică în braţe şi o duse la pat, având în continuare grijă să nu-i atingă umărul. Aşezată dedesubtul lui, buclele i se revărsară pe aşternutul de satin ca un râu arămiu.

Nu se simţise niciodată mai frumoasă sau mai asemănătoare unei mirese ca în momentul acela. Înţelese cum trebuie să se fi simţit mama lui Jamie când îl întâlnise pe tatăl lui pentru prima dată în pădurea aceea depărtată; înţelese ce îi făcuse să fugă împreună şi să lase în urmă tot ce iubeau pentru a se putea dărui unei iubiri atât de puternice şi de trainice, încât dăduse naştere bărbatului care o privea în lumina şemineului, cu ochii umbriţi de o dorinţă atât de mistuitoare, încât era în stare să îşi rişte viaţa – dacă nu şi inima – pentru a şi-o astâmpăra.

Îşi trecu degetele prin părul lui des şi întunecat şi îi trase gura dulce înapoi peste a ei, invitându-l să-şi satisfacă acea dorinţă, să o satisfacă pe ea.

Nu pierdu timpul şi acceptă invitaţia. Cămaşa ei păru să se dizolve sub uneltirile abile ale degetelor lui, alunecând de pe ea şi evaporându-se, lăsând-o dezbrăcată dedesubtul lui. I se făcu milă văzând-o cum se chinuia cu stângăcie să îi îndepărteze şi lui hainele, aşa că şi le dădu el jos

cu iscusinţă, în timp ce o mângâie întărâtând-o şi sărutând-o profund, ameţitor. Curând, corpurile li se încordau la fel ca buzele, tinzând către acel moment când aveau să fie unul.

Însă chiar atunci când Emma credea că acel moment venise, el alunecă în jos, mai jos, mai jos, către lumina focului. Mâinile lui mari îi despărţiră tandru coapsele, dezvelind miezul corpului ei în faţa privirii lui înfometate. Copleşită de un val brusc de timiditate, încercă să scape din prinsoarea lui. El refuză să îi dea drumul, folosindu-şi forţa pentru a o ţine pe loc, tandru, dar ferm.

Apoi îşi coborî capul şi o atinse doar cu vârful limbii, exact cum îi atinsese sfârcul în noaptea aceea, la ruinele abaţiei.

Dacă ăla se chemase extaz, acum simţea o plăcere de nedescris, mai presus de orice visase sau îşi imaginase vreodată. Strânse cu putere aşternutul, căutând cu disperare un punct de sprijin într-o lume care se clătina din temelii. Curând, se zvârcolea sub tortura tandră a biciului limbii lui, numele lui devenind litanie nesfârşită pe buzele ei.

El ştiu că urma ca ea să-şi dea drumul chiar înainte ca ea să conştientizeze asta. Se întinse şi îi acoperi uşor gura cu mâna pentru a-i înăbuşi strigătul de extaz înainte să trezească întregul castel. Apoi, gura lui se repezi spre a ei din nou, presându-i pe buze gustul îmbătător al propriei ei

plăceri, în timp ce el intră în ea cu o sălbăticiune delicată care o lăsă cu răsuflarea tăiată.

El părea hotărât să demonstreze că niciun amant mai puternic şi mai viguros nu ar putea să concureze pentru inima ei cu aceeaşi vitalitate şi pricepere. Părea a dori să îi ofere o viaţă de pasiune într-o singură noapte, ca şi cum corpul lui fusese creat pentru un singur şi unic scop: să îi ofere ei plăcere.

Îi exploră trupul, se strecură în spatele ei ca un hoţ prin noapte şi, după multă vreme, se întinse sub ea, iar ea îl încălecă, şoldurile lui puternice balansându-se într-un ritm mai irezistibil şi mai hipnotizant decât izbirea valurilor de ţărm. Atunci când curentul era aproape de a o trage dedesubt, într-o mare de extaz inimaginabil, el se răsuci din nou, luând-o şi pe ea cu el.

Emma nu putu decât să se agaţe neajutorată de umerii lui, în timp ce el o făcea a lui din nou şi din nou, cu mângâieri profunde, până când ea se convinse că, oricât de departe şi oricât de mult ar călători în lumea asta, avea să-i aparţină pentru întotdeauna, în acel moment, ajunsese atât de sensibilă la atingerea lui, încât nu mai era nevoie decât de apropierea uşoară a vârfurilor degetelor lui ca să o facă să tresare într-o altă convulsie de exaltare.

Trupul lui puternic începu să se cutremure. Emma se aştepta ca el să se retragă, lăsând-o fără vlagă, însă el doar se afundă mai adânc, strângând

din dinţi pentru a-şi suprima un urlet dezlănţuit. În vreme ce el îşi vărsa sămânţa chiar la intrarea în ea, Emma se arcui pe pat, atingând culmea extazului, muşchii ei secreţi încordându-se şi relaxându-se de parcă ar fi fost hotărâţi să smulgă fiecare picătură de plăcere din trupul magnific al lui Jamie.

Pe când resimţea încă ultimele frisoane de exaltare care îi încântau carnea satisfăcută, se prăbuşi pe salteaua din fulgi, copleşită de o moleşeală atât de intensă şi de profundă, încât nu ştiu dacă avea să mai găsească vreodată puterea să se mişte din nou.

— O, Jamie, şopti ea fără să deschidă ochii, ştiam că te vei întoarce la mine.

— Şşştt, spuse el încet, atingându-şi uşor buzele de ale ei cu o tandreţe posesivă care o făcea să-i vină să plângă. Dormi, îngeraşule. Visează.

Când deschise iar ochii, el nu mai era acolo.

Dându-şi seama că probabil aţipise, se ridică cu greu în coate, dându-şi părul la o parte de pe ochi. Nu rămăsese niciun semn că Jamie fusese vreodată acolo. Dacă nu ar fi simţit aroma de mosc ce cuprinsese aşternuturile şi sensibilitatea plăcută dintre coapsele sale, s-ar fi putut întreba dacă nu cumva *chiar* visase.

Prăbuşindu-se înapoi pe saltea, îşi suflă o buclă răzvrătită din ochi şi se uită îmbufnată la tavanul în formă de medalion. Se pare că Jamie

Sinclair nu-şi dăduse încă seama că zilele lui de hoţ şi de nelegiuit se sfârşiseră. Nu mai putea pur şi simplu să se strecoare în dormitorul unei femei pentru a profita de corpul ei – şi a-i fura inima – fără să plătească preţul cuvenit.

Se întoarse cu faţa către geam şi către noaptea de dincolo de el, privind înspre nord, până când luna coborî prin spatele muntelui, iar ajunul nupţial se transformă în ziua nunţii ei.

*

În ziua următoare, Emma stătea la măsuţa de toaletă din dormitorul ei, studiind expresia senină a femeii din oglinda ovală, când se auzi un ciocănit în uşă. Deja dăduse afară grupul de servitoare gălăgioase, dorind câteva minute de singurătate pentru a se aduna înainte de nuntă.

— Intră! strigă ea, crezând că era lacheul, care venise să o anunţe că tatăl ei se afla în salon, aşteptând să o conducă la abaţie.

Însă, atunci când uşa se deschise, văzu în oglindă reflexia mamei apăru. Cu părul ei de culoarea caisei, cu tenul alb, obrajii pistruiaţi şi ochii albaştri şi blânzi, Mariah Marlowe fusese cândva la fel de frumoasă ca un tablou în pastel. Însă timpul şi strădaniile o decoloraseră la o simplă schiţă a ceea ce fusese cândva, în ultimii trei ani, când tatăl Emmei ajunsese să-şi găsească tot mai des alinarea în sticla de băutură, nu la ea,

până şi acele ultime linii începuseră să se estompeze.

Cu toate astea, zâmbetului ei nu îi pierise deloc farmecul.

— Eşti o mireasă tare frumoasă! spuse ea, aplecându-se pentru a o săruta pe Emma pe obraz, înainte să se aşeze pe marginea patului.

— Mulţumesc, mamă! Emma se roti pe scăunelul de brocart ca să o poată vedea. Cum se simte tata în dimineaţa aceasta?

În ciuda întrebării formulate pe un ton relaxat, ştiau amândouă ce întreba ea de fapt.

— Tatăl tău se simte foarte bine. Sunt sigură că nu te va surprinde să afli că a trecut printr-o perioadă foarte grea după ce ai fost răpită. Dar nu a mai pus pe limbă strop de băutură de când am fost anunţaţi că era posibil să te fi pierdut pentru totdeauna.

— De ce? a rămas contele fără băutură?

Emma aproape că se aştepta ca mama ei să sară în apărarea soţului, însă aceasta doar se preocupă să îşi netezească rochia.

— Nu am venit azi aici să discutăm despre tatăl tău, Emmaline. Am venit să vorbim despre tine.

Emma oftă şi îşi sprijini bărbia în mână, pregătindu-se pentru prelegerea obişnuită despre responsabilitatea de a fi prima născută şi despre importanţa devotamentului faţă de îndatoririle ei, urmată de încredinţarea bine ştiută cum că toţi

apreciază sacrificiul pe care îl făcea pentru ei.

— M-am gândit cât timp ai fost plecată că poate te-ai întrebat de ce am fost aşa dornică să accepţi propunerea contelui de la bun început.

— Nu chiar. Am ştiut întotdeauna de ce. Emma se strădui să îşi mascheze nota de amărăciune din voce. Ca tata să nu sfârşească la închisoare, iar surorile mele să poată avea şansa de a-şi găsi soţi buni.

— Poate asta te-am lăsat să crezi, dar, de fapt, niciodată nu am vrut să te măriţi cu contele pentru binele nostru, ci pentru al tău.

Emma se îndreptă în scaun şi o privi nedumerită.

— Şi de ce mi-ar face bine să mă mărit cu un bărbat destul de bătrân încât să-mi poată fi străbunic?

— M-am convins singură că averea şi puterea lui te vor proteja cumva de loviturile vieţii. Mama ei ridică din umeri. Pe lângă asta, ştiam că omul e bătrân. Cât putea să mai trăiască?

Un râset surprins scăpă de pe buzele Emmei. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca gândurile mamei să reflecte exact ceea ce gândise ea când se aflase prima oară alături de conte în faţa altarului.

— Ştiu că trebuia să înduri neplăcuta îndatorire de a-i oferi bărbatului un moştenitor, recunoscu mama ei cu o grimasă, dar, de îndată ce contele murea, nu mai trebuia să dai socoteală nimănui. Ai fi fost stăpâna propriului destin.

— Te-ai gândit vreodată că poate aş vrea să mă mărit din alte motive? Emma închise ochii pentru un moment, nefiind în stare să privească patul pe care stătea mama ei fără să îşi aducă aminte de plăcerea cutremurătoare pe care o împărtăşise cu Jamie cu doar câteva ore în urmă. Din dragoste, poate?

Mama sa o privi în ochi, cu o privire mai hotărâtă ca niciodată.

— Nu am vrut să faci şi tu aceeaşi greşeală ca mine. M-am măritat din dragoste, ştii, dar am sfârşit şi fără bani, şi fără dragoste, doar cu regrete. Se ridică din pat şi se îndreptă agitată către fereastră, unde rămase cu spatele la Emma, privind spre umbra măreaţă a muntelui. Eu şi tatăl tău am petrecut ultima săptămână neştiind dacă vom participa la nunta sau la înmormântarea ta. Asta ne-a oferit mult timp pentru discuţii. Suntem amândoi de acord că nu te vom pune să te măriţi cu contele împotriva voinţei tale. Tatăl tău se află jos chiar acum, pe deplin pregătit să meargă la conte şi să îl anunţe că rupem logodna.

— Dar înţelegerea făcută? şopti Emma, aproape mută de uimire din cauza cuvintelor mamei ei. Ştim amândouă că tata deja a cheltuit o mare parte pentru a-şi achita datoriile de la jocuri.

Mama ei se întoarse către ea, cu mâinile strânse în faţa ei.

— Suntem pregătiţi să-i înapoiem contelui suma rămasă de îndată şi să găsim o cale de a-i

returna fiecare ban din cea folosită. Chiar dacă asta presupune să vindem proprietatea care a aparţinut familiei mele vreme de două sute de ani. Dacă este nevoie, surorile tale s-au oferit să lucreze pentru una dintre familiile mai bogate ale parohiei – ca însoţitoare plătite poate sau chiar ca guvernante.

Emma ştia că nu s-ar cădea să apară la propria nuntă cu nasul roşu, dar nu-şi putu opri lacrimile să îi inunde ochii.

— Ar face ele asta? Pentru mine?

Mama ei încuviinţă din cap, apoi se repezi către ea şi îngenunche la picioarele ei. Îi mângâie părul cu mâna-i tremurândă şi o fixă cu o privire rugătoare.

— Nu este prea târziu, draga mea. Nu trebuie să faci asta.

Emma îşi aruncă braţele în jurul gâtului mamei sale şi îşi îngropă faţa în îndoitura gâtului cu miros dulceag.

— Ba da, mamă, şopti ea zâmbind printre lacrimi, trebuie.

*

Razele aurii ale soarelui se răspândeau printre ferestrele înalte şi arcuite ale abaţiei, aducând odată cu ele şi speranţa unor zile mai bune. Şirurile de bănci de lemn lipsite de confort erau pline până la refuz cu vecinii contelui şi cu

sătenii din cel mai apropiat sătuc, adunaţi cu mic, cu mare pentru a sărbători întoarcerea miresei moşierului şi nunta ce urma să aibă loc.

Mulţi dintre ei se aflau acolo pentru a-şi potoli setea de bârfă, nerăbdători să vadă cum se simţea mireasa lui după ce supravieţuise unei asemenea încercări. Fuseseră multe zvonuri – unele chiar cumplite – despre diversele înjosiri la care ar fi fost supusă în mâinile fără scrupule ale unor tâlhari. Unii chiar îl vorbeau de bine pe conte, spunând că trebuie să fie chiar mai nobil şi mai altruist decât crezuseră dacă era încă dispus să se însoare cu fătuca asta după ce petrecuse chiar şi doar o noapte în compania unui tâlhar tânăr şi bine făcut ca Jamie Sinclair.

În timp ce mireasa se aşează la locul ei lângă altar, şoaptele se înteţiră până la un murmur neîntrerupt. Aceia care stăteau în partea din spate a abaţiei îşi întinseră gâturile pentru a o putea vedea mai bine.

Semăna mult prea puţin cu fătuca speriată care fusese răpită din faţa altarului pe spinarea calului lui Jamie Sinclair. Îşi ţinea umerii drepţi şi capul ridicat, nelăsând să se vadă nici urmă de ruşine sau de jenă pentru ceea ce avusese poate de îndurat în mâinile lui Jamie şi ale oamenilor lui. Pielea nu îi mai era deschisă ca alabastrul, ci îmbujorată, strălucind de sănătate. Câteva şuviţe de aramă fuseseră lăsate să atârne în afara cocului pentru a-i încadra obrajii pistruiaţi şi a-i

mângâia uşor ceafa fermecătoare. Buzele ei aveau o plinătate voluptoasă, iar ochii o strălucire atractivă, făcând mai mult de una dintre femeile aflate în abaţie să îşi ciupească bărbatul pentru a nu se mai holba.

Profund conştientă de privirile aţintite asupra ei, inclusiv ale familiei aşezate în primul rând, Emma ţinea în faţa ei buchetul de iarbă-neagră uscată, dar mâinile nu-i mai tremurau, ci erau ferme, aşa cum fuseseră nu demult pe mânerul pistolului lui Jamie.

De vreme ce propria rochie de mireasă fusese distrusă în timpul răpirii, contele îi permisese cu generozitate să împrumute una dintre rochiile teribil de demodate purtate de a doua sau a treia lui soţie la nunta cu el, însă ea alesese să se îmbrace cu una dintre rochiile ei – o rochie de stradă simplă, de muselină din India, albă ca zăpada, cu talie înaltă şi manşete de mătase.

Mirele apăru îmbrăcat încă o dată în kiltul scoţian de ceremonii şi mantaua scoţiană de moşier Hepburn. Emma miji ochii. Dacă planul contelui ar fi reuşit, ea nu ar fi purtat o rochie de mireasă în acea dimineaţă frumoasă de primăvară, ci un giulgiu.

Bărbatul sălta în vreme ce păşea spre altar într-un mod ce o făcea să se mire că genunchii lui osoşi nu se loveau unul de altul. Binevoi chiar să facă cu ochiul înspre nepotul lui în timp ce trecu pe lângă rândul în care era aşezată familia. Ian

Hepburn întinse un braţ de-a lungul şirului de bănci şi răspunse salutului unchiului său cu un zâmbet misterios.

Pe când mirele i se alătura Emmei la altar, pastorul deschise Liturghierul lui John Knox şi îşi împinse ochelarii cu rame metalice pe nas cu un deget tremurând, aducându-şi în mod evident aminte de ultima dată când stătuseră cu toţii în faţa acelui altar.

Chiar când se pregătea să înceapă ceremonia, uşile duble de lemn ale abaţiei se deschiseră cu un trosnet puternic. Inima Emmei tresăltă când în uşă apăru un bărbat conturat de lumina soarelui ca un erou dintr-o epocă trecută.

Capitolul 33

— O, Doamne, bâigui pastorul, chipul devenindu-i palid. Nu, nu din nou!

De data asta nici nu aşteptase măcar ca Jamie să-şi scoată pistolul. Pur şi simplu azvârli Liturghia lui John Knox în aer şi se repezi în dosul altarului.

Invitaţii din partea lui Hepburn se foiră pe băncile bisericii, cu ochii larg deschişi, neliniştiţi şi temători. Tatăl Emmei se ridică pe jumătate din scaunul său în timp ce Jamie se apropia de altar cu paşi mari, dar mama sa îi puse mâna pe braţ cu

hotărâre, clătinând din cap. Surorile Emmei nu se putură abţine să nu se aranjeze puţin când el trecu pe lângă ele.

— Ce cauţi aici, plod obraznic? întrebă Hepburn, agitându-şi un pumn ciolănos în aer. Începu să se depărteze de Emma, expresia lui optimistă mascându-i indignarea. Ai venit să termini ce ai început?

— Aşa e, bătrâne, răspunse Jamie.

— Presupun că nu pot face nimic ca să te opresc. Contele scoase un oftat lung, care îi trăda durerea. Nu o să ai linişte până când nu-mi omori mireasa cu sânge-rece în faţa ochilor mei.

Acei ochi scânteiară şi mai mult, în vreme ce, în spatele lui Jamie, vreo doisprezece soldaţi britanici dădură buzna în abaţie.

— Şi asta ce e? Şi mai mulţi musafiri neinvitaţi? Îi aruncă lui Jamie un zâmbet triumfător. Mai mult ca sigur că aceşti ofiţeri ai coroanei, dintre cei mai buni, te-au urmărit. Trebuia să-mi fi imaginat că n-ar lăsa un tâlhar ca tine să le scape pentru totdeauna. În timp ce soldaţii britanici mărşăluiau spre altar, i se adresă ofiţerului care îi conducea: Presupun că ai venit să pui mâna pe cel care e acuzat că mi-a împuşcat mireasa, nu-i aşa, colonele Rogen? Bună treabă, băieţi. Luaţi-l în custodie!

— Am făcut-o deja, răspunse ofiţerul, în timp ce faţa lui uscăţivă schiţă un rânjet.

Contele icni când văzu că puseseră mâna pe

Silas Dockett, care-şi arăta colţii. O mânecă a paznicului fu sfâşiată din umăr, şi braţele lui vânjoase fură prinse într-o pereche de cătuşe. O vânătaie urâtă i se vedea pe falcă, iar buza de jos era umflată, părând de două ori mai mare decât de obicei.

— Nu înţeleg, bombăni contele. Ce înseamnă asta?

Colonelul Rogen spuse:

— Avem câţiva martori care susţin că *acesta* e cel care ţi-a împuşcat mireasa.

— Unul dintre ei aş fi eu, spuse Bon, în timp ce se apropie de altar. Îi făcu lui Ernestine cu ochiul în mod neruşinat în timp ce trecea de banca pe care se aflau cei din familia Marlowe, smulgând un chicot de la Ernestine şi icnete scandalizate de la surorile ei.

— Şi eu, adăugă Graeme, cu un zâmbet larg ce-i trăda încântarea, în timp ce mergea şchiopătând în urma lui Bon.

— Şi noi, strigară într-un glas Angus şi Malcolm, croindu-şi drum printre soldaţi.

— *Martori?* ripostă contele privindu-i ca şi când ar fi fost nişte cărăbuşi care se târăsc dintr-o grămadă de excremente de oaie. Sunt un baron din regat şi moşier al acestor locuri. Doar nu vă aşteptaţi să cred că luaţi în serios cuvintele acestei… acestei lepădături scoţiene, şi nu pe ale mele! Nu sunteţi altceva decât nişte lepădături de-alde *Sinclair,* bune de nimic!

— Poate colonelul Rogen nu-i crede pe ei, unchiule, dar pot să-ţi promit că a fost mai mult decât dornic să îmi dea mie crezare.

Un icnet general se auzi din mulţime în timp ce Ian Hepburn se ridică de pe bancă şi înaintă legănat, oferindu-i Emmei o plecăciune respectuoasă şi unchiului său un zâmbet leneş.

— Şi eu am fost în vâlcea în ziua în care domnişoara Marlowe a fost împuşcată şi i-am oferit deja colonelului Rogen aici prezent o scrisoare în care declar cu absolută convingere că domnul Dockett a fost cel care a împuşcat-o.

— Porc siluitor ce eşti! răcni Dockett, zbătându-se în lanţuri. O să-ţi mănânc testiculele la micul dejun, îţi jur!

Graeme se duse ţintă, şontâcăind, spre bărbatul care îl bătuse cu o satisfacţie animalică. Apropiindu-se de faţa lui Dockett, spuse:

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atent cu limba aia obraznică, amice, altfel cineva o să ţi-o reteze. *Înainte* să fii spânzurat.

Nebăgând în seamă răcnetul sălbatic al lui Dockett, Ian continuă.

— În acelaşi timp, scrisoarea mea confirmă faptul că domnul Dockett lucrează în slujba unchiului meu de câţiva ani şi că a acţionat numai şi numai la ordinele acestuia în ziua în care domnişoara Marlowe a fost pe punctul de a-şi pierde viaţa.

— Puneţi mâna pe el! ordonă colonelul,

făcând semn cu capul înspre conte.

Mulţimea privea înmărmurită în timp ce doi dintre soldaţii cei mai tineri se repeziră să execute ordinul dat de colonel. Ignorând bâiguielile incoerente ale lui Hepburn, îi apucară mâinile ciolănoase şi le puseră repede în cătuşe de fier.

Bâiguiala lui se transformă într-un urlet turbat. Emma privi fără pic de milă cum începură să-l târască departe de altar. Nu luaseră însă în consideraţie faptul că bătrânul avea mâinile extrem de osoase. Odată ajunşi în dreptul lui Jamie, îşi scoase o încheietură din cătuşele de fier şi apucă pistolul de la brâul pantalonilor acestuia.

În clipa când se răsuci şi îşi îndreptă arma înspre corsajul de un alb imaculat al Emmei, o linişte înăbuşită se lăsă în abaţie.

— *Curviştină* vicleană ce eşti! îi trânti el, în vreme ce pistolul se mişca sălbatic în mâna-i tremurândă. Ai ştiut de capcana asta tot timpul, nu-i aşa?

Cu toate că un pistol era îndreptat către inima ei pentru a doua oară în aceeaşi abaţie, Emma se simţea ciudat de calmă.

— Bineînţeles că am ştiut. Eu sunt cea care a plănuit-o. Cu puţin ajutor de la nepotul tău de frate. Şi de la *nepotul tău bun.*

Paloarea chipului lui Hepburn trecu de la culoarea sfeclei la vineţiul vinetelor.

— Faptul că târâtura lui de mamă l-a ademenit pe fiul meu în pat nu-l face pe

nenorocitul ăla jalnic nepotul meu! Trebuia să fi ştiut că nu eşti un soi mai bun decât ea. Abia aşteptai să-ţi desfaci picioarele pentru primul armăsar mitocan care apărea, nu-i aşa?

Tatăl Emmei sări în picioare.

— Domnule, cred că e de-ajuns!

— Aşa e, spuse Jamie încet, întinzându-se pentru a răsuci cu duşmănia încheietura contelui.

Câteva ţipete îşi găsiră ecou printre grinzi când pistolul se descărcă, spărgând unul dintre geamuri. O ploaie de cioburi căzu înspre podea. Emma se ghemui, acoperindu-şi capul cu mâinile.

Când se ridică, Jamie se afla în mijlocul altarului, cu pistolul în mână şi cu dorinţa criminală în ochi. Contele se îndepărtă încet de el, strângându-şi încheietura rănită.

— Ce faci? ţipă Emma.

Jamie ridică arma, închizând un ochi şi privind pieptul osos prin ţeava lungă şi neagră a armei.

— Un lucru pe care cineva trebuia să-l facă de mult.

— Parcă ziceai că pistolul tău are un singur glonţ!

— Am minţit, spuse Jamie, trăgând piedica pistolului cu degetul mare.

Înainte să apese pe trăgaci, ea urlă:

— Aşteaptă!

Se repezi apoi la el, aşezându-se între cei doi bărbaţi.

— La o parte, Emma, îi ceru Jamie, lăsând de îndată pistolul mai jos.

Ea îl ignoră şi îi zâmbi dulce contelui.

— Mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus, domnul meu.

— *Emmaline,* mârâi Jamie.

— După câte se pare, spuse ea senină, apropiindu-se tot mai mult de conte, până la urmă n-ai avut niciodată nevoie de o mireasă.

— Despre ce naiba vorbeşti? trânti printre dinţi Hepburn.

Se apropie şi mai mult de el, atrasă de priveliştea venelor vineţii care-i zvâcneau la tâmple.

— Se pare că ai avut întotdeauna un moştenitor. Înainte de naşterea lui Jamie, fiul tău, Gordon, s-a căsătorit cu Lianna Sinclair în faţa preotului bisericii. Am hârtia din registrul de căsătorii drept dovadă. Nu a fost niciodată amanta lui, libidinos cu inimă neagră ce eşti!

Rămase încremenit, iar Emma se apropie de urechea lui, şoaptele ei şuierate ajungând la fiecare ureche din abaţie:

— *Ea. A fost. Soţia. Lui.*

— *Soţia* lui? abia reuşi să articuleze Hepburn, respiraţia lui începând să se transforme într-un horcăit.

— La o parte, scumpete, îi ordonă Jamie.

Emma ridică un deget, cerând încă puţin timp. Hepburn se apucă de gât, ochii urduroşi

ieşindu-i din orbite în timp ce abia mai putea respira. Un fir subţire de salivă i se scurse din colţul gurii. Apoi, cu ochii daţi pe spate, căzu ca o piatră pe podeaua abaţiei.

În timp ce Emma îşi ştergea praful de pe mâini, pe chipul ei apăru un zâmbet care îi curba buzele. Lumea se strecură mai aproape, adunându-se să-l privească pe contele inert.

Numai Bon încercă să-l împingă cu vârful cizmei.

— Ce zici de asta, Jamie? Cred că fătuca asta tocmai te-a cruţat de la efortul de a-l împuşca. Întotdeauna am zis că nu merita nici măcar praful de puşcă necesar să fie împuşcat.

— Sau frânghia necesară să fie spânzurat, adăugă colonelul sec, făcând semn oamenilor săi să scoată din abaţie atât trupul lui Dockett, cât şi cadavrul contelui.

— Aşteaptă numai un moment, spuse Ian în timp ce-l ridicau pe conte. Trase mantaua scoţiană a lui Hepburn fără prea multe menajamente de pe umerii unchiului său. Nu cred că o să aibă nevoie de asta acolo unde se duce. Am auzit că e foarte călduros.

Când ofiţerii englezi ieşiră cu cadavrul unchiului său, Ian aşeză haina tradiţională pentru ceremonii peste umerii lui Jamie de parcă era mantaua unui rege cuceritor.

— Felicitări, Sinclair! A durat numai cinci veacuri până când familia Sinclair să-şi

recupereze castelul. Sper că-ţi dai seama că, din moment ce eşti vărul meu legitim şi noul conte de Hepburn, ţin cu tot dinadinsul să storc tot ce pot din averea ta imensă. De fapt, e o mică proprietate chiar la ieşirea din Edinburgh care mi-a sărit în ochi de curând…

Vocea i se stinse şi îi privi chipul lui Jamie.

— Care-i problema? Deja te îmbufnezi că am uitat să mă adresez cu „domnul meu”?

Jamie pipăi lâna cu roşu aprins şi negru a mantiei Hepburn ca şi când n-ar mai fi văzut-o vreodată. Îşi ridică încet capul, trecând cu privirea peste şirul de bănci din abaţie. Toţi ochii de acolo erau aţintiţi asupra lui în timp ce invitaţii de la nuntă se străduiau să accepte vestea uimitoare că noul lor moşier nu era numai un Hepburn, ci şi un Sinclair.

Se întoarse spre Emma, şi în ochi i se citea panica.

— La naiba, fătucă, ce-ai făcut? Ţi-am spus că nu vreau asta!

Emma îşi ţinu firea, înfruntându-l cu aceeaşi îndrăzneală cu care îl înfruntase şi pe Hepburn.

— Dar ce anume vrei? Să-ţi petreci restul zilelor ascuns în muntele ăla? Să-ţi aperi inima de orice risc, de orice durere, până când o să îmbătrâneşti şi o să rămâi singur-singurel, la fel ca bunicul tău? Clătină din cap. Nu înţelegi? Nu e vorba despre ceea ce vrei tu. E vorba despre cine eşti. Părinţii tăi au visat să încheie vrajba dintre

familia Hepburn şi Sinclair şi au reuşit să o facă aşa cum nu şi-ar fi închipuit vreodată. Au creat o legătură între cele două clanuri care nu va putea fi ruptă în veci. Şi acea legătură eşti tu.

Jamie o atinse cu degetele pe obraz şi o mângâie uşor, cu ochii umbriţi de o durere sfâşietoare.

— Îmi pare rău, fătucă, dar, dacă m-am îmbrăcat cu o mantie scoţiană Hepburn nu înseamnă că şi sunt un Hepburn. În inima mea, întotdeauna voi fi un Sinclair. Nu pot fi închis între zidurile unui castel.

Scoţându-şi mantia de pe umeri, i-o aruncă lui Ian. Emma îl privi, nevenindu-i să creadă că îi întoarce spatele şi porneşte spre uşă cu paşi mari, refuzându-şi nu numai propriul destin, ci şi iubirea ei. Scoase colierul mamei sale din corsajul rochiei, găsindu-şi alinare în greutatea acelei cruciuliţe vechi din mâna sa.

— Ştiu ce crezi tu, strigă ea, cu inima şi ochii plini de dragoste. Dar iubirea părinţilor tăi nu i-a distrus. I-a salvat. Pentru că dragostea lor te-a creat şi, cât timp trăieşti pe lumea asta, o parte din ei va supravieţui mai presus de orice îndoială.

Jamie continuă să meargă.

Pe măsură ce se apropie de oaza de soare care se revărsa prin uşile abaţiei, Emma descoperi că membrii familiei Sinclair nu deţineau monopolul pe răzbunare şi nici pe pierderea cumpătului.

— Haide, Jamie Sinclair, fugi! Fugi de singura femeie pe care o vei iubi vreodată cu adevărat. Deci Hepburn a avut întotdeauna dreptate în privinţa ta! Nu eşti altceva decât un laş nenorocit! Dar nu-ţi face griji. Sunt sigură că o să fii foarte fericit doar cu amintirile şi cu orgoliul tău, care-ţi vor ţine de cald în timpul lungilor şi recilor ierni din Ţinuturile înalte. Alături de *oile* tale!

Jamie încremeni.

— La naiba, fătucă, rupse Bon liniştea împietrită care se aşternuse în biserică. De ce trebuie să te porneşti şi să spui una ca asta?

Oamenii lui Jamie începură să se depărteze de ea, dar Jamie se întoarse încet, privind-o cu atâta intensitate, că ea se întrebă cum de putuse vreodată să-i treacă prin minte că ochii săi erau reci. Toţi ceilalţi păreau să fi dispărut. Era ca şi cum rămăseseră singurele suflete din acea abaţie, singurele suflete din lume.

Clătinând din cap, se întoarse cu paşi mari spre ea, cu ochii mijiţi şi cu maxilarul împietrit. Mai văzuse privirea aceea şi altă dată, chiar prima dată când venise călare la altar ca să o fure de la un alt bărbat.

— Ce faci? şopti ea când se apropie, sfâşiată între speranţă şi spaimă.

— Cea mai mare greşeală din viaţa mea, spuse el mohorât, înainte de a o lua în braţe şi de a o săruta sălbatic şi pasional, lăsând-o fără suflu şi fără suflet.

Era sărutul unui iubit, al unui cuceritor, sărutul unui bărbat care nu numai că voia să-şi accepte destinul, ci şi să lupte pentru el – şi pentru ea – cu fiecare suflare din trupul lui, până în ziua în care avea să moară.

Până când el ajunse să capituleze în faţa buzelor ei, Emma era deja ameţită de dorinţă şi beată de fericire.

Îi prinse obrajii în mâna lui mare şi caldă, cu o duioşie arzătoare. Acum nu mai încerca să-şi ascundă dorinţa dogoritoare – sau iubirea – care-i strălucea în ochi.

— Am pierdut atâţia ani ca să aflu adevărul, când, de fapt, trebuia să te caut pe tine. Nu te-am distrus, fătucă. Tu m-ai distrus pe mine. Nu mai exist pentru nicio altă femeie în afară de tine.

Ea îl privi printr-o ceaţă clocotitoare de lacrimi.

— Atunci, se pare că nu am de ales, trebuie să mă căsătoresc cu tine, nu-i aşa? Pentru că nimeni altcineva n-o s-o facă.

Se prefăcu a-i arunca o privire mânioasă.

— De unde ştiu eu că nu eşti doar o englezoaică lacomă care vrea să se căsătorească cu mine pentru titlul şi averea mea?

— Dar chiar aşa el Vreau de toate! Bijuterii, blănuri, proprietăţi, aur… şi un iubit tânăr şi bine făcut care să-mi încălzească patul.

— Doar unul?

Ea încuviinţă solemn din cap.

— Singurul de care o să am vreodată nevoie.

În timp ce buzele lor se întâlniră pentru un alt sărut pasional şi tandru, Bon se aplecă să se uite în spatele altarului.

Preotul încă stătea ghemuit acolo, cu ochii strâns închişi şi cu mâinile împreunate, rugându-se cu zel.

— Acum, că rugăciunile voastre au primit răspuns, domnule, cred că noul conte şi mireasa lui o să aibă nevoie de serviciile dumneavoastră.

Epilog

— Ah, doar uită-te la draga de ea! Tremură toată de bucurie.

— Şi cine ar putea-o învinui? Probabil a visat la ziua aceasta toată viaţa ei.

— Păi nu-i acesta visul oricărei fete? Să se căsătorească cu un moşier tânăr şi chipeş care să îşi permită să-i îndeplinească orice dorinţă?

— Şi junele ar trebui să se considere binecuvântat că a pus mâna pe aşa o frumuseţe. Pistruii ei sunt atât de atrăgători, că mă gândesc să-mi arunc cutia cu Loţiune Gowland direct la coşul de gunoi.

Emmaline Marlowe zâmbi la şuşotelile femeilor. Visase la această zi toată viaţa ei.

Visase să stea în faţa unui altar şi să-şi

făgăduiască pentru toată viaţa inima şi fidelitatea bărbatului pe care îl adora. Nu îi surprinsese clar faţa în acele vise vagi, dar acum ştia că are umeri largi, puternici, păr negru, des şi ochi verzi, glaciali, care se umpleau de dorinţă de fiecare dată când se uita la ea.

Un oftat melancolic îi ajunse la urechi.

— Şi uită-te şi la el! Arată incredibil în roşu şi negru, nu-i aşa? N-am mai văzut pe nimeni să poarte o manta scoţiană Hepburn cu o asemenea… vigoare.

— Într-adevăr! Îţi face inima să tresalte. Şi e clar că o iubeşte la nebunie pe fată.

De acord cu ele din toată inima ei, Emma îşi ridică ochii pentru a întâlni cu privirea adoratoare a mirelui ei.

Pasiunea care mocnea în ochii lui Jamie Sinclair când promise să o iubească, să o respecte şi să o preţuiască pentru tot restul zilelor lor era de netăgăduit. De îndată ce pastorul avea să ofere uniunii lor binecuvântarea Domnului, avea să fie liber să o ia pe sus în îmbrăţişarea lui puternică şi să o ducă în dormitorul din turn, unde generaţii întregi de strămoşi ai săi din clanul Hepburn îşi revendicaseră miresele.

Avea s-o pună din nou pe cuvertura de satin şi avea să-şi coboare buzele pe ale ei. Avea să o sărute tandru, dar cu pasiune, în timp ce mâinile aveau să se afunde în moliciunea mătăsoasă a buclelor ca de cupru care se revărsau peste…

Pastorul îşi drese glasul, scoţând-o pe Emma din reveria ei şi aruncându-i o privire dezaprobatoare peste partea de sus a ochelarilor.

Ea îşi repetă cu sârguinţă jurămintele, râvnind ca el să-i declare cât mai repede soţ şi soţie.

Dar, în loc să facă asta, el începu să citească un alt pasaj fără sfârşit din Liturghia lui John Knox.

Jamie se încruntă, şi încruntătura continuă să se adâncească, până când, în cele din urmă, se aplecă, apucă de cotor cartea şi o închise.

— Scuzaţi-mă, domnule, am terminat aici?

Pastorul clipi înspre Jamie, temându-se că acesta ar putea scoate un pistol de sub mantaua scoţiană sau i-ar putea cere unuia dintre oameni să ia un cal ca să-i calce pe toţi în picioare.

— Eu… Cred că da.

— Deci domnişoara Marlowe este soţia mea?

— D-d-da, domnul meu.

— Şi eu sunt soţul ei.

Pastorul încuviinţă din cap, teroarea reuşind în cele din urmă să-l priveze de orice putere de a vorbi.

Jamie afişă un zâmbet larg.

— Asta e tot ce aveam nevoie să ştiu.

În calitate de ultimă speranţă a clanului Sinclair şi de viitoare speranţă a clanului Hepburn, Jamie îşi luă mireasa în braţe şi merse cu paşi mari pe culoarul abaţiei, în timp ce

oamenii lui începură să ovaţioneze cu însufleţire, surorile ei chicotiră de încântare şi săracul pastor buimac se prăbuşi leşinat pe treptele altarului.

Sfârşit